

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

1910/112 A 39 A.

P.O. lat. 1654^u

Fiche

^C
E C L O G A E oo
RECENTIORVM
CARMINVM LATINORVM

^{Exemplar} **EDIDIT**
CHR. GVIL. MITSCHERLICH
PROF. GOTTING.

HANNOVERAE
APVD CHRIST. RITSCHER

LII/217

^{1793.}
WG 167/192

A D
VIRVM ERVDITISSIMVM
LAVRENTIVM VAN SANTEN
POETARVM LATINORVM
NOSTRI AEVI PRINCEPEM.

Novis carminibus paras corollas,
Laetas omnigenis odoris auris,
Quas fundunt thyma, centiceps-
que florum

Narcissi coma, ramulique myrti,
Nymphis ludicra, cum croco ru-
benti :

Digitized by Google

SANTENI, Tibi: nam Tuis in
oris

Cultas deliciis benignioris
Caeli nectareis Venus recentes
Permulsit manibus, sui que odoris
Adflavit roseis labris honores.
Quo tellus, liquidaeque tractus orae
Laetis exsiluit tremens cachinnis.

Quos flores prope forte si videbis
Languenti capite hos, odoris illos
Ignaros, alios mala tumentes
Herbae luxurie; hos iniquioris,
Quod nec Iupiter explicat benigno
Risu, nec Zephyri fouent salubres,
Natos ingenii solo memento,
Altos exigua leuique cura.
Quippe vbi neque honos suus, de-
cusue

Cultorem manet, atque araneo-
rum
Tela instat meritis, placensque
Virtus
Pannum frigore concutit rigentem.

Quare aequi, precor, hos meae
bonique,
SANTENI bone, consulas corollae.

Ad Eccl. Editorem.

Dum lucem ingeniis seruas reddisque se-
pultis,

Nec, quae laeta vigent, spreta iacere
finis:

Ingenii ipse Tui commendas munera; neue
Sit comes Astraeae Musa Latina,
vetas.

Quod si parua manet Te indocti gratia
vulgi:

At Tibi docta cohors praemia digna
feret.

Dumque ipse Ausoniae Musae penetralia
seruas

Antistes, nomen seruat et illa Tuum.

CHR. GOTTL. HEYNE.

SALVS. BORVSSA. REDVX.
R E G N A N T E.
FRIDERICO. WILHELMO.

Vidētis? atros vt pepulit nouus
Euri tumultus Phoebus, et horridas,
Caliginosa quae Borussum
Nube polum induerant, tenebras

Discussit auro? Iam roseis comam
Rubens corollis inuehitur redux
Dies per aethram, consciumque
Laetitiae iubare euoluto

Perlustrat orbem, quum TVA tempora
Honos sacra ret regius, et pia
Gentes salutarē benignum
Te Patriae, FRIDERICE, Patrem;

A

Quem

Quem fouit vlnis ambrosiis recens
Dias in auras luminis editum

Heroa Virtus, entheoque
Rore nouos animauit artus.

Io triumphe! o: qua regit, igneas

Enifus arces, purpureas nouus

Titan habenas, quaque pronos

Vrget equos, Tenebris reuectis,

Dicere Magnus, seu niueis polum

Inuecta bigis Pax socia liget

Gentes catena, defluoque

Candida deproperare saecula

Auro laboret, seu grauis ingruat

Nubes Gradiui desuper, atque agris

Aerata Tempestas, per orbem

Diluuiem meditata, et atro

Armata leto fluctuet, et Furor

Bacchatus vno turbine misceat

Caelumque, terrasque, et cruentus

Exagitet truculenta motas

In

In bella gentes. Stat, licet vndique
 Formidoloso turgidus impete
 Adfultet Auster, stat superba
 Fronte minax nemorosus Atlas,

Columna caeli. O! quantus adoreis
 Laudum patescit campus! vt arduae
 In ferta commissae supinis
 Collibus attremuere laurus!

O fausta longum saecula! datum o! tibi
 Gratare, felix Patria, Principem,
 Qui solus impleret tiam
 Regis ad aethereas leuati

Plagas Olympi. Plaude tibi prece
 Multa vocatum, plaude datum tibi
 Genus Deorum, Teutonumque
 Praesidium, columenque terrae.

MDCCLXXXVI.

ELEGIA AD MVSAM.

CUR me, Musa, fugis? Cur me, tua sacra co-
lentem

A teneris, arces limine, Musa, tuo?
Mente dabam castâ ingenii munuscula parui,
Nec tu spernebas, qualiacumque dabam:
Quin ultro interdum praesens impellere nostras
Dignabare tuo pectine, Diua, fides.
Non ego bellantum celebrabam crimina regum,
Serta meo capiti sanguine foeda parans;
Sed rursisque Deos et ruris grata canebam
Otia, ab innocuae laudis amore calens.
Nec saeui cecinisse subinde Cupidinis arcum
Diffiteor, nondum faucius ipse tamen:
Quin, pueri (qualis furor!) imperiosa laceffens
Arbitria, irrisi non mihi nota mala.
Tunc illos jam, Musa, meos vlciceris ausus?
Et duplici pectus frigore, dura, gelas?
An, lentâ quia non flammâ carpebar amoris,
Ignibus indignus sum quoque Pieriis?
Horrida rura colens et nudas gramine arenas,
Ver cecini, arenti et cespite stratus agros.

Inter

Inter proceras, illaeta cacumina, pinus,
 Et pro fronde gerens spicula densa nemus,
 Errabam, et, raro vix vsquam flore reperto,
 Cantabam tristis munera pauca foli.
 Intera variantem cuncta et cuncta nouantem
 Visere Naturam contigit ulterius;
 Et mage dilectas matri percurrere terras
 Audax noscendi me quoque iussit amor.
 Helueta te tellus, coelo ditata benigno,
 His mihi te licuit cernere luminibus.
 Irriguas pandens Nicri curvamine valles
 Praeludit tantis Suevia deliciis,
 Aëriis valles incinctas montibus, vnde
 In mage laeta patens exitus arua vocat.
 Namque sacrum libertatis penetrabile viator
 Aduchitur, tacito, corda pauore tremens:
 Mox tua rura videt, mox te, Shafhufa, salutat,
 De cello Tempe tramite despiciens.
 Illa ego despexi, domibus circumdata laetis,
 Pacatis Rheni sectaque fluminibus.
 Nec Natura mihi durato e robore pectus,
 Plumbeaque in rigido pectore corda dedit:
 Ast tu, quae, sensi, cecinisse, Camoena, vetabas,
 In media deeras tu mihi laetitia,
 Immitis! non quod rabidarum clamor aquarum,
 Saxorumque fragor puluereaeque niues,

Et spumis repetens stridentibus aethera nimbus,
Et fluctus fluctum desuper usque premens,
Atque, elementorum disrupto foedere, lymphis
Auræ permixtae, brumaeque vere redux,
Attonitæ tacitum menti incussere stuporem :
Illa, equidem fateor, non fuit ira tua.
Ipsa files etenim, Naturæ fida sacerdos,
Præfenti incedit numine quando Dea.
Spes erat ad grauidis prætextos vitibus amnes,
Ad molles cliuos, ad lacuumue sinus,
Spes erat apricis te cernere, Musa, sub antris,
Afflatuque iterum percaluisse tuo.
Seu Tigurina meos retinens industria gressus
Antiqui cultûs mî simulacra dabat,
Seu, qua ridentes ambagibus Arola campos
Mille fecat, tepido vere vagabar ovans.
Sed frustra specubus, frustra, per prata, nivosos
Quaesiui frustra te, Dea, verticibus.
Ah! quoties ego te supplex in vota vocaui,
Qua Genevæ, referens aequora vasta, lacus
Cornibus extensis felicia rura coërcet,
Thyriferis prohibens horrida faxa jugis!
Illis tu campis, si quid mea munera curae
Sunt tibi, si placuit sedula relligio,
Obuia mî fieri debebas, gaudiaque illic
Debebas numeros nostra docere novos.

Quis

Quis fortunata nunc me semel exulera ab ora

Restituet ripis, alme Lemane, tuis?

Quis tibi restituet; qui, rupibus undique clausus,

Angusta dulcis valle, Vibisce, lates?

Quis dabit e specula sinuati littoris alta

Cingentesque lacum, tecta beata, domus,

Et montes superimpedentes montibus, atque

Vallensis furcas cernere posse jugi?

Haec loca postgenitis insignis, qualis Abydum

Olim vel Sestum, laus super astra feret.

Hic etenim, a reliquo praeruptis cautibus orba

Secretus, posuit templa tremendus Amor:

Hic sibi selegit purissima pectora, flammis

Exercenda suis atque furore suo.

Sancta teris vestigia; sancta, victor, amoris

Circumquaque ad aquas hic monumenta vides

En sterili scopulos in coelam fronte minantes!

(Interfusi illos distinet unda lacus).

Exilio juvenis sejunctus, Julia, fumum

Spectauisse domus gessit, inde tuae!

Praecipites illum calles, accessaque soli

Culina moerori, scandere juuit ibi!

Frigus ibi, glaciesque feras, et turbida montis

Nubila marmoreis aedibus antetulit.

Omnipotens ibi Amor docuit sua fata querentem

Illum, inter gelidas, ignea verba, niues:

Incenſura, eheu! miſerandam verba puellam;
Extingui teneris neſcia pectoribus.
Aſt, infra mediis caſtellum apparet in vndis;
Albeſcens, ripa conſpicuumque pröcul.
Tu, quicumque per haec lentos fers littora grefſus,
Sacratum noli praeteriſſe locum;
Quin lacrymis venerare piis veſtigia matris;
Pro cara mortem prole petentis ibi.
Aeſtatis ſic poſt incendia ſaeua, benigni
Solibus autumnii mitia poma cadunt:
Sic poſt veſanos iuuenili in corde tumultus
Ardores pietas expulit illicitos.
Molliter his compoſta cubent nunc ruribus oſſa,
Et littus feriant lenius iſtud aquae.
Hic aliquis tenero, monſtrans loca ſancta, nepoti
Enarret niueus triſtia fata ſenex;
Diſcat et in flammas non ferreus eſſe ſuorum,
Et genus et miſeras ſpernere diuitias.
Hic ſocii per frondea rura vagentur amantes,
Fallentes gratis tempora colloquiis;
Dumque ſibi notos iterum teſtantur amores,
Oſcula fragranti dum legere ore iuuat,
Stent ſubito, trepidam et premat ad ſua corda
puellam,
Et toto iuuenis palpitet ipſe ſinu.

Tum

Tum sibi diffimilem, post longa silentia, fortem
 A Venere, exultans, praedicet esse datam.
 Et virgo, madidis haerens in littore ocellis,
 Vt facilis venias vsque, precetur, Amor.
 Ast pia, tu, perfuncta malis, anima, eque furenti
 Rerum humanarum gurgite sospes, haue!

G. L. SPALDING.

AD SPALDINGIVM

SVVM IN HELVETIAM ITER

ELEGIACO CARMINE CELEBRANTEM.

SALVE, victuris chartae commissa tabellis,
 Non merita o domini jurgia, Musa, tui!
 A te culta fatis, proprio et laudanda decore;
 Didoti praelis cultior ipsa tamen.
 Ausoniae vt spirat prisca in te gratia linguae!
 Quam facili curris, tota venusta, pede!
 Quam juuat et varias, duce te, percurrere terras!
 Quam te per valles, per juga celsa, sequi!
 Jam mihi de scopulo videor pendere minanti:
 Jam medias inter membra rigere niues:
 Jam male sub firmis audire tonitrua plantis:
 Aeterna in glacie jam titubare gradum.

Grandior ast surgit tibi tum, Spaldinge, Camoena!
 Adflatuque mouet pectora nostra nouo,
 Juliolae memoras vbi laeuos entheus ignes,
 Nec tali dignam forte perire facem!
 Plaudit ab Elyfia jam, trans Styga, sede beatus,
 Lactatur numeris Rufus et ipse tuis.
 Audiit et pia te (non fallimur) umbra puellae,
 Et tibi fata vouet dispare ducta colo:
 Ingemat in proprio sic nunquam Musa dolore!
 Sic faveat flammis vsque Cupido tuis!

P. H. MARRON,

*Legationi Batauae ad Aulam Gallicam
 a Sacris.*

V I R O

PLVRIMVM VENERANDO

P. H. MARRON,

PARISIOS COGITANTI PROPEMPTICON.

Ergo iter ad magnam, quam Sequana perluit,
 urbem,

Borbonioque paras subdita regna Duci.

I pede. inoffenso, non te mala stella moretur,

Non auium turbent omina scaeva viam.

Splen-

Splendida quot procerum Regumque palatia cernes
 Templaque marmoreis conspicienda tholis.
 Hesperidumque hortos, Penel^{ae}que aemula Tempe^{vali}
 Praedia, Hamadryadum Naiadumque domos.
 Quot gelidos saltus, gelidosque inter sita saltus
 Pascua, ab innumero pascua tonsa grege.
 Frugiferaeque deae, patrique habitata Lyaeo
 Culmina, naturae luxuriantis opus.
 Quot fontes, quot signa deum, miracula dextrae
 Et quae praeterea Versalis aula tenet.
 Non tamen haec, vulgi ritu, spectare cupido
 Impulit Hollandos linquere sola focos. *Purior*
 Sed varios hominum variorum noscere mores,
 Moribus [†]ex patriae composuisse tuae.
 Vluere et intento pretiosas lumine gazas,
 Plurima quas pandet Bibliotheca tibi.
 Visere et Aonidum sedes, foecunda virorum
 Vnde seges, Famae vecta sub astra tuba.
 Quos Sophie, quos Musa tibi coniunget amicos,
 Quosque tibi eloquii conciliabit honor.
 Scilicet humanae tibi claustra latentia mentis
 Et Natura suas tota reclusit opes.
 Scilicet a teneris Suada formata magistra
 Fortius Arpina vox tua voce tonat.
 Et Batauae Auloniam felix sociare poësin
 Carmina Pelignis fontibus hausta canis.

Naufra-

Naufragii has tabulas, faecli monumenta vetusti

Discat ab exemplo Gallia amare tuo.

Gallia, Romuleae cui fordet adorea Pithus

Sordet ab Argiuis fluctibus, orta Venus.

Non ita, laus scenae, Corneli, prima, nec urbem

Tu sale, Boilau, defricuisse potens,

Non ita censebas, Graiorum imitate cothurnos

Racini, Graiis non minor ipse tuis.

Quam cuperem, Marrone, tibi comes ire per oras,

Pectine tantorum quae sonuere virum.

Sed retinent vinctum dilectae coniugis ora,

Membraque adhuc morbi fracta furore grauis.

Ite leues pro me, mihi non licet, ite Camoenae;

Fallor an heu! domini vos quoque languor
habet.

I. H. HOEVFFT.

IVPITER

IVPITER ET VIATOR.

INTER GELLERTIANAS LIB. I. FAB. XXXIII.

Hiemis viator deprehensus impetu,
 Vt impotentes sisteret Boreae minas,
 Et sole rursus et frui fudo daret,
 Rogat Tonantem; at irritae preces cadunt,
 Nihilque caelo parcius ruunt aquae.
 Tandem, sua ut erat per nemus via, constitit.
 Ab ingruente tectus ut nimbo foret,
 Patula sub vlmo, et mille, vix compos fui,
 Voces proteruas in bonum fundit Iouem,
 Hominumque lacrimas esse ait, quibus gaudeat.
 Ecce, in propinquo, qui necem tento sibi
 Molitur arcu, stare latronem videt;
 Sed, ut immaduerat nervus, ante pedes cadit
 Inane iaculum. Tumque, perculsus metu,
 Haec ille fantem sentit iratum Iouem:
 Aliquando parce questibus vanis, homo,
 Curamque superis esse ne dubita tui!
 Te, qui perieras, missa seruauit te hiems.

AVENARIUS.

AD

A D C U P I D I N E M.

Tela, Cupido, tuae qui felle rigata sagittae
Est semel expertus, te, Male, iure fugit.
Dulcia tranquillae tu tollis gaudia vitae,
Ictaque pestifero corda dolore quatis.
Te volitat circum comitum monstrosa caterua,
Ira, Furor, Gemitus, Fraus mala, Pernicies.
Ipsos Musarum crudeliter vris alumnos,
Consiliumque tua furripis omne face,
Parce, Cupido, mihi, si forte proteruia nostra
Te, Bone, deliro laeserit opprobrio.
Dulcia tranquillae tu portas gaudia vitae,
Tactaque molliculo corda calore moues.
Te volitat circum comitum formosa caterua,
Pax, Iocus, et Ritus, Mens pia, firma Salus.
Musarum tetricis magnum es solamen alumnis,
Mansuetosque facis saepius ante feros.
Tela, Cupido, tuae qui melle rigata sagittae
Est semel expertus, te, Bone, iure colit.

D O E R I N G.

GAL.

GALLINA ET ANATICULA.

INTER GELLERTIANAS LIB. I. FAB. L.

Gallina pullos duxit olim paruulos,
Quos inter erat et anaticula, quam cum suis
Simul illa natis incubando excluderat.
Iter est in hortum. Quo jubet, sequitur ducem
Tenella vocis gnara maternae cohors,
Exercitusque pipientis pars anas
Laborioso inambulat iuxta gradu.
Haec quum videret ante non visum lacum,
Mora nulla, praeceps defiluit et vltro innatat.

At quis natandi fecit vt prudens fores?
Quis te, pusilla, iussit, in stagnum dare?
Impune credes hac te aquis aetatula?

Gallina passis huc et illuc litore
Discurrit alis horrida, ac frustra vocans
Singultiendo transfugam, ter et quater
Et sese in undas ferre conatur; vetat
Natura potior et ingenitus aquae metus.
Sed anas paterna gratulans laeto sibi
Clamore regna, tentat audacter lacum,
Et, mater, inquit, nam quid est, quod euias?

Quod

Quod horret alter, alterum haud raro iuuat.
 Hic castra gaudet ac tubae cantum sequi,
 Et ille solum Martis ad nomen tremit.
 Hic lintre fluuii radere metuit latus,
 Et ille vastum tranat intrepidus mare.
 Ne molienti facinus arduum time!
 Periculosa si cui vita obtigit,
 Pectus dedere par periculis dei.

AVENARIUS.

VETERES
 IN OPERIBVS INGENII
 INSUPERABILES

Sunt, quos tantopere elatae temeraria mentis
 Ambitio turpis, vel rerum inscitia vexant,
 Vt, quae cunctorum saeculorum puncta tulerunt
 Omnia, doctorum veterum immortalia scripta,
 Diuini ingenii quois hi monumenta dedere,
 Aetati normam nostrae, pariterque futuris
 Esse negent, si qui pariter clarescere forsan
 Ingenio calamoque velint. Ne credite, quaeso,
 His, o, quos sacri deserta per ardua Pindi
 Ingens ducit amor, quois sunt pia carmina curae

Eia,

Eia, agite, illorum queis flet sententia caussis
Si vacat et volupe est, breuibus perpendite mecum!

„Nonne ipsi veterum, (buccis ita grandibus
infit

Turba nouaturiens) quos summos quisque fatetur,
Praeceptis, quum scribebant, caruere sequendis,
Nec minus exemplis? Quemnam diuinus Homerus,
Quaeso, sequebatur? Cuius pulcherrima vatis
Carmina contemplans, certa et vestigia lustrans,
Magnanimum Aeaciden, vafrumque canebat Vlyssen?
Nonne sibi exemplum fuit ipse, et norma loquendi?
Aut quis erat porro, quem summi grande Periclis
Ingenium, quem rara sequi facundia posset,
Cuius et exemplo rapidissima fulmina linguae
Mitteret, horrendo ac tonitru terreret Athenas?
Nondum etenim follers oratori atque poetae
Sancta Stagiritae ingenium dictata magistri
Scripserat, atque artis, quas non transisse liceret,
Legum; vim ingenii concluderat vndique vinclo.
Si veteres igitur potuere insignia summi
(Legibus haud moniti, non exemplaribus vllis)
Ingenii nobis monumenta relinquere vates:
Quid nos impedit, morosa lege solutos,
Neglectis rigidae praeceptis omnibus artis,
Naturae caecos sectari in carmine motus,

B

Quid-

Quidquid et ardentis vehemens iubet impetus vnquam
Ingenii, plenis confestim effundere buccis?" —

Audio. Sed quis vos docuit, (mihi dicite,
quaeſo)

Praecipuos veterum praecepta haud eſſe ſecutos
Artis, et exempli formam, in qua lumina figens
Par indefeſſi tentaret cura poetae?

Nulline ante boni florebant tempora Homeri
Aonii vates? facundine ante Periclem?

„Sed periire omnes (aitis) longaue ſepulti
Heu! nocte vrgentur. — Quid tum? Felicior ergo
Illis Maeonius vates Periclesque fuere,
Non, quod non premerent veſtigia certa priorum,
Sed, quod naturae mage conuenientia vterque
Maiori ingenio, rebusque attentior ipſis
Scriberet: haec cauſſa eſt, quod adhuc miremur
vtrumque.

Nam, dum curate obſeruant, quid quaeque requirat
Res, quid conueniat recte ſibi, quid ve repugnet,
Quid feciſſe homines conſuerint tempore quouis,
Atque loco quouis, et quauis conditione,
Carminibusque ſuis inferre haec omnia, multo
Cum ſale, prudenter, meliusque prioribus, audent,
Contigit, aetatem vt, nullo aduerſante perito,
Diuina ipſorum ferrent monumenta, viaque
Occurrere ſibi Natura et Homerus eadem. —

Sed

Sed tamen opprobrium est nostro intolerabile
saeclo,

(Sic pergit male docta cohors) seroque nepoti,
Legum ferre iugum, queis artis nostra magistri
Ingenia adstringunt, atque, imperiosa loquentes,
Heu! nimis angusto decurrere limite cogunt“ —

Hinc illae lacrymae! Sic proditur ille suomet
Indicio forex! En, quorsum haec omnia spectent!

„Cedat Aristoteles, annosus cedat Homerus,
„Pindarus, Hesiodus, cedat cum Quintiliano
„Tota cohors veterum, nostrorum idolon auo-
rum!

„Nos, nos nimirum soli sumus, omnia nos, nos
„Possumus; at fungi Veteres, verique puelli:
„Nos soli, quid sit pulchrum, rectumque, vi-
demus;

„Nos soli ingenio, nos soli diuite summae
„Doctrinae vbertate penuque valemus abunde!
„Cui, nisi tironi, lex artis scribitur vnquam,
„Quae regat errantis gressum, a vitioque re-
pellat?

„Nos sumus ecce! sua iam quilibet arte ma-
gistri,

„Queis non sane opus est cohibentis compede
fraeni,

„Et grauib. vinclis; sed liberiore vagamur

„Campo, quo nostrae diuinum mentis acumen
„Fert, aut ingenii praeceps nos impetus vrget.“ —

Hic, hic est fastus, qui tot jam tristia nobis
Detrimenta dedit, qui tanta incommoda rebus
Intulit humanis, qui prodigiosa nouorum
Errorum haud raro portenta inuexit in orbem,
Qui rem ciuilem, priuatam, publicam, et artes
Turbauit varie, sacros qui denique coetus
Nunc etiam infestat; cui sancta oracula summi
Numinis heu! sordent, qui mallet turpiter ipsum
Correxisse Deum, quodque hic dicitur facit,
Censura dignum audacter reputare seuera.
Scilicet ex aliis quidquam, quique ante fuerunt,
Profecisse pudet; contra, quae scire fatemur,
Hauisse e nobis ipsis placet, atque videri
Nostra sponte vias veri vidisse bonique.
Ac velut, excelsi quum lumina forte gigantis
Ingentem ac celebrem conspexere eminus urbem,
Magnifico exstructam cultu, templisque superbam,
Paruulus, inscensis humeris mox illius altis,
Pumilio exiguae latitantem protinus aedis
Turriculam adspiciens, fastu hinc effertur inani,
Maioremque ratus sese factum esse repente:
Plus te, plus video! stulto clamore profatur,
Non sine prudentum risu, qui talia cernant;

Sic

Sic pariter, postquam veterum sapientibus illi
 Praeceptis atque exemplis didicere decori
 Et pulchri normam, quam ratione modoque
 Scribere conueniat cuius placitura legenti,
 Ecce! statim insurgunt in eos, magnoque boatu
 Tanquam nil veteres vlla laudabile in arte
 Praestiterint vnquam, sese suaeque omnia iactant,
 Quin vltro hos carpunt, arrodunt dente maligno,
 Ac, veluti crassis scateant erroribus, audent
 Corrigere, ac totos incudi reddere libros.

Inde fit, vt, qui vix tolerandus, tempore
 nostro,

Inferiora scholae subsellia tiro reliquit,
 Orator sibi iam videatur, et esse poëta,
 Non modo par priscis, (fortasse hoc ferre licebat)
 Sed longe maior, sed Homeris altior ipsis.
 Quique habet ingenii paucillum, comica vis quem
 Non agitat, tragici nec spiritus ille cothurni,
 Vt primum legem, quam scripsit Horatius, audit:
*Neue minor, neu sit quinto productior actu
 Fabula, quae posci vult et spectata reponi;*
 Saepius hanc autem doctos migrasse Britannos;
*Recte, ait, o nugae veterum! Cur quinque tenendi
 Sunt omnino actus? Quin sex, aut quatuor? Illud
 Sanxerunt veteres; ego contra audentior ibo."*

Haud mora longa : sedet : conscribit : fabula prodit,
Corpus iners, longos tentum per quatuor actus,
In qua mixtim alios alii, nullo ordine, caedunt.
Primus habet cunas Ducis; at iuuenem videt *alter*,
Tertius ecce! senem sistit, *quartusque* trucidat.
Et tamen ipse sibi tali, verissimus, auctor,
Neglectu veterum, *Schaksphaerius* esse videtur.
Scilicet hi fructus ista ex ratione redundant,
Quae leges spernit veterum atque exempla, nec vllos,
Si semel inducta est, habet ista licentia fines.

Vos, qui indefessa summam spirantibus artem
Inuigilastis adhuc cum sedulitate libellis,
O nostri, quibus hinc hodierna luce Camoenae
Promerita cingunt iuuenilia pectora lauro,
Pergite, qua coepistis iter: nec vocibus istis,
Quas inflata recens temere sapientia fundit,
Vos absterri finite a conamine pulchro,
Quo veteres legitis. *Vos exemplaria porro*
(Quod Flaccus vester, sane non sordidus auctor
Naturae verique, docet) *Graeca atque Latina*
Nocturna versate manu, versate diurna.
At nec ab exemplis, quae dant, discedite, quaeso,
Sed premite ipsorum recto vestigia gressu,
Si quando ingenii Vos iusserit impetus acer
Edere victuras per plurima saecula chartas,
Dramata, cumque hymnis heroica carmina, libros.
Sic,

Sic, postquam dudum, nostri monumenta poëtae
 Quae scripsisse solent, sine lege, sine ordine sparsa
 Per vicos fuerint, vendentes thura et odores,
 Et piper, et quidquid chartis amicitur ineptis,
 Quae Vos scribetis contra, nulla ira, nec ignes,
 Nec poterit ferrum, nec edax abolere vetustas;
 Semper honos, Vestrum et nomen laudesque ma-
 nebunt.

REICHARD.

A D
 H E Y N I V M
 V. C E L.

Da veniam, Pater alme, precor, subnectere fersa
 Crinibus, Angliaco vult peregrinus Agro.
 Isis enim vestros, vitrei per fluminis vndas,
 Plausus iam repetit, quos tua Leyna ciet.
 Auspice Te priscis rediit sua forma poëtis,
 Nec macula in vultu turpior vlla manet.
 Cernit Pindaricum manifesto in lumine Cycnum.
 Europa aetheriam nunc iterare viam.
 Rursus Olympiaco Theron certamine victor
 Palmatus rapidos limite soluit equos.
 Iam redit et queruli dulcissima Musa Tibulli,
 Et prisca instructus moeret Amor pharetra.

B 4

Quas-

Quasque dies umbras offudit longa Maroni
 Diffugiunt rutilas te quatiente faces.
 Admirande Senex ! merito plaudente corona
 Te iuuenes stipant, regificumque genus.
 Magnus Aristarchus stimulet felicibus ausis,
 Par fuit ingenium, par sit utrique labor.
 Incipe Maconidis viuas expromere voces,
 Haud studio Musa est dignior vlla Tuo.
 Dumque cohors vaturn est vestris decorata tropaeis,
 Participem Famae Te fore laeta videt.

HENRICVS KETT,

OXONIENSIS.

E COLLEGIO SACROSANCTAE TRINITATIS.

A D

FRIDERICVM FRANCISCVM,

ACADEMIAE ROSTOCHIENSIS

INSTAVRATOREM.

Quem matris almae deciduum sinu
 Fouere Musae, cui Charites suos
 Rifere honores vagienti
 Molliter, ambrosioque labra

Tinxere

Tinxere fucco, mox vbi lacteo
 Accessit aetas fortior, optimis
 Cui pectus informare firmum
 Artibus instituire pacis;

Huic si sacratas fors dedit imperi
 Tractare clauēs, si populis pia
 Aequique dispensare iura
 Annuerint bona fata vultu:

Non diras illos exagitat furor
 Martis, sed alto pacis in otio
 Gentes salutari superbae
 Praesidio recolunt auita

Duris volentes arua ligonibus,
 Quae diues Hermus, quae Tagus aureis
 Humectat vndis, et Saturni
 Prisca stupent rediisse saecula.

O ter beatos, quos populos Tuae,
 FRANCISCE, curae prouida numinis
 Mens credidit, Tuique laetos
 Imperii placidi esse iussit.

Tu , quos amice lumine pristina
Mirata quondam saecula , candidos
Soles reducis , subditosque
Alloquio recreas paterno.

Tu dulce Musis iam fugientibus
Phoeboque praebeas hospitium bonus ,
Exaestuanti Tu iuuentæ
Palladis inuigilare curis

Viam repandis. Nominis hinc Tui
Late per orbem didita adorea ,
Qua tollit altos , quaque fessos
Mergit equos rota Solis , ibit.

A D
VALGIVM BERLINATEM
 VATEM VNICVM,
 V T
I V L I V M G V E L F V M,
 PRO CIVIBVS FORTITER OCCVMBENTEM
 CARMINE EXTOLLAT.

FLETVM Naïadum choris,
 Quem frustra fociis tollere Iulium
 Certarunt manibus piaë
 Crudelique animam exsoluere candidam,
 Qnae fatis placuit, nece,
 Ignauosque suo mascula nuncio
 Percussit bene principes
 Obduxitque rubore ora pauentibus;
 Quem reddant melius dei,
 Carum difficili munere regibus,
 Carum pauperibus virum,
 Complexumque animo commoda ciuica;
 Qui dum munificus foret;
 Curtae deesse rei intelligeret nihil;
 Magnum qui tamen et ducis
 Vectigal loculis parcere duceret;

Magnum

Recte facta potentius

Quam vanae cuperet laudis adorem;
Mallet dum inferior deis

Cenferi patriis, dignior imperat;
Longaeus patriae pater

Seris quem imperii opponeret hostibus,
Tum quum tela tyrannicis

Turgescens laqueis ense retexitur;
Cui vitam iuueni abstulit

Ingens, quis praeerat, cura Quiritium, et
Brennorum choreis ducum,

Conlectus decorat quos cruor, addidit;
Quemque et gentis honos frequens,

Et virtus, potior stemmate regio
Et communis amor rei,

Et flos ingenii, et Musa vetat mori:
Hunc Valgi, egregios lyra

Qua reges superis consociare amas
Et compescere bellicos

Motus non humili carmine niteris.
Candentem ex humeris, precor,

Diuorum numeris ocius inferas,
Quam vilis popularium

Vmbram commaculet naenia lucidam.

IO. ALOYS. MARTYNI. LAGVNA.

IVVEN.

IVVENTVS ROSA.

En vt rubentem pandat orienti sinum
 Regina florum Cynthio! Vt Zephyris suos
 Det ferre odores roscidis geminis grauis!
 Vix at feroci murmure insonuit Notus,
 Strepuitque grando, languidum ponit caput,
 Cumque occidente Cynthio pariter cadit.
 Tuam, Iuuentus, te docet fortem Rosa.

D E N I S.

CVIVS GENERIS SIT PAPA?

Masculus haud, Papa, es, num femina? nam Tibi
 menses *)

More; at sex tantum: sic neque femina eris.
 Quum vir non possis, plene, non femina dici,
 Salve sic multis, Hermaphrodite, modis.

yZ.

*) Collationis nempe in Capitulo Canonicorum.

MONGOL-

MONGOLFERII MACHINA VOLANS.

ELEGIA

A D

BENED. STAYVM.

Quam cernis facili vectam sublime volatu
 Vsq̃ue sui molem ponderis immemorem,
 Nimborumque vias, et inanes findere tractus,
 Et secum impavidos tollere terrigenas:
 Hanc neque Titanum soboles, nec daedala Circe,
 Pervigil at docta sustinet arte manus.
 Et modo, qua valido crebescunt impete venti,
 Cymba nouum supero radit iter pelago:
 Radit iter longum, viresque acquirit eundo,
 Et rapidi cursum fluminis antevolat.
 Interdum et, fixo velut alliget anchora morsu,
 Caeruleis haeret pendula verticibus.
 Tum magnos emensam orbis, magnosque meatus,
 Ipsaque terrifici flammea regna Iouis,
 Aspicias placido tutam descendere lapsu,
 Et nostris iterum sistere littoribus.
 Vnde ingens animo, atque oculis mirabile mon-
 strum
 Ignea vis tanti protulit ingenii?

Nam

Nam neque sedulitas atauum, nec ferior aetas,
 Inuentis licet audentior omnigenis,
 Praecipiti visa est vnquam se credere caelo;
 Vixque adeo nugis aurea suaviloquis
 Nescio quas olim memorabat Graecia pennas,
 Istaque cerato nubila remigio.
 Tu mihi tu rerum follers euoluere causas,
 Magnaue diuinis pandere carminibus;
 Romula quo veteres auget sapientia fastos,
 Vnica Musarum gloria, Staiade:
 Rem pulchram numeris conor dum pandere paruis,
 Tu mihi Palladio numine dexter ades.
 Principio quidquid terrarum, quidquid aquai
 Purpureo Phoebi fidere perfruitur,
 Vndique circumfusus obit liquidissimus aër,
 Vndique se miris flexibus insinuat;
 Perpetuoque haustu recreat genus omne animantum
 Laetificam vitae lampada suppeditans.
 Scilicet hunc, oculos vt multum fallat inertes,
 Et sese humanis sensibus eripiat,
 Acrius, et studio coepit scrutarier omni
 Antiquis Ratio libera compedibus.
 Illa videns volucres caeli ardua peruolitantes,
 Llbrantesque alis corpora mobilibus,
 Surgentesque ima passim tellure vapores,
 Qui sudum imbriferis nubibus inficiunt!

Aëra

Aëra natiuo pollentem pondere sensit,
Exegit certam pondus et ad trutinam.
Praeterea totum hoc, magnum quod Inane vocamus,
Hoc totum partes diffluere in varias,
Complura hic illic verti in miracula rerum
Densari, expandi, obsistere perdidicit,
Praecipue vero admota rarefcere flamma,
Et levius sensim reddier, ac leuius;
Aduerfoque auras grauiiores trudere nisu,
Vrgerique auris mutua finitimis:
Aëris hinc aequa fluxum grauitate carentem,
Dum migrare plagas cogitur in superas,
Et vim posse parem sustollere materiai,
Et raptis alas addere corporibus.
Singula quae tacita dum secum mente volutat,
Naturaeque aditus discutit ancipites,
Gallus homo intactum victor patefecit Olympum,
Et liquidas drinceps ire vias docuit,
Ire, redire vias mortalibus ante negatas,
Et tuto aërium nare per oceanum.
Quandoquidem tenui confutam flamine molem,
Glutine sed lento unde undique praeualidam,
Iugentem, vacuam longe lateque patentem
Mirifico fultam texuit ingenio:
Ponderibus cymbam cui deinde aptare ferendis,
Et propius prunas subdere cura fuit.

Quas

Quas vbi follertem congestas rite per artem
 Velleribus, stipulis, et pice fumiferas
 Sedulus e puppi exciuit pendente magifter,
 Cui focii, audacis participesque viae:
 Tum vero ingruere, ac nebula ascendente meare
 Plurimus in molem, qua data porta, vapor;
 Igniferoque aër intus rarefcere fumo:
 Inflatur totis machina parietibus;
 Iamque globo fimilis claufa caligine turgens,
 Vndique difiectis, qui fuberant, laqueis;
 Tellurem indignata leues euadit ad auras,
 Et fibi commiffum tollere gefcit onus.
 Apparet vacuo fublimis in aëre pinus:
 Qualis, quae iuuenes tranfultit Argolicos,
 Aufa prior tumidos Nerei profcindere fluctus,
 Vt Colchis pellem auerteret auricomam,
 Nunc quoque flammigero gaudens incedit Olympo;
 Nauigat et pulchris addita fideribus.
 Prodigium mirata nouum ftupet infcia turba,
 Infcia, vixque ipsis credula luminibus
 Muffitat, et duplices dum tendit ad aethera palmas
 Humano haec fieri robore poffe negat.
 Fit clamor caelo: perterrita pennipotentum
 Diffugiunt regnis garrula faecula fuis.
 Detrectare nouas fruftra conatur habenas
 Aura fub impofito pondere preffa gemens.

Aërius siquidem postquam saluere viator
Vndique reptantem possit humi populum,
Altius assurgens caput inter nubila condit,
Protinus et cunctis euolat ex oculis.
Vsq̃ue nouum gliscit moles indepta vigorem,
Vsq̃ue nouo exsultans fomite se reficit:
Lucida transcurrens meat aetheris interualla
Aurea caelicolum fulgere templa videt;
Captaque amore loci longum tolerare laborem
Pergit et insuetum fert animosa gelu:
Praeduræ satis esse ratus dum nauita pugnae
Aggreditur litus quaerere sepositum.
Ille reluctantes paullatim temperat ignes,
Decrescit sensim, qui fluit inde, vapor.
Densior interea paullatim admittitur aër,
Nec minus et sensim detumet interior:
Librantur momenta; aequam spirabilis auræ
Machina vim juncto poudere vix superat.
Tum sese aërio prudens demittere gyro
Incipit ex magnum lenta gradum reuocans
Non cladem pauit at turpem, non ponderis ictum;
Telluris varias sed speculata plagas
Incolumis tandem securæ allabitur orae.
Sic olim excelsa functa ministerio
Ipsa per obscuram consuevit Cynthia noctem
Sideribus Latmon visere posthabetis:

Eximium

Eximium nostro salve decus addite saeclo

Magna virum mater Gallia quem genuit;

Macte nova virtute, acri certamine victor,

Aetherea salve sospes ab arce redux,

Mongolferiade, mirae pater aedepol artis,

Qua' peream si quid pulchrius esse potest

Quis tibi promeritam summa pro laude coronam,

Debita quis palmae munera praeripiat?

Deproment alii leviores vndique fumos,

Exquisita igni pabula sufficient;

Arte laboratas includent foliis auras,

Credo equidem, et melius surgere polliciti

Pauca tuis addent, multum sibi fumere discent;

Tota sed inuenti gloria parta tibi est.

Te canit, et dulci modulatur carmina plausu,

Te miris celebrat laudibus Hesperia:

Itala te sequitur per caeli compita virtus,

Vna tibi e reliquis gentibus aduolitat,

Hactenus vna tuis posuit vestigia signis,

Tuta, nec ignauo absterrita consilio.

Scilicet et tempus veniet, quum nauita cursum,

Auspice te, flectat, quo velit, vnde velit.

Quaeque aciem finit terrai semita nostram,

Aëris hanc liceat lata per arua sequi.

Nempe et inaccessos montes, vallesque profundas,

Et maria in tractus didita Hyperboreos

Aeterno concreta gelu, geminosque triones,
Quin ipsum dabitur transsiluisse polum.
Quaeque diu spatiis tellus disclufit iniquis,
Per caelum arrepta vincere posse via.
Huc accedet, vti superorum arcana queamus
Cominus admoto lumine dispicere:
Omniuagi ortum ignis, totasque expendere vires,
Naturaeque altum nosse magisterium:
Et quascunque acer Franklinius extudit artes
Certius in nostrum vertere praesidium.
Porriget imperii latos sapientia fines,
Ominor, et fertis conspicienda nouis
Afflabit feros facundo numine vates;
Pierium scandent dia Reperta iugum.
Illa sed Aufonii qui concinat ore Lucreti
Aureus eloquio, maximus arte lyrae,
Qui cunctos valeat naturae accedere partes,
Vix vlla inuenient saecula Staiaden.

Ios. TARVFFIVS.

CAESAR

CAESAR ET PONTIFEX.

Flecte genu, supplexque pedi fige oscula sancto;
 De Capitolino vertice Praeful ait.
 Contra, ne quis me duplicato poplite adoret,
 Imperii e summo culmine Caesar ait.

POLYDORVS NEMAEVS.

A D P O S S I V M
 Q V V M I V. D. R E N V N T I A R E T V R.
 N V N C A P V D R O S T O C H. P R O F. C E L.

Quis iste caeli defluus aequore
 Exsultat astris fulgor, Apollinis
 Propago, victricique flamma
 Aethera peruolitat, diemque
 Accendit auro? en Diua redux solo
 Astraea caelo labitur, aureo
 Amicta nimbo, quam verendo
 Cana Fides, Pietasque vultu

Laetae sequuntur. Diffugiunt nigrae
 Damnata nocti monstra, Calumniae,
 Fraudumque pestes, et malignae
 Infidiae, soboles Aleetus.

Quum Tu reuinctus tempora floridis
 Lauri corollis ad Themidis sacra
 Stares sacerdos, atque auarac
 Perfidiae legerere vindex.

I, tende fortis, qua Tibi gloriae
 Virtute partae femita sternitur,
 Tuumque nomen per remotos
 Fama vigil celebret nepotes.

F R A G M E N T V M

CARMINIS IN OBITVM

MAXIMILIANI IVLII LEOPOLDI

DVC. BRVNSV.

Stabat constructis eductus in aethera faxis
 Pons circumfuso complexus litus vtrumque
 Nexu, subtus aquas placido rumore Viadrus
 Seruitii patiens voluebat debilis aluco.

At

At nunc heu! domino grauis auxiliaribus instat
 Auctus aquis, longi furit indignatus habenas
 Imperii, crebrisque trabes impulsibus atrox
 Subruit, infesta donec vi victa fatiscunt
 Vincula, et in medio transmittunt libera frenis
 Flumina, discisso late exultantia ponte.
 Tum vero visu exanimes, quos altera ripae
 Tecta tenent, ceu nulla prior terroris imago,
 Planctibus et maestis vlulatibus aëra complent,
 Urbis vbi adspiciunt commercia rapta, salutis
 Spemque simul. Matres pressant ad pectora natos
 Arcius, ignaros fati, caelumque, timentes
 Caro oneri, votisque piis et questibus implent.
 Auxiliiq̃ue inopes puerorum flebile murmur
 Poscit opem, frustraue vocat crudelia patrum
 Pectora, sub tanto miserescere nescia casu.
 Maturi trepidare senes, arentia fletu
 Lumina tollentes, et in hoc traxisse queruntur
 Temporis inuisam, fatorum crimine, lucem.

At non haec nullis Guelforum angusta Pro-
 pago.

Collustrans oculis, indignatusque, procellas
 Immane hoc potuisse nefas, simul, ibimus, Heros,
 Ibimus, o focii, exclamat, sociosque periclis,
 Eripiamus, ait, cesset mora segnis, in arcto est

C 4

Tempus,

Tempus, io! ciues, properate, impellite remos.
An, donec miseros tandem vada dira sepultos,
Aduoluant manibus nostris, fedeamus inertes?
Imo, agite, et viuos amplexui reddite nostro.
Ite, deus vocat, ecce deus. nec longa moratus
Primus adit fluctus, scrutatoresque profundi
Voce ciet, casus comites qui tendere in omnes,
Spumososque velint fragili trabe findere fluctus.
Iamque aequor tentet dubium Dux certus eundi,
Exploretque vias liquidas, ni miles anhelò
Obuius ire gradu properet: reuerenda tremebat
Canities capiti, vultum variauerat hostis:
Hic genua amplexus lacrimis ita farier ortis:
O lux, o quem te memorem! Deus o mihi certe!
Tunc caput carum in manifesta pericula mortis
Proiicies, bone Dux, mediisque in fluctibus errans
Disperges infontem animam, trucibusque procellis
Pallida membra feres praedam, et ludibria faeua?
Infelix! tua te virtus pietasque fatigat
Non pia, cede malis, cedendo fortior heros,
Quae non humanis opibus, non viribus vllis
Exsuperare datur. Dudum haec, ni dura negarent
Fata viam, remis manus altas verreret vndas.
Non adeo timidos genuit natura pericli,
Non adeo lucis cupidos: et pectora nobis
Quae, patriae deuota, notas traxere decoras,

Agmina

Agmina cum late ferret bellator, et alte
 Victrices aquilas referens Fridericus ouaret.
 Quod si nulla meis precibus via, conspice luctu
 Merfam urbem, hanc viduam desolatamque relinques?
 Anxia nec Procerum reuocant te lumina, Princeps?
 Te trepidique senes, te infantum murmur, et ipsi
 Ipsi orant, rapidi miseros quos rauca Viadri
 Interclusit hiems, incepto absiste. parantem
 Plura vetant gemitus, lacrimaeque ante ora volutae.
 Mollia iamque Ducis Leopoldi corda lababant,
 Mota senis precibus, paullumque relanguit ardor.

Iamque fere cunctis iactantior aedibus ibat
 Vnda ferox, super vna fuit, quae plurima caelo
 Emicuit proiecta, domus, mora fluctibus atris.
 Illa diu castae studiis operata Mineruae
 Serica fila cata varians tractauerat arte.
 Huc iuuenumque fenumque manus concesserat
 omnis,
 Expectans rabidos labem fatumque ferentes
 Fluctus, heu! misera extremae solamina fortis.

Stabat tergemina natorum cincta corona
 Maesta parens, auidos ut fixo lumine vidit
 Adlabi fluctus, propius propiusque periculum,
 Bacchatur tristi turbatos pectore questus
 Erumpens, vocem dolor intendebat, et vndas

Adspiciens, natosque simul, materne procellis
 Ah! fecunda fui, et, patriae qui debitus olim,
 Natorum sanguis lacerato corpore fluctus
 Tinget? ait, talis debetur gratia partus?
 Spargite me in fluctus, egone his disiecta meorum
 Corpora spectem oculis, et versis ordine fati
 Legibus ereptos gremio sequar vltima mater?
 At vos, o si qua est pietas, si dulce parentum
 Nomen, opem miseris aduertite: ficcine lenti,
 Dum tectis insultat hiems, confiditis agris?
 Heu! vbi tot miseris toties adcommoda virtus?
 Dux vbi? — non vltra clamantem Guelficus heros
 Sustinuit, rapit ille gradum citus, arctaque vitat
 Litora, qua densa feruebant plurima turba,
 Sola petens, raptisque ferox in transtra carinae
 Remigibus dubia fugit irreuocabilis alno.
 Accipit unda ratem, domini ceu conscia, vtrique
 Adludens blande lateri, augustoque superba
 Pondere inoffensam ducit per caerula campi.
 Iamque ad praerapidum spumosi fluminis alueum
 Ventum erat, indomiti subito cum turbinis horror
 Ingruit, aduerrens decumanos gurgite fluctus,
 Illiditque ratem trunco; simul illa ruinam
 Prona dedit, simul icta Ducem detrusit in imos
 Fluctus et tenues animam disperfit in auras.
 Horruit vnda nefas, tremuitque exterrita visu,

Libra-

Libratumque diu madidis amplexa lacertis
Corpus inoffensum bibula deponit arena.

Illum fiderea complectens nube reuexit
In caelum Pietas, placidaque in sede locauit.

NOX SERENA.

Vt cuncta late praeter amabileis
Fontis querelas altus habet Sopor!
Vt Luna diues Fratrís igne
Sidereas celebrat choreas!

O Suda caeli! o Regia Numinis!
Quam me cupido blanda tenet tui!
O quando mortaleis volatu
Despiciam tuus hospes oras!

D E N I S.

NEAERÆ

NEAERAE CARCERE DETENTAE

A D

MATREM EPISTOLA.

Ecquid, vbi audieras turpi me carcere claudi,
Terrore attonitae dirigere sinus?
In natam pietas, alieno et fueta moueri
Corda dolore, iubent diriguisse putem.
Define sed fletu corrumpere lumina, palmis
Pectora nec nostras tunde miserta vices.
Mors licet infami maneat subeunda theatro,
Mors subeunda nihil, quo timeatur, habet.
Si tamen optarem fortis superesse rigori,
Te propter solam viuere dulce foret.
Te propter solam poenae me terret imago;
Caetera si spectem, poena triumphus erit.
Quum mala tot patiar, quot aristas verberat imber,
Quod gelido Boreas mittit ab axe niues,
Quid me vita iuuat, vitae si nomine digna
Perfusa adsidua tempora amaritiae?
Cura sed haec cunctis pectus mordacior angit!
Conscia quam culpae mens parit ipsa sibi.

Non

Non objecta mihi fatear quod crimina, matrem
 Exutam, et soboli praefecuisse colum.
 Hoc testor moritura deos, fatumque propinquum,
 Immunes sceleris tanti habuisse manus.
 Unica culpa fuit, leges violasse pudoris,
 Virtutisque semel deseruisse viam.
 Quod mea si fuerat qua culpa pianda, dolore
 Iamdudum admissi culpa piata foret.
 Hoc erat, hoc cur me vidisti saepe gementem,
 Tentantem lacrimas saepe inhibere meas;
 Oraque nunc ipsa niue pallidiora gerentem,
 Et nunc insolitis tincta rubore modis.
 Dixisti quoties: sub pectore taedia condis!
 Ipsa sed ad causas ingeniosa fui.
 Et modo vel cordis finxi capitique dolorem,
 Et modo quæsta æstus sum, modo quæsta
 gelu.
 Nunc sero heu! casus, pressi qui fortius vrunt,
 In matris liceat deposuisse sinum.
 Non aliena satis fallaci Alcestis amori
 Corda habuisse mei fonsque caputque mali.
 Artibus edocto, rudis et non dura, placendi
 Hei! mihi praeda capi non operosa fui,
 Quis me blanditiis verbisque iuuantibus aurem
 Quis non officiis demeruisse studet!

Donec

Donec, amicitiae quae reddere signa putabam,
Signa vafer flammae perspicit esse paris.
Tunc animi creuere viro, certusque triumph
Spe focii lactat pectora nostra tori.
Plenior utquē tibi post surgeret inde voluptas,
Occuluisse tibi foedera pacta iubet;
Arbitrium donec potuisset flectere patris,
Nilque moraturum vota pudica foret.
Quae non interea Phoebō convicia feci,
Optatam citius ferret ab axe diem,
Qua te laetitiae consortem reddere tantae
Esset laetitiae pars prope summa meae!
Namque et amicitia Alcestem dignata fuisti,
Quid mirum, [mihi si junctus amore fuit?
Cepit amabilitas visi non fallere vultus;
Indicium vultus pectoris esse solet.
Qui nitor in primis dulci spirabat ab ore,
Quum spoliū a nostra credulitate tulit.
Tempora ubi haec subeunt, vitae mihi meta beatae,
Paene manu calamus deficiente cadit:
Vesper erat, polus et suadebat amare feremus,
Blandaue naturae, qua patet illa, quies;
Ad loca quum propero, nostri quae saepe calor
Conscia, et in molli gramine membra loco.
Ut procul Alcestem deprendo lumine, surgo,
Multaque do vultu, multaque signa manu.

Ille

Ille mihi adclamat: felix tibi nuntius adsum!

Festinante magis mox volitatque pede.

Mutuaque amplexu postquam circumdare colla;

Conloquioque datum jam propiore frui,

Craftina, sic pergit, quum coelo fulserit Eos,

Nos patris adsensu confociabit Hymen.

Voce verecunda genetrici pectoris ignem

Quod si forte times ipsa aperire tuae,

Cernere maternam mulcentia gaudia mentem,

Craſque implere tuas me patiare vices.

Vt mihi ceu propriam venerari hanc poſſe pa-
rentem

Dulce erit, vxorem teque vocare meam.

Nomen ad vxoris videor libare mariti

Bafia caſta genis, bafia caſta labris.

Tempore quoſque jocos alio mage cauta negaſſem,

Ebria laetitia nunc male cauta fero.

Mens vero vt rediit, cupiſſem ipſius amantis

Occuluiſſe oculis, victa rubore, meos.

Materna et ſubeo tremebundo limina grefſu,

Limina adhuc laeto non niſi tacta pede.

Di! qualis nox acta fuit! quam tardior anno

Viſa! quibus lacrimis ſtrata rigata mihi!

Ipsa mihi iudex fruſtra excuſare ſtudebam

Errorẽ caſti proximitate tori.

Fugerat

Fugerat illa sibi virtus nil conscia merces,
Fugerat innocuae mentis amica quies.
Orto sole nemus notum, juga nota reuiso,
Si videam Alcestem forte venire meum.
Inde reuerſa, domi, quam longa eſt, tempora lucis
Exſpecto impatiens, nec tamen ille venit.
Morborum omne genus timeoꝝ, genus omne ma-
lorum

Mille pericla poli, mille pericla viae;
Nunc ſubit inſtabilis patris mutata voluntas,
Nunc fragili Alceſtem ſuſpicor eſſe fide.
Atque vtinam hoc vno mens non praefaga fuiſſet,
Augeretque malum non mihi cauſa mali!
Foeda libidinibus ſemel vt ſatiata voluptas,
Alceſtes fragili ſuſtinet eſſe fide.
Poſſidet et nobis promiſſos altera amores,
Me facie, non me vincere corde potens.
Poſſideatque; tori non tam quam paſſa pudoris
Damna queror, quamuis haec quoque damna
queror.

Quanta mihi creuit ſeges vna luce laborum,
Perpetuis fons quam turgidus a lacrymis!
Ex illo placidae luſus periere iuuentae
Tempore, et heu! luſtu non niſi paſta fui.
Gaudia, quae reliquas video captare puellas
Spicula ſunt, animi carnicina mei.

Auiā

Auia per nemorum me tantum errare iuuabat,
 Taedia desertis et sepelire iugis.
 Iamque videbatur finem impositura dolori
 Atropos, ad fletus quum noua causa venit.
 More meo loca sola petens vehementius angor
 Pectora, adhuc lenta non visi tacta lue.
 Viscera inaduetis cruciatibus ima fatiscunt,
 Sentio et insolito membra tremore quati.
 Nec mora, inexpertae nec quidquam tale timentis
 Voluitur ante meos paruulus ecce pedes!
 Pectore in ambiguo certabat amorque pudorque,
 Sed tandem victus cessit amore pudor.
 Infantem tollo, quum pondere pressa malorum
 Prona super nati membra tenella cado.
 Vix animum amplector ducentem ac multa gemen-
 tem,
 Languidula et foueo vulnera facta manu.
 Mox puerum vitam maternis ponere labris
 Et video in gremio pondus inane meo.
 Terreor, et viuum jaceo prostrata cadauer,
 Lumina hebent fracta semadaperta face.
 Omnis membra calor linquit, vultum color omnis,
 Si tamen in vultu quis fuit ante color.
 Quin etiam perhibent, modo deficiente loquela
 Non intellectos ora dedisse sonos;

D

Et

Et modo lamentis atque horrifico vlulatu
Planctibus et totum perfonuiffe nemus.
Reddita mi tandem ftupear juuenefque fenefque.
Vndique foemineos et glomerare choros.
Pars me tollit humo, pars compede crura manufque
Vincit, et in nigri carceris antra rapit.
Et propria foboles faeuiffe in viscera dextra
Iudicis incauti fufpicionem premor.
Carnificifque caput forfan cadet enfe recifum
Membra vel expandam dilanianda cruce.
Hei mihi! perduxit quo me mea culpa! barathro
Heu! quam terribili praecipitata ruo!
Haec illa eft igitur (fi verax fama) Neaera
Vltima non foecias inter habenda fuas!
Vnguibus a teneris virtus cui fola voluptas,
Carior et vita cura pudoris erat.
Heu quantum a prifca mutata Neaera Neaera,
Heu quantum matri degener illa fuae!
Sic tua juffa fequor! curis haec praemia reddo,
Quis formata tibi noftra juuenta fuit.
Anne parum, vita tibi fi, bona mater, amaras
Reddiderim noctes, reddiderimque dies,
Quod mihi confpiceres infana viscera rodi
Pefte, juuentutis flore abeunte meae,
Dedecus hoc fato tibi ni crudele pararem,
Teque meo perdam mortua fupplicio?

Quod

Quod tua si pietas velit haec ignoscere, de te
 Et male praeterea quod meruisse queam,
 Haec saltem ad manes solamina ferre licebit,
 Lugendaque minus rebor obire nece.
 Iamque vale, et tristem natae obliuiscere sortem;
 Vel potius natam non habuisse puta.

I. H. HOEVFET.

IN OBITVM
 TOBIAE MAYERI.

Te maris, et terrae, et magni sine limite coeli
 Menforem cohibent, *Mayeri*,
 Pulueris exigui prope clausum paruula templum
 Munera; nec quidquam tibi prodest
 Rexisse errantem lunam, mouisseque summo
 Sidera fixa polo morituro.

Quod nauta Horatianus cineribus Archytae
 fecerat, idem *Mayeri* memoriae faciens srib.

A. G. KAESTNER.

I N
MORTEM FILII VNICI.

E L E G I A
A D D I S C I P V L O S S V O S.

Inde, vbi Sala pater per amoena vireta volutus
 Florida raucifono flumine rura fecat;
 Quo mihi felices quondam iuuenique viroque
 Lumine fulserunt splendidior dies;
 Inde, vbi nunc duri medicamina quaero doloris,
 Haec Vobis lacrimis littera scripta venit.
 Iure etenim lacrimae mihi, quas tristissima luctus
 Elicit ex imo pectore causa, fluunt.
 Iure fluunt tristi patris ex complexibus, eheu!
 Vnice, sublato funere, nate, tibi.
 Omnia nam tecum perierunt gaudia vitae,
 Nostraque morte tua est tota sepulta domus.
 Vnica tu nobis restabas, nate, voluptas.
 Vnica et in te vno spes mea fulta fuit.
 Tu mihi, si tristes lacerabant pectora curae,
 Curarum semper suaue leuamen eras.

Dura,

Dura videbantur te viuo mollia, amara
 Adspectu mihi sunt dulcia facta tuo.
 Omnia ridebant mihi te ridente parenti,
 Omnia florebant flore virente tuo.
 At nunc, mors postquam mihi te crudelis ademit,
 Tristia vipereo tempora felle madent.
 Te sine dulce nihil mihi nunc, dulcissime, tecum
 Vitae delicias condidit vna dies.
 Nunc studio et Musis tota de mente fugatis
 Mollia flebilibus carmina fundo modis.
 Qualibus absumti sub frondibus arboris ales
 Fata Ityli moesto Daulias ore gemit.
 Ergo, quod demens fieri vix posse putabam,
 In gelida ante diem, parue, quiescis humo?
 Quarta tibi nondum uiuenti venerat aestas,
 Sed tuus in primo flore nitebat honor.
 Nec tamen a tenero viridantis corpore floris
 Abstinuit rapidas mors violenta manus.
 Sic flos purpureus viridi modo natus in agro
 Vomere conscissus praetereunte iacet.
 Sic rosa saepe brevis moritur, sic alba grauatum
 Lilia demittunt imbre cadente capunt.
 Amplius haud ergo patris ad latus, vnice, posthac
 Passibus haud aequis ibis, vt ante, comes?
 Amplius haud blanda me *patrem* voce vocabis?
 Nec ludes nostros amplius ante pedes?

Amplius haud tecum docili cupidoque sciendi
De varia rerum conditione loquar?
Nempe statim primis iam praefulgebat in annis
Diuitis ingenii vena benigna tui.
Hinc mihi iam caeca fingebam mente paterna
Gaudia de nato percipienda meo.
Omnibus his faeva nati nunc morte recisis
Ah! miser in sola tempora ducō domo.
Vos, o discipuli, vos soli mite potestis
Solamen viduo suppeditare patri.
Vos mihi restatis soli, quos more parentis
Toto animo, tota mente fouere licet.
Vos, scio, vos omnes tenero quoque pectore
amatis
Me vestrum ad Pindi culmina sacra ducem.
Vos quoque fraterno demulcebatis amore
Nunc humili tectum cespitem filiolum,
Omnia qui vestrum paruos bene nomina norat,
Vobis cumque simul, quando licebat, erat.
Hinc quoque vestra cohors, (sit maxima gratia
vobis,)
Iuit tota dolens eius ad exequias.
Hunc seruate, boni, mihi, vos rogo, semper
amorem,
Nubila si cupitis pellere mente mea.

Interea,

Interea, dum fata iubent me ducere vitam,
 Te semper moesta voce, sepulte, querar.
 Nec cessabo tuum lacrimis vrgere sepulchrum,
 Quo lapis his scriptis stet super ossa notis:
 Vnicus hic situs est natus, spes vnica patris;
 Vnice nate, tibi molliter ossa cubent!

F. G. DOERING.

A D
 A F F I N E M P A T R I S,

OCTOGENARII, NATALES CELFBRANTEM

1 7 8 2.

Felix, nepotum qui sobolem piam
 Sancti parentis ducis ad oscula
 Et res, auo narrante, priscas
 Aure vides cupida bibentem!

Haerent tenellis pectoribus senis
 Praecepta diui, quem, sapientiae
 Exemplar antiquae, capillo
 Suspiciunt niueo decorum.

D 4

Iam-

Jamjam corona cinctus amabili
 Largis docebit non sine lacrimis,
 Te, Te moram instanti senectae
 Indomitaeque tulisse morti.

„Tales“ trementi voce precabitur
 „Tales suos huic cernere liberos
 „Detur“ — nec amplexu volentem,
 Dicere plura fines repentis.

Quas si parentis mi liceat preces
 Audisse — molli tunc mihi lumina
 Nox ingruens condant sopore,
 Comprimat & pater ipse dextrâ.
 G. L. SPALDING.

E L E G I A.

Vitis ut arboribus latus adplicat arcta corymbis,
 Utque apium vivax vlmus amica ligat:
 Italiae ut volucres rostro obluctantur anhelis,
 Dum manus incautas insidiosa premit:
 Sic utinam iungi nos, fata, finatis amore,
 Sic utinam iunctos apta labella premi.

Tunc

Tunc ego despiciam Bacchi felicia et horti
 Munera, regales despiciamque dapes.
 Ast illi male sit, qui nos diducere amantes,
 Amplexusque fero soluere corde paret.
 Atque vtinam nexis animam deponere labris
 Detur, tunc alis, Mors, tegar, atra, tuis.
 Tunc moriamur, olens vbi myrtis filua coruscat,
 Terraque complexos occulat alma sinu.
 Ast animas, sedes monstrant vbi fata beatas,
 Flamine coniunctas aequior aura vehat.
 Ver vbi perpetuum, Zephyrisque tepentibus aër
 Purior ambrosio mulcet odore nemus.
 Prataque subrident vario distincta colore
 Et fons perspicuis vitreus exit aquis.
 Concentuque auium resonant virgulta sonoro,
 Et Philomela novos eliquat ore modos.
 Atque hic, quem mala fors miserum turbarat, amorue
 Infelix, votis quisque potitus ouat.
 Hic Sapphus tandem iuuenis miseratus amorem
 Incensusque Phaon aestuat igne pari.
 Hic Petrarcha suis Lauram circumligat vlnis,
 Qua fons blandiloquo limpidus ore strepit.
 Amplexamque tenet felix Abelardus Elisam
 Tutior, et dominae monstrat amoris iter.
 His vtinam immixti carpamus candida mente
 Gaudia, deproperent hanc modo fata diem.

HARPAX HIC SITVS EST.

Quisquis es o iustis lacrimis perfunde sepulcrum:

Humano generi fata dolenda dole.

Harpax hic situs est, qui multis multa nocebat

Viuus; defunctus iam nocet ille magis.

Huic postquam licuit faro decedere honesto,

Quis posthac poterit praedo timere crucem?

HEVSINGER,

I D A.

Ergo ego perpetuo fallaci victus amore

Conquerar aetatis fata maligna meae?

Ergo ego vernantem stultissimus vsque iuuentam

Ingratae perdam ludibrium dominae?

Surdior, Ida, freto stridenti, immitior Ida

O minus Idalio mobilis Ida iugo!

Non te blanditiae, non te lamenta mouere,

Non fusae, amplector dum tua crura, preces,

Non, casto contenta toro, te flectere vota,

Non ducta in laudes carmina saepe tuas,

Non

Non anni potuere nouem, non mille labores,
 Non toties longae spreta pericla viae,
 Inue tuam faciem vigilatae tempora noctis,
 Aut studiis periens hora diurna meis.
 Vnum erit auxilium, nostri tibi taedia tollam,
 Sic animis potero, saeua, placere tuis.
 Scilicet extremas procul hinc fugiemus in oras,
 Vt toto a facie diuidar orbe tua.
 Vt longe a laribusque tuis, patriaque remoto
 Spes quoque visendae sit mihi demta tui.
 Seu trucibus colitur qua imberbis America Mauris,
 Seu Guinea feras qua fera nutrit humus;
 Qua desideriiis et longa tabe peremto
 Contingent ipso fata gemenda loco;
 Qua non vlla, choros buxo ducente supremos,
 Placabit moestis naenia funeribus;
 Nec licet ante diem raptum, comitare parenti
 Ad structos dabitur corpus inane rogos;
 Nec misero in partem veniet cum patre doloris,
 Quae ferat in cineres vltima dona, foror;
 Quaque anima haud labris erit excipienda propinquis,
 Lumina cognatas nec subitura manus;
 Qua, licet ipsa meo sis denique mota dolore,
 Non facies lacrimas combibet, Ida, tuas;
 Oscula nec gelido pones morientis in ore,
 Nec sparges tonsas in mea busta comas;

Sed

Sed de vexato superet quae corpore, partem
 Condet in inuiso barbara terra sinu;
 Vmbraque Nigritias errabit mixta per vmbas,
 Hospita per manes vmbra Bataua feros.
 Ida tui fassus, sero tum te, Ida, pigebit;
 Duritiae euentum dilce, superba, tuac.

LAVR. SANTENIVS.

Q V V M
 R E G E B O R V S S I A E
 E B E L L O R E D E V N T E
 I R I S I N C A E L O P V L C H E R R I M A
 A P P A R E R E T.

Arcus victori reduci Roma alta parabat,
 FRIDRICO reduci sed polus ipse parat.

POLYDORVS NEMAEVS.

CARMEN

CARMEN SEMISAECVLARE.

PRAEFATIO

A D

GEORGIVM III.

M. BRIT. REGEM.

Et me Latinae rore Aganippidos !
 Sparlere Musae non humili modos
 Lyra sonantem, desidesque
 Remigio dederunt procellae

Calcare nubes, et Superum frui
 Coetu, corusci quo neque fulminis
 Satelles eluctatur alis,
 Nec rabies Aquilonis atri.

Quo me reclusis Emathiae iugis,
 Diuae, iubetis flectere? quem virum aut
 Heroa, testudo, Deumue
 Praecipis ingeminare chordis?

Tu

Tu limes esto carminis, o Deum
Propago felix, delictum Tuæ
Gentis, GEORGI, Guelphicaeque
Spes et amor columnenque terrae.

In Te, priorum quicquid amabile,
Quicquid perenni carminis alite,
Tantique maiestate dignum
Imperii series patrauit,

Refulget Vno. Promeritam Tibi
Submittit umbram parta pedestribus
Laurus triumphis, omnibusque
Oceanus Tibi feruit undis.

Te Fas Piumque et iustitiae tenor
Comesque Virtus condecorant Tuo
Cognata sceptro, queis vtrumque
Magnanimus moderaris orbem.

Tu grata praestas otia ciuibus
Pacemque terris. Tu Charifin piis
Litans acerris liberali
Hospitio recreas Camenas,

Tuam.

Tuamque, qua nil pulchrius ignea
 Despectat aethra Sol, Academiam
 Per dena iamiam deuolutam
 Lustra foues studio paterno.

O ferus olim lucida, quae Tibi
 Pia, GEORGI, mente dicauius,
 Humana fastiditus, intres
 Sidera, conciliumque Diuum.

CARMEN SEMISAECVLARE

D. XVII. SEPT. MDCCCLXXXVII.

IN TEMPLO ACADEMICO

CONCENTV FESTO DECANTATVM.

Haec illa lux est, quam nouus aurea
 Diffudit aethra Sol precibus piis
 Diu vocatam, pristinaeque
 Saecula iterum meliora venae

Exordientem: Iam fociis fremat
 Incensus aether plausibus, et vagus
 Exsultet vndarum cachinnis
 Lina Pater, tumidusque lato

Se

Se iactet alueo: Tuque GEORGIA
AVGVSTA mater, Mercurialium
Nutrix virorum, quam Iuventas
Sidereo radiata nimbo

Altique gaudens Gloria, et Artium
Stipata Virtus concilio latus
Ambire gaudeat, iam superbos
Seme habitus, animosque tolle.

Iamiam recessus fas Heliconios
Lustrare cantu, Pierii fluant
In carmina haustus, lucis almae
Conscia Apollinaeque laurus.

Auditis? an me ludit amabilis
Imago vocis? iam propior tumet
Facundus amnis, iam canoras
Nosse datur cupida aure voces.

En ipsa Cirrham doctaque Phocidos
Fluenta mutans virgineis sacra
Caterua Latoi choreis
Adfluit, ambrosioque lucem

Signare

Signare gestit carmine, quo solum
 Vastique tractus aetheris entheo
 Vultu renident, et quietis
 Flumina traiciunt fufurris:

„Salve auspicato fidere deflua
 „Propago Phoebi, fausta Dies, tuo
 „Caligo, quae passim nigrantes
 „Concutiens agitarat alas,

„Euiſta ceſſit munere, Tu ſimul
 „Orbi reluxti, protinus vberes
 „Graiique mellis et Latini
 „Nectaris emicuere riui.

„Tuque o, curuli quem Dea turbine
 „Per vaſta mundi per ſuperas domos
 „Tandem fatigatum triumphis
 „Sceptra ſuper trabeasque vexit

„Sequeſtra virtus, huc age lucidos
 „Greffus, GEORGI, ac propitius ſacras
 „Tuere, quas Tibi profuſis
 „Floribus adcumulamus, aras.

E

„Tu

„Tu lucis almae Conditor et Parens,
„Tu nos Olympi Pieriis iugis
„Huc euocasti, pacis artes
„Per populos, Duce Te, ferentes.

„Tu, seu Gradiui tolleret aerea
„Arista campos moenibus horridam
„Minata labem, seu cruentis
„Vorticibus grauis aestuaret

„Armata Tethys Hesperiam ferox
„Motura Calpen, praesidium Tuis
„Praesens stetisti, Martiales
„Numine difficiens tumultus.

„Nec cura nostris prospiciens bonis
„Cessauit vnquam: vicit AVVM NEPOS,
„Quem creditum terris vterque
„Obsequio veneratur orbis.

„ILLE, ILLE nostros detulit in sinus,
„Dilecta Diuis pignora, Regiam
„Stirpem; quid exoptare maius
„Palladii potuere colles?

„Tantis-

„Tantisque felix auspiciis Patrum
 „Augustus Ordo sustinuit cata
 „Virtute res nostras, futuri
 „Prouidus, atque Tuam sequaci,

 „MVNCHHVSI, adurgens impete semitam,
 „Qua Te citatis Fama iugalibus
 „Leuauit, aeternaque laurus
 „Emeritae redimiuit vmbra.

 „Sic o secundis vsque laboribus
 „Nutrita crescas, alma GEORGIA,
 „Tuumque nomen Posterorum
 „Sera colant, stupeantque saecula.

IVPITER ET OVIS.

Inter Lessingianas Lib. II. Fab. XVIII.

Olim, miseriis vt mederetur, Iouem
 Ouis rogauit, esse vix animal, dolens,
 A quo tueri se queat. Vultu audiit
 Deus benigno, et, feci inermem te, pia,

E 2

Inquit,

Inquit, sed opta, quod tibi armorum velis.
Vt insit ori fulmen? vnguibus pedes
Acuantur? illa, nil, pater, mihi cum feris
Commune cupiam. Vt imbuam, pergit deus,
Viro saluam? Contra ouis, tanto in odio
Serpentum vbiuis est venenatum genus.
Quid ergo? Robur nempe ceruici dabo!
In fronte figam cornua! at supplex ouis,
O parce, parce, quaeso, ne tamquam caper
Petulca fiam! . . Ne tibi vero audeant
Alii nocere, opus est, ut ipsi sit tibi
Aliis nocendi copia . . Sed ouis gemens,
Hoc si quidem opus est, sim, bone pater, quae
fui.

Studium nocendi copiam metuo sequi,
Patricum praestat, quam patrare iniuriam.

Placuit bono Ioui indoles. Felix ouis
Hac esse iussa, nescit ex illo queri.

AVENARIUS.

EPITA-

EPITAPHIVM.

Vir bonus et sapiens, tumulto qui clauditur isto,
Zechius, Augusti regis amicus erat;
 Despiciens aulae genium, fastusque dolosque,
 Sistere quae haud potuit, publica fata tulit;
 Exuuias posuit mortales, munere functus,
 Felix, qui patriae non videt interitum *).

*) Versiculos memoria retinui, ex quo scriptos olim ostendit *Globigius*, tum in domo Comitum *Manteufelii* Lipsiae degens. De auctore vel quaerere nefas fuisset, quem, tunc saltem, oportuit bene latere, si bene vivere voluit. *Zechium* virum antiquis moribus fuisse, ipse aliquando expertus sum. Anno 1745. Professor extraordinarius factus, nundinis proxime insequentibus Lipsiae commoranti gratias agebam. Secedentis humerum beneuole palma tetigit, addito monito: *Werde er nun nicht faul*. Iucundum erat hoc amicis narrare, quorum vnus obseruauit, *Zechium* sine dubio nouisse, qui post quaedam diligentiae specimina munus aliquod consecuti, hoc monitu indignissent.

A. G. KAESTNER.

ILLVSTRISSIMO ATQVE EXCELLENTISSIMO
V I R O
LVDOV. FRID. L. B. DE BEVLWITZ.

Nec Te forores Castaliae suis,
BEVLVICI, inornatum fidibus finent,
 Quem stemma longum, quem vetusto
 Stemmata splendor coruscae

Claravit umbra tempora laureae,
Veraeque anhelum laudis iners supra
 Vulgus locavit, feruidumque
 Aërio dedit ire cliuo

Ascraea Virtus. Nominis hinc Tui
Oestro tumescens, rapta volucris
 Bigis, inexhausta per orbem
 Fama refert, celebratque voce,

Quantum Hyanteis Tu steteris decus,
Perstesque Musis, quae Tibi roscidas
 Nectunt corollas, qua quietum
 Radit iter taciturna Lina.

Per

Per te renato robore viuidus
 Scientiarum flos caput altius
 Exfertat, afflatu falubri
 Te teneras animante fibras,

Lateque odora vi simul obruit
 Et plana terrarum et liquidas plagas
 Inebriatas, quem senecta
 Nesciet vlla dies caducum.

ANSER ET LVPA.

Inter Hagedornianas Lib. II. Fab. X.

Nobis salutem debuit Capitolium;
 Hinc anserinam fortitudinem probō,
 Ait et superbus anser innatat lacu.
 Lacus in ora stat lupa et, nos, clamat,
 Nos vagienti sponte dedimus Romulo
 Fratrique mammas, nam misericordes sumus.
 O si vtriusque, pergit anser, indoles
 Nota esset homini! namque mansuetum lupo
 Natura pectus, anseri firmum dedit.
 Dum gloriatur, conspicit miluum procul.

Totoque trepidat corpore, impotens fui.
Puerum lupa videt in via, et cupide vorat.

Vt vana saepe est praedicatio fui!

AVENARIUS.

A D C V P I D A M
L E G V M I V V E N T V T E M.

Munere quo Diuum, pacis quibus artibus olim
Extulerit rutilum Martia Roma caput;
Quae congressa Numae Dea iura, silentibus umbris,
Vulgarit tacitis vallibus Egerie;
Quae facies fuerit, regum cum sola libido
Versaret gentis pectora Romulidum;
Mox ubi sceptrum feri manibus deiecta tyranni,
Partaque Aventina fulsit ab arce salus:
Aequatis placide fundatam legibus urbem,
Quaeque illas ratio suaserit apta coli;
Sors quibus infestis agitata est publica fatis,
Cuius felici munere recta stetit;
Scipiadisque truces armis, Gracchumque furores,
Spargentemque foro te, Catilina, faces.

Qua-

Quaque, tuens Italo trepidam Pax candida caelo
 Urbem, funestas strauerit arte minas.
 Qualis et infestans furiis civilibus orbem
 Vastarit Latium saeva Megaera solum;
 Donec in aetherias Libertas cederet auras,
 Et gemeret feruum Roma subacta iugum.
 Caesare civiles domino ductante triumphos,
 Asperaque e folio iussa ferente nouo.
 Haec *Vobis*, haec nosse prior sit cura, *Sodales*.
 Hinc sese *Vestrum* viuendus ardor agat.
 Hinc via se Themidis fert ad penetralia sanctae,
 Claro vbi contingi lumine se patitur,
 Grata oculis, grata incessu, vultuque decora,
 Quaeque ipsi pomum praeriperet Veneri.
Alciato qualem primum se pura videndam,
 Qualem *Cuiacio*, *Grotiadae*que dedit.
 Hac grassata via est virtus diuina *Merill*,
 Improbus hoc laudis *Noodtius* vrsit iter.
 Nec vos, *Vilingi*, Themis auersata vocantes,
Vinnique, o Bataui nomina quanta soli!
 Horum age contiguo legite o vestigia gressu,
 Quos adflat solidae pectora laudis amor.

IN HOMINES DELICATVLOS
GALLIS CHAPEAVX

D I C T O S.

Hominum est venusta quaedam natio, *pileos*
Vocat hanc venustus oris Gallici lepos;
Sed rectius venustiusque diceres
Poëtico vñus ore, *fungos*: sic foret
A parte principali nominatio.
Nam corpus omne fungi leuat pileus.

L E N Z.

L I N A R I A

inter Lichtwerianas lib. II. fab. VI.

Egressa cunis non diu linaria
Lustrare filuas coepit, et domum sibi
Peculiarem velle, consilio bono,
Nam rex, vt aiunt, est, cui suus est focus.
Optare quercum, suadet aetatis calor.

Hic,

Hic, inquit, habitabo, vnus vt Iouis armiger,
Nec talem habere cuilibet nidum datur.
At vix pararat, ecce, fulmen destruit.
Fuerat misella forte fortuna foris.
Adest, reducto sole, et exustos lares
Tactumque robur nec satis tutum videns,
Pari temeritate inter humilia pendulum
Virgulta tectum, proxime terram, locat.
Iterum migrare puluis ac vermes iubent.
Quid ergo faciat? Tertiam nemoris sibi
Dulci in fruteto paruulus ponit faber
Nec humo propinquam nec Ioui nimis domum.
Hic vsque viuit forte contentus sua.

Hac re probatur, nec palatia, nec casas
Habitare, si quis exigat placidos dies.
Mediocritatem, si sapis, superos roga,
Vt sis, cui idem pareas et imperes.

AVENARIVS.

IARICVS,

J A R I C V S,

PVELLAE AMERICANAE

A D

Y N C L V M,

ANGLVM.

E P I S T O L A.

Quae legis, Yncle, tibi mittit nunc serua, sed ante
Pectoris Iarico pars bene magna tui.

Si quid in his cernes inculti forte tabellis,

Da veniam, scribens barbara quippe fuit.

Barbara certe ego sum, sed quae non fallere noui,
Non Europaeos dissimulare dolos.

Vt tibi, si reliquis sic artes pectora formant,
Quantum rusticitas anteferenda fuit!

Et tamen hi mores iactari saepe solebant,

Terraque, nescio quae, saepe Britannia tibi.

Credulitas nocuit, nocuit fallacia amantis

Pectora pectoribus adsimilasse meis.

Felicem, notas cingenti indagine filuas

Vita mihi patriis si periisset agris!

Sic

Sic non seruitium, sic non ego verbera nossem,
 Nec tremere ad nutus cuncta iubentis heri.
 Quid potui poena dignum committere tanta?
 Diligere ingratum maxima culpa fuit.
 Non ego, pollicitis thalami decepta iugalis,
 Debueram lateri conseruisse latus.
 Haec dos pacta mihi! quamquam non dos mihi
 pacta,
 Solus at ingratae tu mihi causa viae.
 Haec rota me niueis vectura per oppida bigis!
 Haec trabe marmorea conspicienda domus!
 Haec aurata meo gestanda monilia collo,
 Quaeque mihi falsus plura spondit amor!
 Talia seruatae redduntur praemia vitae,
 Cogar ut heu! letho deteriora pati?
 Talia reddantur; vel sic non poenitet acti.
 Ipsa satis pretium mens generosa sibi.
 Ut meminisse iuuat, quam me sincera voluptas
 Contigit, hospitium te subeunte meum!
 Forte pererrabam iaculis armata ferarum
 Tefqua, vbi frondosis silua stat alta comis;
 Quum subito tumidis agitur fluctibus aequor,
 Et grauis effusa decidit imber aqua.
 Auditur tonitrusque fragor, stridorque Notorum,
 Nec lux vlla, nisi fulminis igne, micat.

Haud

Hanc procul adparet scopulis adlisa carina,
 Irato spoliū mox peritura mari.
Dum trahit adtonitam peregrinae machina formae,
 Ante oculos constat naufragus ecce meos!
Vix pede semianimis titubanti membra trahebas,
 Nec, me praeter, opem qui tibi ferret, erat.
Commoueor, mox et (pietas me sola iubebat)
 Te duco ad patriae rustica tecta casae.
Limpidulique sitim pello tibi fontis ad vndas,
 Et facili victu, quem dabat herba, famem.
Corpora quis ponas, sternuntur terga ferarum,
 Pro madidis sicca membraque veste tego.
Interea insolitum mirans modo frontis honorem,
 Et modo candenti qui micat ore rubor,
Et modo non nostro volitantes more capillos,
 Nescio quam sensi serpere in ossa facem.
Non iuuat aut pictas in litore quaerere conchas,
 Aut socias inter ludere, vt ante, meas.
Quin etiam memini, me septem ex ordine lucas
 Aegrotam nullas exagitasse feras.
Membra notat macies, linquitque cubilia formus,
 Adpositum libat vix mihi lingua cibum.
Adque tui adspectum demittens lumina vultus,
 Vox mea quod nequirit dicere, dixit amo.
Tu quoque visus eras duro non robore natus,
 Tu quoque feruores aequiparare meos.

O quo-

O quoties, nostrae postquam data copia linguae,
 Me fore iurasti tempus in omne tuam!
 Quam^o poterim vultus, dicebas, linquere amatos,
 Ante suas vertent Lunaque Solque vices.
 Lunaque Solque vices vertant; non linquere tantum
 Sustinuit; seruam vendit amator hero.
 Haec tamen ante oculos tibi quid, male grate, repono,
 Duritiem flecti ceu rata posse tuam?
 Quem non tanta fides, tantus non molliit ignis,
 Huic valeant nudi frangere corda soni?
 At, puto, natura saltem stimulante mouebit
 Heu male foecundi flebile ventris onus.
 In tua quid facuire iuuat te viscera, nostrae
 Sortis et infantem reddere participem?
 Tene ego, tene, infans, emittam in luminis auras,
 Vt vix nata gerat vincla pudenda manus?
 Vt, pro deliciis telluris mille Britannae,
 Immineant vitae taedia mille tuae?
 Tu solo referens vultu, non pectore, patrem,
 Ingenuo fati pectore vince minas.
 Iniustam et miserae sortem solare parentis,
 Vdaque basiolis lumina terge piis.
 Aut sine me comitem si te ducturus abire
 Differat, hoc pretio te caruisse iuuet.
 Vana precor; rapidis iamiam turgentia vela
 Flatibus, Yncle, ratem votaue nostra ferunt.

I fe-

I felix! non sic sum priscae oblita fauillae,
 Vt libeat capiti dira vouere tuo.
 Et tibi quid nimbos, quid tristes imprecer vndas?
 Conscia supplicium mens erit ipsa tibi.
 Quum tibi perpetui lacerabunt pectora morsus,
 Et spectra horrendis prodigiosa modis;
 Mille tibi obiiciet mea quum periuria imago,
 Perturbans requiem nocte dieque tuam;
 Vaticinor, cupies me quolibet aere redemptam,
 At mihi iam lethum meta doloris erit.

HOEVFT.

IN OBITVM
 MOSIS MENDELIDIS.

Deformi pulchram ne credas corpore mentem
 Laetari, exemplum respice Mendelidis.
 Carceribus digressa suis diuinior aurae
 Pars recolit laetum laetior ipsa polum.

LENZ.

VITAE

VITAE RVSTICAE LAVDES.

Felix! cui, strepitu procul vrbanoque tumultu
 Concedunt placidos rura beata dies.
 Felix! qui, curis et ab ambitione remotus,
 Priuato vitam sub lare pauper agit:
 Qui voti exiguus, parto contentus aceruo,
 Non cumulat densas semper avarus opes.
 Saeuiat, et variis agat hunc Fortuna procellis,
 Nil, mala quod demat, laeta vel addat, habet.
 Quodsi non Phrygiis surgat domus alta columnis,
 Nec fit inaurata conspicienda trabe;
 Tutior at faciles frondente sub arbore somnos
 Captat, et ad fontis lenae fluentis aquas:
 Seu nemus in scenae faciem, seu frigida Tempe,
 Antrae, Hamadryas^{conspicienda} grata latebra, placent.
 Quodsi marmoreas numerosa nec obsidet aedes
 Mane clientelae subdita turba suae;
 Suauius est riui, quam vulgi murmura, mur-
 mur,
 Suauior arboreas quae quatit aura comas.
 Et modo ridentem securus oberrat agellum,
 Et modo lanigeras ipse recenset oues.

F

Nec

Nec piget interdum duros subiisse labores
Ruris, et agricolae flectere aratra modo;
Nec lolium infelix pudet extirpare ligone,
Fertile nec motae credere semen humo.
Sic positis terram subigebant fascibus olim,
Quos tulit intonsos Martia Roma viros.
Castra pari cura disponere, et arua peritus
Sollicitat rastro dente Senator agros:
Et lauro incuruum praecingens victor aratrum
Ruricolis ponit parta tropaea deis.
Quis Cincinnatum? quis te, Serrane, ferentem
Nesciat? aut Fabium? quis Curius focum?
Arua Coruncani, coluerunt arua Catones,
Aruaque Fabricii, Scipiadumque manus:
Illa manus, Libyae clades, Carthaginis horror,
Et, Phoenissa, tuas frangere nata domos?
Quid? non te flores et vidit prata rigantem
Tmolus ab excelfo, Cyre beate, iugo?
Nunc eat, et neget haec imitari nomina quisquam;
Quod decuit reges, quis sibi turpe putet?
At si securae capienti commoda vitae
Natura ingenii diuitis addat opes;
Si mentem ingenuas amet excoluisse per artes,
Pierios si non negligat ille choros;
Altior humana sibi forte beatus Olympum
Afferit; aeternis proximus ille Deis.

Hic

Hic igitur veterum versat monumenta virorum,
 Quos Graii aut Graiis aemula Roma dedit.
 Aut leges, Natura, tuas scrutatur, et alto
 Aetherias animo tentat adire plagas:
 Quis Deus hanc mundi moderamine temperet
 arcem,

Consulto an casu fulmina missa tonent:
 Quae lex astra regat, quo Delia luceat igne;
 Currere vel Titan quod videatur iter:
 Vt bis terna petant communem sidera Phoebum,
 Vtque eadem refuga vi per inane volent;
 Vt circumfuso libretur in aëre moles
 Moles, ponderibus pendula terra suis:
 Vnde tremant montes; fluat et cur refluat aequor:
 Vnde niues: venti qua veniantque domo.
 Doctorum aut studiis animum emendare Sophorum
 Nititur, et quid sit iusque piumque notat.
 Quae summi natura boni; virtutis beatum
 Reddat, an aurifero quae vehis, Herme, sinu.
 Hic post Antiquos voluit quoque scripta Nouorum,
 Postera quos Priscis secula tulere pares.
 Excipit has artes blando modulamine Musa,
 Seriaeque argutis temperat illa iocis.
 Saepe iocos tamen et veniunt, et seria saepe
 Rumpere amicorum dulcis ab urbe cohors,

Et modo, quae didicit, tranquilla mente reuoluit,
Molliter in riui margine compositus.
Interea dulci dum pascit imagine sensus,
Occupat en furtim lumina victa sopor:
Rana file, placidam ne turbes rauca quietem,
Conde sub obscoenis ora pudenda vadis.
Conciliant volucres nemorisque silentia fomnum,
Quaeque susurranti sibilat aura sono.
O studiis o vita animo opportuna colendo!
O rura! Aoniis apta theatra viris!
Sic quondam exiguis Epicurus vixit in hortis,
Quaeque Epicureas turba secuta vias;
Sic Academiae dilexit nomine villam
Primus in Aufonio Tullius eloquio;
Ascraeisque Senex cecinit qui collibus vuas,
Doctus et Ascraeae par cecinisse lyrae.
Bandusia, et vallis placuit tibi, Flacce, Sabina,
Et vicina Pado filua, Tibulle, tibi;
Sic via Flaminiae quae Clodia iuncta videbat
Rura, dabant Musis otia, Naso, tuis;
Otia, Bilbilico quae Nomentana poetæ
Aufonio a proauis villa relicta dabat.
Praedia non referam, Alcinoi superantia, Plini,
Nec, Luculle, tuis aemula xysta canam.
Fertilis irrorat qua Clausam Sorgia Vallem,
Maxima Cecropiae cura Petrarcha Deae,

Et

Et famulae confors mensae, conforsque laboris,
 Delitet ignota per duo lustra casa.
 Quid nunc Lotichium, Mollasque, Actique recessus,
 Heinziadaeque vrbis, Broukhuisique fugam,
 Atque alios memorem, qui pauperis otia ruris
 Urbanae vates praeposueré togae?
 Pootius occurrat, Musae stupor ille Batauae,
 Nec cithara Hooftiade Vondelioque minor:
 Laeua tenet stiuam, Clarium sed dextra libellum,
 Mugitu rumpunt carmina lecta boues.
 Dat locus ingenium: gaudent et ruré Camenae,
 In parua latuit Cynthus ipse casa;
 Hinc rure ingenium manifestior afflat Apollo,
 Entheus a caelo lapsus et ille furor.
 Castius hic curas, vitatque Hugenius aulam,
 Et canit agrestes dignae vterque lares.
 Quam iuuenile melos! domini licet alba senectus
 Ockenburgiaci gaudia cantet agri.
 Dulce Batesteinum, viues, dum gloria castis
 Pierisin, lepidis dum manet vlla iocis.
 Ipse ego, dum meditor teneris hoc carmen in annis,
 Abiectus ripa, lucide Vechta, tua:
 Hic vbi auo proauoque meo domus hospita quon-
 dam
 Surgit et a Dulci nomina *) Vasse gerit:

F 3

Ipse

*) Zoetendael.

Ipse ego inassueto pectus contactus ab oestro,
 Nescio quem sensi, corde stupente. deum.
 Rus vtinam et nostrae statio sit fida senectae!
 Extremum hic claudant otia docta diem!
 O ita, Phoebe, velis! ita, numina vatis, Jacche,
 Et Venus, et Veneris nate, nouemque Deae!

LAVR. SANTENIVS.

A D C O N V I V A S
 N V P T I A S
 MOELLERI ET FREYTAGIAE
 CELEBRANTES.

Hesperus en faustos Cythereius extulit ignes,
 Quisquis adest, sanctas fundat ab ore preces;
 Quisquis adest, laeti fumens iam pocula Bacchi
 Succinat, vt fas est, haec bona verba mihi:
Sit bene MOELLERO, grata cui compede victo
 Nunc meliore faces omine quassat Hymen;
Sit bene dilectae digno cum coniuge Sponsae,
 Molliter et vitae tempus vtrique fluat.

Ex

Ex Sponſo fiat pater, ex Sponſa bona mater,
 Ludat et ante patrum turba tenella pedes;
 His decet auſpiciis laetos celebrare Hymenaeos.
 Talibus ominibus foedus inire tori!

DOERING.

G E I S L E R O S V O

IN PATRIAM REDVCI.

GEISLERE noſtri maxima pectoris
 Pars, et *Tuorum* praefidium ac decus,
 Qui notus in fratres paterni
 Vsque *Tuos* animi fuiſti;

Quae *Te Tuorum* fors bona reddidit
 Amplexibusque et dulcibus oſculis,
 Coeloque natali, et beatis,
 Quae puerum tenere, terris?

Tanquam recentis veris amoenitas
 Poſt longa brūmae taedia, taedia
 Senſita toti nuper orbi,
 Exhilarat recreatque gentes:

Perfundit ingens sic pia gaudium
Tete reuerso, corda, benignaque
Lux omnium vultus ferenat,
Et meliore dies videntur

Splendere nobis lumine. At o! neque
Quod illius pars laetitiae, neque
Testes honorum, quos capeffis,
Vlterius superant parentes.

Saltem dediffent fata eadem *Tibi*
Vt matris almae lumina cerneres,
Quae *Te* piis votis sacrisque
Thuribus vsque Deum poposcit;

Defuncta pridem! Scilicet amplior
Mundi capacis machina nil habet
A parte perfectum quod omni, et
Dicere quod valeas beatum.

Sed cur queramur? desine triftium
Pimplei vocum. Nunc potius decet
Et gaudiis, plaufuque laeto
Ominibusque bonis, receptum

Auctare

Auctare amicum, Leucoridos meae
 Intret secundus moenia vt auspice
 Ductoreque illo, fata nostra
 Qui bonus imperio gubernat.

F. G. BARTH.

DIS MANIBVS
 I V L I O G V E L F O
 POPLICOLAE
 PRO SALVTE CIVIVM
 FLVCTIBVS FORTITER PEREVNTI.

IGNAVA semper carmine Teutonum
 Languabit, auro proposito minor,
 Inferuietque addicta virtus
 Diuitis opprobrio tyranni?

Quousque diuum nectare barbiton
 Sparsum pudendis laedere naeniis,
 Indicta linquentes bonorum
 Acta virum inmemori popello?

F 5

Non

Non his parentum conditionibus
Aetas peremtis nobilior tulit;
Nec vatibus bellum secutis
Posthabitaē iacere laudes:

Obliviosis tradere posteris
Aevi prioris gesta recentia
Promti laborauere Bardi
Carminibus resonante luco.

Eheu! bonorum germine principum
Priuata tellus, mox grauioribus
Quassanda regnorum ruinis,
Exitii peritura primam

Sentire labem funere flebili I-
uli cadentis turpiter incipis:
Virtutibus praeconiorum
Voce carens, pereunte Guelfo!

Iulacrimantes exitiabilem
Clari nepotis coelituum domo
Videre Torquatusque magni
Gentis aui proauique mortem:

Lenire

Lenire diuis iam bene disparem
 Orfus dolorem consilio deum
 Hortatus heroas verendo est,
 Eloquio referens Apollo

Salubre et exemplo et ducibus parum
 Vulgare letum: "Non leuiter iacet
 „Vndis peremptus, nec superba
 „Fata manu rapiens duello;

„Augustior fed victima corrui
 „Desideratae plebis, et insimul
 „Et ciuica dignus corona, et
 „Caesariem subeunte lauru.

„Maior futurus Caesare maximo,
 „Tumultuoso creditus Hadriae
 „Quum copias noctu vocaret
 „Crimina Thessaliae morantes,

„Maiorque trunca militis attici
 „Virtute, caedes post Marathonias
 „Figentis acri dente pondus
 „Litore barbaricae carinae (*)

„Fertur

*) Maior futurus — carinae.) Illud de Caesare; praeter alios, tradidit Dio Cassius to I. p. 292. Reimar. De Cynaegiro adi Iustin. II, 9. Strinxit et Herodotus VI, 114. vbi vid. Wesseling. p. 491.

„Fertur, feueri propositi tenax,
„Haud fletus, haud illum procerum preces,
„Haud poplite haerentes cateruae,
„Haud retinent properantem amici:

„Atqui sciebat quae sibi turgidi
„Fluctus pararent: non aliter tamen
„Ibat per vndarum tumultus
„Lintre sequens fragili sodales,

„Quam qui sonoris carmina pulpitis
„Praeestientis murmure curiae,
„Vel bella venator reclusis
„Non humilis meditatur apris”.

I. A. MARTYNI - LAGUNA.

IN

IN MORTEM STOLLII.

Vixit! sic totam moerens it fama per urbem;
 Excitque ruunt, et qui altis nixa columnis
 Atria magna tenent, et qui sub finibus vrbis
 Conduxere casas; dolor omnibus vnus, et idem
 Per plateas resonat gemitus, nimiumque fatetur
 Mors licuisse sibi, nec tanto funere gaudet;
 Quamuis nunc illi maior data copia nostri
 Corporis, atque manus faeuae tendamus inermes.
 Nempe iacet, flenti sponsum qui reddere sponsae,
 Qui matri solitus natum, natisque parentes!
 Qui prius, ac medicas follers admouerat artes,
 Iam placido atque graues aegri miserante dolores
 Sanabāt vultu, qui primo in limine visus
 Addere spem poterat, trepidumque leuare timorem;
 Qui nunquam clarisne aeger natalibus ortus
 Quaerebat, diuesne aut multo insignis honore;
 Esse hominem fat erat: me etiam, me tempore
 faeuo,

Cum fureret succensa mihi per corpora febris,
 Iussit habere nouam, sua tantum munera, vitam.
 Tollite iam munus, crudelia, tollite, fata,

Demite

Demite seruato, demtosque apponite, quaeſo,
 Seruatori annos! quis enim communia solus
 Damna refarcire, humanae folatia genti
 Reddere, totque neget pro vitis pendere vitam?
 Quid loquor heu! ſurdum quid votis impleo cae-
 lum;

Et modo quae ſcripſi, lacrimis dum carmina no-
 ſtris

Interrupta haerent, trifti deſormo litura!
 Infelix ſuperis vrbs haec ſi cura fuiſſet,
 Fletibus aſſiduſ et multifono vlulatu
 Non properata fui duxiſſet funera Stolli;
 Non animus, cunctis ſedes gratiſſima Muſis,
 Tam cito diffuſus tenues migraret in auras;
 Non haec continuo noſtris exercita curis
 Pectora tam ſubitas praeberent vermibus elcas,
 Nec lingua Hyblaeos vincens dulcedine rores
 Et per diſcipulos ſero latura nepoti
 Auxilium, Parca ſic feſtinante, fileret.

Sed tamen, haec equidem ingentis folatia
 luſtus

Vnica, non totum tamen abſtulit inuida lethi
 Hora virum, ſed parte ſui meliore ſuperſtes
 Aeternum colitur, flauos qua Sequana fluctus,
 Qua diues voluit Tameſis, qua Tybridos vnda

Murmu-

Murmurat, et curuus minuit qua littora Suevus.
 Quisquis Paeonias illic accedit ad artes,
 Hunc vos non fummis obiter gustare labellis,
 Sed cupidum longo potare videbitis haustu
 Cuncta, Viennensis quae liquit scripta Machaon,
 Scripta, viri doctos nunquam tacitura labores.
 Dumque tuis resonat, Boerhavi, laudibus orbis,
 Dumque, Hallere, tuis, vestra inter nomina viuet.

ALXINGER.

AD AMARYLLIDEM.

Has violas, Amarylli, mei cape munus agelli,
 Primitiasque anni iam bene euntis habe.
 Si pallent, mirere minus, mea pallet imago,
 Nam graue solliciti vulnus amoris alo.
 Quod redolent foliisque virent vernantibus, ipsa
 Purpureis adoles einnama grata genis.
 Sed quod deciduo mox languent flore, monent te
 Quam rapide aetatis ver breue diffugiat.

FARSETTI.

IN

IN REDITVM VERIS.

Qui Tyrios quondam spatiosa per aequora raptus
Vexit, Apollineis cornua iungit equis.
Turbida cessit hiems, inimica feracibus aruis,
Regna sub Antipodum nixa Aquilone graui.
Verque coloratis geniale reuincta corollis
Chloridos e tepido sustulit ora sinu.
Arboribus reddit leuiore Fauonius aura,
Praeripuer, suum, quod fera flabra decus.
Quaeque prius iacuit gelidis adoperta pruinis
Terra, nimis foedo squallida facta situ,
Nectareos gremio late diffundit odores,
Divitiisque iterum floret amicta suis.
In noua iam niuei mittuntur gramina tauri;
Squamigerum vitreo ludit in amne genus.
Ardentesque focos iam deseruere coloni;
Pastor in herbosis procubuitque toris,
Maenaliaque leues modulatus arundine cantus
Laudibus extollit dona placentis herae:
Carmina mugitu dum rumpunt saepe iuuenti,
Et saliens pratis candida balat ouis.

Iam

Iam liquidum volucres concentibus aëra mulcent,
 Laetaque siluestres perstrepat aura comas.
 Cantat in vmbrosis residens Philomela rubetis
 Ismarium et querula voce reposcit Ityn.
 Funeris, albus olor, veluti iam conscius, ore
 Arguto fundit carmina propter aquas.
 Aureolas resoluta comas, resoluta papillas
 Terna per herbosos Gratia saltat agros:
 Summaque nobilium populantes germina florum
 Mellilegae certant edere murmur apes.
 Lucra petiturae ducuntur in aequora puppes,
 Iam Zephyro tutas sufficiente vias,
 Praebeat ut fulvas Pactoli litus arenas,
 Ut veniat rubro gemma Erythraea salo.
 O nunc felices, quis blanda per otia vernos
 Innocuo detur condere rure dies!
 Urbem alii celebrent, tinctae quos murice vestes,
 Structa vel Oebalio marmore tecta iuuant:
 Me nemus et faciles saltus, me rustica Tempe
 Excipiant: cunctas nil moror urbis opes.
 O vbi Castalios liceat coluisse recessus,
 Et Clario doctam pellere fonte sitim!
 O vbi pacatos Zephyri exaudire susurros
 Molliter in viridi cespite composito!

Inque sinu placitae nixo cantare puellae
 Carmina, labentes quae remorentur aquas!
 Hoc mihi contingat. Populi valeatis et vrbes:
 Commoda me laeti ruris amoena vocant.

V. H. ACKER.

WOLFFRAMIO

DISCESSVRO.

Frangantur haec vicinitatis gaudia,
 Non vinculum tamen necessitudinis
 Vllus dies vel vlla vis infringere
 Valebit. Huic est symbolum perennitas.
 Non amplius quidem vicissim porriges
 Et adprehendes more patrio manum;
 Non amplius tecum per agros floridos,
 Nec per stoeae gyrata vernae umbracula,
 Quae verticem suum coronat Iulia,
 Nec per vetusta Teutonum subsellia,
 Quae iactitat superbiens Cornelii
 Caput, vagabor dissolutus pectora;
 Nec amplius gustare, Baiarum acmulas,

aquas

Aquas salubres, nec licebit pinea
 Velthemii latere solitudine:
 Hanc inuidendam proh dolor crudeliter
 Sors eripit mihi beatitudinem:
 Imaginem sed corpori deus dedit,
 O blanda lufio! mihi quae porriget
 Et adprehendet more patrio manum,
 Et quae per agros sola mecum floridos,
 Quae per floae gyrata vernaë umbracula,
 Quae per vetusta Teutonum subsellia
 Cornelii mecum vagabitur comes
 Quae cinget in Velthemii latus mihi,
 Curis soluto, sola solitudine,
 Nec dormientis deferet praecordia.
 O Somne! saepius mihi hanc imaginem,
 Hanc corporis festiuam imaginem refer!!

SEIDENSTICKER.

Helmstadii, 1788.

AD VICTVRIVM.

Non ita ab aethereo Thaumantias emicat axe,
Depulso quum lux clarior imbre redit.
Nec rosa, secretisque rubens hyacinthus in hortis
Vicinum tali complet odore nemus:
Vt conspersa sinus pretioso Lygda capillo
Adstat, et aurata Lygda decora coma.
Tunc ea mi est sensus populata atque intima corda,
Ignotamque animo seuit amaritiem.
Tunc coepi (fateor) gemitus, lacrimasque ciere,
Et meliore quidem parte mei carui.
Ac nisi languorem hunc aliquis Deus auferat a me
Qui mihi subrepens pectoris ima tenet;
Arida letali confectum corpora morbo
Ad styga, Victuri, me vehet hora brevis.

FARSETTI.

AD

AD PERILL. V.

F. G. A BERLEPSCH

PORTAM A 1784. INVISENTEN.

Dilecte caelo, maxime Praesidium,
 Berlepschiorum gloria stemmatis,
 O artium nec non sacrarum
 Grande decus columnenque rerum!

Te nostra laetans concinit, et Tuae
 Percussa thyrsos laudis, adoreas
 Miratur ingentes Tuarum
 Pieris obstupefacta dotum.

Te vidit olim Mercurialitum
 Nutrix virorum Porta scientiae
 Suxisse nectar, quod suavi
 Freitagii fluitabat ore.

Hic Te canorae Pierides sacro
 Fouere in antro, dum generosior
 Flacci ruentis more nimbi
 Pectora fluminibus rigasti.

Sublimioris mox sapientiae
Scrutatus arces, quos Latium tenet
Hellasque thesauros, recludens
His opibus rediisti onustus.

Te semper anteit publica Comitatus,
Mentis benignae testis amabilis,
Et dicta subsequens Decorum
Omnia composuisse gaudet.

Augustus hinc Te (quo melior nequit,
Fulgere virtuti arbiter) et Tuas
Dotes amavit, Teque summis
Muneribus nituisse iussit.

Nunc iure Musae Saxonicae sibi
Antistitem Te vivere gestiunt,
Quod tempora antiquum vident, Te
Musageta, reditura in aurum.

Nam providenti pectore coetui
Tu puriori prospicis impiger
Ne quid ferat damni paternas
Religionis honos per vrbes.

Humani-

Humanitatis Tu studiis catus
Acerque custos consulis, et viros
 Doctrina quos ornat repostis
 Protrahis vsque bonus latebris.

Haec inter et Tu, non minimum fouens,
Quos alma faustis sub penetralibus
 Porta educans nutrit cateruas
 Pierium iuuenum, tueris.

Quod si clientem me facilis Tuum
Benigniori lumine respicis,
 Tunc me beatum, tunc putabo
 Vertice me tetigisse caelum.

F. G. BARTH.

CONTRA

CONTRA
EPIGRAMMA NOTISSIMVM,

ITA FINIENS:

„SEMPER ET A SEXTIS PERDITA ROMA
FVIT“.

A Sextis semper ne perdita, Roma, puteris,
Ecce Pius Sextus nunc tua scepra gerit.

POLYDORVS NEMAEVS.

IN MORTEM MYRTI.

Arboribus si sensus inest, vt credere fas est,
Contractis doleat frondibus omne nemus.
Turbine vel stridens ferale remugiat aether,
Pro Zephyro ramos concutiente Noto.
Tu vero ante alias, bustis adfueta cypresse,
Tristitiae causam iam propioris habes.
Occidit illa suis nuper non vltima lucis.
Gloria et Idaliae myrtus amica Deae.

Quam,

Quam, communis amor, iuuenem iuuenibus annis
Plantauit propria pulchra Neera manu.

Sic, viduata comis, toto sic arida trunco,
Letho, myrte, piaec gaudia frangis herae!

Nec fatum potuit depellere cura puellae,
Quae sociis te vnam praetulit arboribus.

Immodico quae te fuerat defendere et aestu,
Immodicis quae te sedula frigoribus;

Limpidulo quae te sitientem humore rigare,
Luxuriam et curua falce putare tuam.

Debuerat commota Venus cultriciis amore
Te seruasse sui numinis auspicio.

Quid tibi nunc prodest Diuae Pueroque proteruo
Fronde coronatum condecorasse caput?

Num minus immitis sternenda furore bipennis
Praeda futura focis nempe iacebis humi?

Non iterum nostro latebras praebebis amori,
Non refrigerium flamine dulce faci.

Cortice non iterum simul explorabimus, ignis
Ad paris an crescant nomina iuncta modum.

Det Venus alma tuus modo non sit flebile casus
Augurium, vanos efficiatque metus.

Vt, miseranda, tuis maneam diuturnior annis
Virginiei ardores pectoris, illa mei.

Exemploque tuo quam sit male certa iuuentus
Discat et aetatis carpere dona breuis.

// Sed quid ego haec? fati transcendent foedera limen,
Foedera supremo non soluenda die.
Nam cum defunctos fugitiuae munera vitae
Ducet ad Elyfias nos Cytherea plagas,
Hic vbi cum lauro, sudante et balsama quercu,
Deliciis furges conspicienda nouis,
Nos rursus solita recubare iuuabit in aura,
Vmbraque ludentes conteget vna duos.

I. H. HOEVFFT.

DE MVSAE SANTENIANAE PRAESTANTIA.

Non mihi sunt tanti regum monumenta columnae;
Quanti cura mei carmina Santenii:
Illa etenim annorum morfu franguntur edaci;
Funeris exempta haec conditione vigent.

V. H. ACKER.

AD

AD AMOREM.

Scilicet vt tarda confectus corpora tabe
Cocyti nigras cogar adire lacus;
Crudelis parere tibi dant astra, Cupido,
Meque tuo impellunt voluier arbitrio?
Qualis Carpathio quum praelia miscuit Auster,
Spumosoque ictu littora curua sonant;
Expauet et dubia pelago trabe nauita fertur,
Talis ego incertus per tua régna vagor.
Et passim sequitur mordax me cura dolorque,
Poenarumque animum conficit omne genus.
Atqui non renuo tua, faeue, capefferè iura,
Inque tuas patior cominus ire faces.
Namque vbi Medoaci in ripa fulgentis Hyellae
Conspexi dignam frontem oculoque Ioue,
Flamma vorax miseri decerpfit pectoris ima,
Quae iam me cunctis sensibus eripuit.
Tunc subito erraui per opaca silentia portans
Mecum signa meae conscia tristitiae.
Nec fecunda Ceres aluit, nec munera Bacchi,
Nec clausit blandus lumina fessa sopor.

Dicite

Dicite vos orni, durae vos dicite quercus
Antraque suppositis abdita pumicibus,
Quos gemitus, vacuas quae non lamenta per auras
Effudi, nimio afflaret vbi igne Deus!
Aut quibus, ingenti quaerens solamen amor,
Insculpsi Dominae nomen in arboribus.
Interea ipse famem optabam saturare leonum,
Et dare membra avidis dilaceranda feris.
Sed mihi cum melior mens affuit, atque parentes
Et patriae memini tecta relicta domus:
Iam reditum meditari, et Hyellam visere coepi,
Frigidus an tandem desinat esse lapis.
Cumque ea respueret, velut ante, precantia verba,
Et durus premeret pectora dura filex:
Ingemui, trepidansque animus spe concidit omni,
Et rursus periit vita salusque mihi.
Quare age, nate Dea, faculas per et, oro, sagittas,
Et mala quae te sic multa iubente tuli,
Deme mihi hos luctus, veterum miserere dolorum,
Atque pias hilari fuscipe mente preces.
Suscipe, si celeri transfixus arundine Hyellam
Dilexi, miles si tua castra sequor.

FARSETTI.

DOCTAE

DOCTAE IGNORANTIAE COMMENDATIO.

Est aliquid fane, multarum diuite cultam
 Notitia rerum, veluti dape, pascere mentem,
 Naturae assidue rimari arcana parentis,
 Scire, quid occultis rerum haec foecunda genitrix
 Conetur, peragatque viis, quam se ipsaque prodatur,
 Et veras cuiusque rei cognoscere causas;
 Quid quemuis nostrum iubeat vel omittere prorsus,
 Vel facere humanae rationis amabile lumen;
 Quanam principibus, quos summos orbis adorat,
 Scribendae leges, tenui quae iura popello;
 In quo sit virtus; vitii quam turpis imago,
 Et, quae forsan habet, de quo certamina follers
 Integris moueat doctorum cura libellis.

Est aliquid fane, per tot iam saecula, nosse,
 Temporis exacti, quis sit gens quaelibet vsa
 Moribus et linguis, quo ritu vixerit, vnde
 Orta, quibus gentes vicinas vicerit armis;
 Quam variis studiis euecta potenter in altum,
 Postquam promeritae fastigia debita laudis

Attigit,

Attigit, immani vitiorum turbine praeceps
 Ingenti fuerit rursus collapsa ruina.

Denique non nihil est, generosae mentis
 honesto

Quaerere diuini naturam numinis ausu;
 Quis Deus, et qualis, quid agendo spectet in orbe,
 Queis homines superemineat virtutibus omnes,
 Quid velit a nobis fieri, quid et optet omitti;
 Quam simul arcanis idem et sapientibus omnem
 Consiliis mundum ac miti ratione gubernet;
 Qualia virtutem studio sectantibus acri
 Praemia pollicitus, quales at vindice poenas
 Terrigenum fuerit sceleratis ore minatus?

Haec igitur qui scit, certe, qui scire peroptat,
 Vtque sciat, nulli impensae nullique labori
 Inmotus parcit, verum noctesque diesque
 Cogitat hoc vnum, meditans, librosque recentum
 Priscorumque pari cura atque labore volutans,
 Quis non illius studium praestabile credat,
 Pulchraque magnificis conamina laudibus ornet?
 Quis non, quod tanta cura quaerebat, adeptum
 Felicem inprimis generoso hoc praedicet ausu?

Haec incredibilis noscendi multa voluptas
 Antiquorum hominum non paucos impulit olim,

Non

Non humili tantum prognatos sanguine, verum
 Et genere illustres, quin regum stirpe creatos,
 Posthabitis vt, quae certo sperare licebat,
 Diuitiis, cultu, luxu, diademate, regno,
 Sponte sua veri ferrentur amore videndi,
 Ac vel sacratos vellent quaefisse recessus,
 Vel quoque, fortunis cunctis, patriaque relictis,
 Perque niues, solesque, imbres, ac frigora brumae
 Longinquas peterent incertis gressibus oras,
 Discendi caussa. sapientumque ora videndi
 Blanda virum, quorum doctis sermonibus vsque
 Proficere, alloquio et sese oblectare liceret.

Hoc Samium fecisse senem, fecisse Lycurgum,
 Denique ter magnum, constat, fecisse Platonem.

Pythagoram certe, narrant, dixisse Leonti

Phliaſio, *cuius foret artis?* ſcire volenti:

„Sunt, quos in ſacris, quos ſpectat Olympia, ludis

„Curriculo nubes aeſtiui pulueris atras

„Collegiſſe iuuet, curſu certare vel armis,

„Aetheraeque ſibi conquĩrere laudis honorem.

„Sunt, qui, quum vendant et emant, vehemente

lucelli

„Ducantur vilis ſtudio, et noua commoda captent.

„Denique ſunt alii (quaedam eſt haec tertia claſſis,

„Sed numeroſa parum) qui non niſi, quidquid

„agatur,

„Specta-

„Spectatum veniant, attento lumine mores

„Ludentum obseruent, atque in sua commoda
vertant.

„Sic etiam in vita est: pars lucrum ignobile quas-
runt,

„Pars laudem et famam captant, pars tertia neutro

„Ducitur; huic tantum spectare ac discere cordi est.

„His ego me adiunxi. fateor, verique videndi

„Non nego compulsus ferri vehementer amore.

„Scilicet egregium, nullo et culpabile pacto,

„Quin immortalis dignum mihi laude videtur,

„Si mens, (cui dubio procul est caelestis origo)

„Summa petat, caelosque ipsos adscendere tentet,

„Cunctarum, vt, rerum qualis quantusque sit ordo,

„Sentiat, et, quarum mira est sapientia, leges.

„Hoc opus, hic labor est, quidquid miserabile
vulgus

„Ganniat, et lingua nos infectetur inani.“ —

Sic quoque nunc, hominem vere quicumque creatum,

Non hominis vanam modo, sese intelligit vmbra,

Ardet amore pari pulcherrima quaeque sciendi,

Cognitioque haec ipsa sibi est pulcherrima merces.

Sed tamen haud alieno vt dulce est (iudice
Flacco)

Desipuisse loco: sic nec fas, omnia velle

Scire

Scire, est, ac sapiens habet ignorantia laudem.
 Scilicet humanae certi sunt (credite) fines
 Naturae ac mentis, queis se videt vndique cinctam,
 Nec capit immensos caeli variabilis orbes,
 Aut etiam immanes vastae telluris abyssos,
 Quin ruat in praeceps, horrendo pondere victa,
 Aut nimia tandem rerum grauitate fatiscat.

Nec vero, quidquid scire aut didicisse licebit,
 Continuo dignum est scitu, magnoque labore
 Discendi, tempusque malo consumitur ausu.
 Nam, nisi profuerit, quod discis, gloria stulta est.

O! quanta, atque aliis quam perniciofa sibi
 Summos saepe viros praecepti obliuio cepit
 Huius, et o! vana quam sedulitate stupendoque
 Egerunt quam difficiles conamine nugas!
 De caligis aliis veterum et femoralibus amplis,
 De peplis alius Carmentae et vestibis Accae,
 Quot nodis, alius, non tonsi barba Catonis
 Confliterit, vel nocturnus quot fila cucullus
 Iunxerit Atridae, de queis non denique nugas?
 Ingenti studio quam spissa volumina saepe
 Scripserunt, fero plane abiicienda nepoti!
 Sic, media quantas aetate Scholastica turba
 Protulit ingenii subtilis acumine nugas,

H

Contem-

Contemplans vmbas asini, lanamque caprinam!
 „Sit quidnam Esse rei? Nuda existentia quidnam?
 „Quidnam fit, quaevis quo Res ab Nomine distet?
 „Quot sanctos in acu Genios saltare putemus?”
 Has res, ac similes summa gravitate docebant,
 (Immenso studio inquirentes atque labore,
 Proque illis magno miscentes impete rixas)
Lombardus, Scotus, ac Thomas, heu! nomina
quanta!

Ingenii et curae tantae meliore profecto
 Materia digni, melioribus atque magistris!
 Cui tandem haec profunt? Quis, quaeso, iustior
vnquam,
 Integrior, lectis, meliorue reuertit ab istis?

Sed quamuis prodesse putes, quae nosse perop-
ptas,
 Saepe tamen perdes operam, et falleris inani
 Impensa studii, nullo penetrabile pacto
 Quum sit, quod quaeris, vis atque humana recuset.
 Num reperire audes, humanum quomodo corpus
 Afficiat mentem, corpusque a mente regatur,
 Quaerere *Leibnitius* quod *Cartesius*que negatum est?
 Porro aliis, de quibus certarunt integra saecula,
 Totque viri docti vano molimine dudum
 Sudarunt, tandem veteri caligine pulsa,

Tu

Tu noua posse inferre putas te lumina rebus,
Atque, vt dictator, verbo componere lites?

Quid porro in sacris, vbi mens non credula
plane

Coecutit? Nil te hic plane, nil posse videre,
Nonne fatere? Modum quaerendo ponere non vis?
„Quomodo tres vnum? Diuina essentia, quaeso?
„Qui totidem vna capit? Natura aeternus ab ipsa
„Filius aeterni poterit qui numinis esse?
„Qui Deus humanos, mutari nescius, artus
„Induat, atque duo iam non queat esse, sed vnus?
„Curque Deus populum selegit ab omnibus vnum,
„In quem quodque genus transfunderet ipse fauoris,
„Neglectis reliquis? Quid caetera turba patrarat? —
Haec quam tute diu meditando quaerere pergis,
Sollicitus nimium, nec finis ipse laborem?
Tam quoque, care, diu te operam lusisse quereris.
Sufficiant, quae diuini sacra pagina libri,
Lecta tibi attente, deciesque relecta, docebit:
„*Hoc vult, hoc facit, hoc faciet moderator Olympi!*”
Omnibus hoc satis est, ultra et tu quaerere noli.
Est modus in rebus, sunt certi denique fines,
Quos intra quicunque sciet compescere mentem,
Huic, huic conciliat magnum sapientia nomen.
Quantum est, quod scimus! sic felix Scaliger inquit.

Quantum heu! nescimus! contra pius *Heinfius* infit.
Recte ambo forsan; tu multo at rectius, *Heinf!*

At Vobis, Iuuenes, quos iam noua laurea
cingit,

Ac dudum meritos hodie qui fertis honores,
Admoueat stimulos licet optima quaeque sciendi
Eximium studium et minime culpabilis ardor,
Fraena tamen fortes animis adhibete domandis,
Quaeque vetant arcti mentis comprehendere fines,
Aut, quae non alios, nec Vos perspecta iuuabunt,
Rinari fugite, haec laus est nescire fateri.
Quodque olim monuit Phaëthontem Phoebus ama-

tum:

Inter utrumque tene; medio tutissimus ibis!

Hoc Vobis pariter faciendum, quaeso, putetis.
Nec Vos nasutae moueant conuicia linguae,
Seruum imitatores crebro *pecus* ingeminantis,
Figite sed coepto firmos in tramite gressus.
Stultitia haec sapiens! Haec ignorantia docta est!

REIZ.

HEYNIUS

H E Y N I V S
APOLLODORI BIBLIOTHECAM EDENS.

Ille tuos inter Doctos, Germania, princeps
 Heynius, antiquo primus in eloquio;
 Cuius inest animo secli praestantia prisca,
 Dorica seu Pitho, siue Latina Charis;
 Auctibus addictusque tui, Gottinga, Lycei
 Et noctem et totos inuigilare dies;
 Herculeos Famae non dedicat ille labores,
 Consulat ut pubi, sed studet usque, tuae.
 Hoc referata patent culti duce scripta Tibulli,
 Nouimus et quid sit nobilis ardor, amor.
 Hoc duce magnanimos generoso pectore sensus
 Induit, Andina mota iuuenta tuba.
 Nunc quoque fabellis sapientia condita Graiis
 Expedit abstrusas hoc duce comis opes.
 Omnia consequitur; re fallitur Heynius una
 Non modo tirones, erudit illi senes.

LAVR. SANTENIVS.

TVRTVR ET VIATOR.

E GALLICO VERSVM.

V. Quid gemis hic? Turtur! *T.* Rapti gemo
fata mariti.

V. Quis rapuit? *T.* fallax aucupis inge-
nium!

V. Non metuis ne te simili necet improbus arte?
T. Ni necet illius fraus, necat ipse dolor.

D E N I S.

INITIVM LIBRI IV. MESSIADOS.

At Caiphas Satanae post dira infomnia lecto
Haeret adhuc, verum alma quies procul inde re-
cessit.

Ille modo dormit, vigilat modo, multa volutans
Secum, perqus torum nunc huc nunc voluitur
illuc.

Atheus

Atheus in medio pugnae sic voluitur; illum
 Instantes vrgent hostes, crepitantiaque arma,
 Et sonipes super insurgens, strepitusque, furorque
 Caedentum, et late flagrantis fulmina caeli.
 Ille caput fissus iacet amens, mixtus aceruo
 Caesorum; iamque ipse suam cum sanguine vitam
 Effluxisse putans; sed humo mox membra leuatus
 Sentit adhuc, et spirat adhuc, fremit, haurit et
 haustum

Ad caelum dextra iactat moriente cruorem,
 Incessitque Deum dictis, cuperetque negare.
 Haud aliter Caiphae turbantur pectora; lecto
 Profilit; extemplo, quibus est commissa sacrorum
 Cura, iubet, simul atque patres accirier omnes.
 Aula fuit spoliis Libani constructa superbis
 Templorum in medio, claris conuentibus apta,
 Et Salomoniadis alte subnixa columnis.
 Huc lecti de plebe patres, templique ministri,
 Concilium vt summi regni de rebus haberent,
 Conueniunt; patribus graditur permixtus Ioseph
 Hic Arimathea praediues natus, et inter
 Degeneres Abrahae clarus pietate nepotes,
 Et rerum prudens, et seruantissimus aequi.
 Luna velut placide niuea iuter nubila fulgens
 Apparet caelo, sic coetu apparet Ioseph
 In medio, laterique comes Nicodemus adhaeret,

Illius et sancto Messiae victus amore.
Imperiosa mouens nunc circum lumina surgit
Antistes, atque haec ardenti pectore fatur:

ALXINGER.

NUNC SCIO
QVID SIT AMOR.

VIRGIL. ECL. VIII.

Dum repetis noctu ter notum limen Amicae,
Prolapsum temere foeda cloaca tulit.
Nunc scio, quid sit Amor, cecinit Damonis auena;
Tu quoque iam repetis: Nunc scio quid sit
Amor.

DENIS.

IN

IN MORTEM
 IOACH. IBARRAE
 CELEB. TYPOGRAPHI HISPANI.

Quod nuper fuerat tibi Baskervillius, Angle!
 Quodque, Hispane, tibi nuper Ibarra fuit,
 Bodonus quod nunc Italo est, Galloque Didotus,
 Quis, Germane, tibi quis? vel an vllus erit?

IDEM.

DE ALOYSIO GONZAGA *).

Non metuens vmbram, sed dedignatus abiuit,
 Oscula non vmbrae censens, sed danda puellae,

*) In ANTONII BARONIS S. I. Triumuiratu Sancti-
 moniae S. I. L. III. ep. 48. legitur epigramma in
 laudem eius, quod *vel puellarem vmbram puer, ex
 ludo reus, nullo modo, ut oscularetur, adduci potue-
 rit, ludoque omisso, amissoque pignore abiuerit.*

KAESTNER.

IN OBITVM
G R A B E N E R I.

Vt cum fecundis lapsa Serenitas
Euri flabellis, aetheris aurei
Formosa proles, per sonantes
Tethyos inuchitur cachinnos;

Nat tuta pinus limpida Nerei
Per regna, nullis quassa furoribus
Apeliotae, nat quieto
Oceani per aperta curfu:

At quum furenti remigio ferox
Procella Cauri naufraga nubium
Proturbat horrorem, atque aquoso
Sidereas acies amictu

Obnubit; alnus torta furentibus
Salis tyrannis ingemit, et simul
Remique et antennae volutae
Triste natant avidas per undas,

Alesque

Alefque turbo decutit impigrum
 Puppi magistrum; qualis habet stupor
 Artus pauentum, cum tenentem
 Frena ratis furor haurit vndae:

Talis iuuentae pectora pallidus
 Perstringit horror, moestus hebet graui
 Torpore sanguis, explicatae
 Frontis honos fugit exsul ore.

Grabnere, quum te Mors raperet nigris
 Incincta pennis, membraque ferreus
 Rigor ligaret, noxque velo
 Cimmerio tumularet ora.

Qui literato fonte opulentiae
 Siticulosis auribus heu! prius
 Gratum influebas, quem loquentem
 Attonito stupuere vultu.

Ast en! corusca nube cohortibus
 Septus beatis promicat, et poli
 Miratur ardentes phalangas
 Sidereae nouus hospes aulae.

Videtis?

Videtis? o quid pectora planctibus
Foedatis imis? cur tepidus genas
Perrepat amnis? viuit ecce
Viuit io Grabenerus astris.

MDCCLXXVIII.

AD MANES
VALCKENAERII.

Res hominum si quis post funera, credere fas est,
Curat; ab aetherea, Caspae, cerne domo,
Vt studium Graiae, fuerit cuicunque, Camenae
Hic desiderio sordeat omne tui;
Vt desperemus duce te sine et auspice tanto
Ad Famae dubio templa venire gradu;
Quin neget ad solitos vt quisque redire labores,
Nunc etiam monitis ni putet ire tuis.

L. SANTENIVS.

HOMO,

HOMO, NAVIS.

Nauigium corpus, Mens candida rectaque Nauta est.
Nauta vbi defuerit, vae tibi, Nauigium.

DENIS.

A D
BRANDANVM GEBHARDI
MINISTERII ECCLESIASTICI FESTVM
SECVLARE CELEBRANTEM.

Egone honestae, solus ego, Tuae
Inter senectae debita praemia,
Plausus Tuorum inter precesque,
(Si cithara haec aliquid trementi

Impulsa plectro, si pietas potest
Indocta callens pectora uiuido
Aestu ciere, infantia ora
Soluere carminibus loquendis)

Ergone

Ergone solus sic mea gaudia
Foedis tacebo pressa silentiis,
Interque gratantum nepotum
Non ego conspiciar coronam?

Quin mens viarum despiciens moram
Leuemque ferri docta per aerem,
Moles licet mortalis illam
Destituat, rapido volatu

In seculari festo aderit Tuo,
Tecum benignum laudibus efferet
Mortalium numen parentis,
Qui Tibi, ceu pugili decora

Defuncto arena, sic merita Tibi
Iamiam corona canitiem premit,
Partamque constanti labore
Annuit omnipotens quietem.

G. L. SPALDING.

ICON.

I C O N.

Ore Venus, Iuno incessu, ingenioque Minerua,
Arbiter Idaeus cui tria poma daret.

KAESTNER.

FRIDRICO AVGVSTO

BRVNSV. AC LVNEB. DVCI

IN EIVS

DIE NATALL

Ecquid, Musa, diu sepositam chelyn
Rufus sollicitas? Quem meditans virum
Aut heroa lyra non imitabilem
Sumis dicere? quem Ducem?

Cuius militiae fronde decus nitet,
Quem Virtus Pietasque inferit optimo
Heroum generi; qualiter inclutos
Inter *Guelfiadum* Duces

Almo

Almo *semidei* fidere promicant

Fratres, queis viguit nil generosius —

At, FRIDRICE, *Tuae* non ego nomina
Laudis carmine personem;

Haec plectro meliore, et fide Lesbia

Seris commemoret Musa nepotibus.

Nunc laetis iuuat altaribus addere

Thura, et vota capeffere.

En! *Natalis* adest! Reddite barbiton,

Musae, grandisonum, reddite barbiton,

Et blandis celebrate hunc fidibus diem,

Festa ne careat nota.

Neu desint Charites Naiadum choro

Iunctae, quae violis littus et *Ockerae*

Praetexant, et obumbrent riguos *Spreae*

Fontes vndique liliis.

Fallorne? Ex adytis rite Heliconiis

Argutum repetit Calliope melos,

FRIDRICVM recinens *semper amabilem*,

Et late resonant iuga.

Geslit

Gessit *Guelfica* gens; terque pio canit
 Plausu miles: *Io! Dux Bone! Ciuitas*
 Ter plausum ingeminat, thuraque gratulans
 Fumosis adolet focis.

Sic semper vigëas, *Guelfiadum detur*,
 Sic longam numeres, *Optime Principum*,
 Annorum seriem! Sic melior diu
Natalis redeat *dies!*

M. H. THIEME.

AD DOERINGIVM

Ergo, dulcis *Amice*, TE
 Iam rursus teneo? iamque iterum mihi,
 Quod vix credere fas erat,
 Post paruum spatium dulcibus osculis
 Impertire licet TVOS
 Vultus, atque oculos, caraque pectora
 Blandis stringere brachiis.
 Heu quam dura meos fors agitans dies

I

Pressit,

Pressit, non TVA lumina

Ex quo cernere erat, nec requiescere
Nobis amplius est datum

In fructu stabili dulcis amoris, et
Doctis colloquiis, frequens

Quae mecum memini te ferere, et dies
Longos condere suauiter,

At iamiam melius consuluit Deus
Nostri rebus, et vsque TE

Nobis reddidit et nos TIBI, perpetim
Vt TETE liceat frui.

O castis animis dulcia pabula
Consuetudinis aureae!

O torporem animi sermo acuens catus,
Quem iucundus amicus

De rebus variis instituit; modo
Aegri pectoris alleuans

Blandis alloquiis tristitiam, modo
Irridens quoque, nostra quos

Ostendunt stolidos secula plurimos!
At TV quando scholae nouus

Numburgensis ades doctor, vt inferas
Virtute atque scientiae

Aures egregiis feminibus chori
Purgati iuuenum, hoc age!

Vt ciuis patriae prodeat utilis

Abs

Abs TE, qui simul afferat

Laeta augmenta alacer finibus artium.

Sic hic alter erit locus,

Ex quo rursus eas altius, vt nouum

Et maius capias decus.

Hanc lucem roseus lucifer aduehat!

F. G. BARTH.

AD NOBILISS. VIRVM
IOS. SPERGESIVM,

PALENTIAE BARONEM.

EPISTOLA.

Verane, Spergesi, Tyrrhenas fama per vrbes
Nuper iit, resonis delapsa per aëra pennis
Danubio a gelido, concordi foedere pacem
Austriadis placuisse tuis, fortique Borusso,
Sanguineum frustra Bellona agitante flagellum,
Quo concussa omnis timuit Germania cladem
Luctificam; tanto reges in bella ruebant
Hinc atque hinc acti motu, secumque trahebant
Diuisam Europam! Rediit iam magnus ad Arnum

I 2

Coniuge

Coniuge cum dia Leopoldus, Floraque tanto
Vix capit aspectu sese, gaudetque beato
Munere caelicolum: spondent fausta omnia diui,
Et moestas trepida soluunt formidine mentes.
Auguror, et spero: quotquot discordia lites
Excierat, causas irarum in pectore semper
Illa ferens, caecisque inuoluens cuncta tenebris,
Omnes Caesareae gentis mens prouida soluit,
Ostenditque, sibi pacem super omnia curae
Esse, nec ingentes vnquam curare triumphos,
Si diro sine Marte suas utcunque tueri
Possit opes. Satiis quippe est concedere partem
Rerum aliquam, multo quam ditem sanguine
praedam

Quaerere tot luctus inter, gemitusque suorum,
Iracunda quibus semper Victoria gaudet.
Mille vias Augusta Parens cum Caesare, et artes
Tentaui nequidquam omnes prius, arma iuuentus
Quam caperet, rueretque aduersa in vulnera telis;
Nec requieuit, atrox donec vox impulit aures,
Imperii fines transmissos, iamque furenti
Agmine subiectos hostem descendere in agros,
Molirique neces, et fata extrema parare,
Vindelicos ni sponte suos, et Norica linquat
Oppida, quae iusto sibi iure adiunxerat haeres
Legitima antiquae deducta ab origine gentis.

Ergo

Ergo Iustitiam testata, aeternaque caeli
 Numina, nil aliud quando iam restat agendum,
 Belli ferratos rumpens Theresia postes
 Arma iubet vastis opponere Martia regnis,
 Hostilesque arcere manus. Fremit vndique pubes,
 Inque acies distincta ruit, quo signa iubentum
 Versa ducum rapiunt: alto stant pulvere campi,
 Armorumque fragor, strepitusque auditur equorum.
 Iam prior, haud vlllo fractus longaeua labore
 Pectora. descendit rapidum Fridericus ad Albim,
 Inque alium fluvii properat transducere ripam
 Agmina, quo fratri sese coniungere possit.
 Inque Boëmorum campos effundere amicos
 Saxonas. En pontes molitur, et vndique cogit
 Materiem cymbis aptam, castellaque tollit.
 Queis superet protectus aquas. Sed maximus ardet
 Parte alia Caesar, florens iuuenilibus annis,
 Aurea fideribus quem virtus aequat, et almae
 Auspiciis laetum matris contemnere fata
 Edocet. Ipse hostem. quaecunque irrumpere saevus
 Apparat, aduerso stipatus milite terret,
 Nec patitur proferre gradum: sic fulminat armis,
 Sic fluvio oppositus late dominatur aperto.
 Illum acuit, stimulatque immensum parta per orbem
 Gloria, et audacem per magna pericula raptat,
 Fortuna comitante diu. Contra excitat ardor

Hunc nouus impavidum, iuuenisque in corpore
flammas

Aemula succendit virtus, laudumque cupido.
Heu tanti quae damna Duces, quae funera campis
Saeua dabunt, inter sese discordibus acti
Si furiis tandem veniant in praelia? Quales
Heu miseranda neces, quales Germania luctus
Aspicies! versasque tuis cum ciuibus vrbes
Omniaque horribili motu conuulsa dolebis
Iustitiamque, piumque, et, diuum munera, leges.
Diis visum melius, qui tanto ardere tumultu
Haud miseras passî terras, Gallumque potentem,
Moschorumque simul Reginam ad tale periculum
Excierunt. Via prima patet, iunctisque vicissim
Consiliis medios pacis, bellicque sequestros
Haud dubitant ambo sese interponere, et omnes
Scilicet irarum tumidos compescere fluctus,
Dum fortuna anceps, dumque altis pendet in auris
In neutram pennis vergens Victoria partem.
Pergite concordēs animae componere foedus
Belligeros reges inter; pro talibus orsis
Magna parant vobis homines, maioraque diui
Praemia; non vllò tantum decus excidet aeuo.
Atque adeo spes certa animum ni ludat inanem,
Iam video reduces aquilas per inania cursum
Tendere Vindobonam supra. Non ore minaces
Excidium

Excidium stragemque inhiant; sed mitis oliuae
 Ramus in vngue viret trifido pro fulmine, proque
 Ense Atlantiadae placidi micat aurea virga.
 Pax certe, pax alma aderit: bona signa volucres
 Ecce ferunt, iunctaeque adeunt regalia tecta
 Spectantum plausus inter. Noua gaudia pectus
 Sollicitant, curasque adimunt; simul omnis et horror,
 Et furiis nuper saevae gliscentibus irae
 Oceanum pulsae repetunt, seseque recondunt
 Occidui longe trans vltima litora solis
 Omine quo laetus, Spergesi, debita mecum
 Caelicolis iam dona para, qui numine sancto
 Aufriadus magnae vota audiueret, nec ipsam
 Terrifici secum miserantem incommoda belli
 Amplius indigna passi tabescere cura.
 Sic eat; aeterna vigeant felicia pace
 Tempora per populos omnes, quos prouida tantae
 Semper alit, natos ut dulces, cura parentis;
 Queis trepidis trepida est, queis saluis salua, nec
 vllam
 Laetitiae nouit, regno nisi sospite, partem.
 Felix, cui tales materno in pectore motus
 Dii dederunt; felix et Caesar, cui bona Pallas
 Pro simili ingenio, pro laude, et moribus isdem
 Nunc placida crines praecingere gaudet oliua.
 Atque vtinam lux illa cito caput euehat altis

Aequoribus, subita quae Thufcas impleat vrbes
Laetitia, cessisse minas, nec iam vlla timeri
Praelia saeva monens; subuectus in ardua Pindi
Culmina, Pieridum sedes, et Apollinis almi
Antra petam, sacras vbi propter fluminis vndas
Stratus humo in viridi, vario quam germine florum
Aura renascentis iam vestiet annua veris.
Austriacas dicam laudes, et munera diae
Pacis inextincto tollam super aethera cantu.
Tu quoque eris nostri pars carminis, et tuus vna,
Quo sine nil actum tali in discrimine, fidus
Consilio ille habitus semper Chaunitius Heros,
Mercurio, Martique simul, carusque Mineruae.

C. MICHAELER.

PVEL

PVELLAE CERTAMEN
PROPVDICITIA TVENDA

Rustica forte suum scandit foenile puella,
 Quam sequitur captans dulcia furta puer.
 Me petis? arrepto mox foeni ait illa maniplo
 Armatam inuenies: vae tibi! si ferio.

Ios. A. SPERGES.

F E R I A E.

Iamiam flagrantis sacua Caniculae
 Decessit hora, et mitior aureum
 Aduertit astrum Phoebus, aruis
 Pomiferum caput alme tollis

Autumne! vos, o Pierides, quibus
 Cura est Poetae, reddite ferias,
 Finemque tantisper laborum!
 Grande dein repetemus aequor.

DENIS.

VOTVM AD PACEM.

Nunc equidem condit fumantia sanguine tela
Terrificus Mauors, fessaeque hiberna cohortes
Respiciunt. Supero nondum tamen axe relicto
Tu miseras terras, Pax exoptata! reuifis.
Quando erit, vt miti redimitam tempora ferto
Te laeti videant populi, et Discordia demens
Exulet ad tristes Orci damnata tenebras!

IDEM.

AD POETASTRVM.

Quaeris, Vare! tuis e metris optima quae sint,
Cum recitas rauco carmina mille sono?
Optima de tot sunt, sint quamuis plurima, nulla.
Quae mihi non recitas, optima, Vare, puto.

IDEM.

IN

IN AVLVM, POETAM.

Aonides rifere, quod ipfas inuocet Aulus,
 Chartae perniciēs Aulus et exitium:
 Qui genio indulgens verſus fine fine pudendos
 Euomit, aeternas et cacat Iliadas.
 Quique Sophoeleo furas vincere cothurno,
 Plautinoſque audet commaculare ſales.
 Hinc magis atque magis geminato Muſa cachinno
 Ridet, et hoc Aulo mittit Epistolium:
 Non mihi, ſed ſcombris foetentibus, imo latrinae
 Debentur foetus, ambitioſe, tui.

FARSETTI.

DE CLOELIA CANENTE.

Incertus terrasne colam mortalibus haerens
 Artubus, an magnos euehar ad Superos,
 Mira tuae ſenſim libo modulamina vocis,
 Qua mi elapſa fugit, Cloelia, anhela anima:

Ac

Ac veluti demissa polo quem fulmina terrent
 Nutat, iamque animum vix potis arrigere est;
 Haud aliter plectrumque, lyraeque fonantia fila
 Ipsemet, et celeres obstupeo articulos.
 Phoebe file, Thebana file qui moenia condis:
 Omnia diuina Cloelia voce refert.

IDEM.

PINDI DESIDERIVM.

Aoni colles, atque alti culmina Pindi,
 Quo me praetrepidans carminis ardor agit,
 Quando erit, vt reducem post longum a vertice
 sacro

Exfilium accipiat me mea Musa sinu?
 Quando erit, Ascraeo vt pateant mihi fonte li-
 quores,

Et sitiens puros ore bibam latices?
 Qualis vbi inuitus maternis exful ab oris
 Ingemit ingratas anxius vsque moras,
 Quam reuocat genitor longaeuus, et optima mater,
 Quem gnati, et fufis blanda puella comis:

Talis

Talis ego , ingrati quem taedia longa Lycei
 Pierio abstractum detinuere iugo ,
 Quem doctae inuitant celfo de colle Camenae,
 Inuitat placido quem vaga lympa sono.
 Ergo iterum Pindi quaesitum habitare cacumen,
 Atque Aganippeos incoluisse lares ,
 Et modo , laurigeros qua Castalis vnda recessus
 Abluit, e vario nectere flore comas,
 Et modo iucunda recubanti Heliconis in vmbra
 In viridi liceat membra leuare toro.
 Heic citharae libeat Phoebeas pollice chordas
 Tangere, et imparibus ludere carminibus.
 At prius e sacra iuuenilia tempora lauro
 Praecingat vati Calliopea suo.
 Tunc ego , quae vates olim Vmber, quaeque Ti-
 bullus
 Argutae possim fila mouere lyrae,
 Rura canens, rurisque deos , Faunosque bicornes,
 Teque pharetratae rustica turba deae ;
 Aut veteres Thebas, aut Pergama, Apollinis arces,
 Caesaris aut forti parta tropaea manu ;
 Horrida uti caelo mouerunt bella Gigantes,
 Sidereas ausi scandere velle domos ;
 Vt creuere pares siluestri ex vbere reges
 Educti, et magni moenia firma Remi.

Atque

Atque haec dum vigeant iuuenili in corpore vires,
Et nigram nondum laeferit alba comam.
Mox ego discupiam naturae arcana latentis
Quaerere, perque nouas aetheris ire vias:
Vt saepe ingenti pauidas formidine gentes
Compleat e propriis excita terra locis:
Cur caelum rutilo late fulgore coruscet,
Cur praeceps alto fulmen ab axe cadat:
Qui iactent pelagum venti, cur aestuet vnda
Aequoris, vt faciem menstrua luna tegat:
Aëriam quis pingat aquam, quis flectat in arcum,
Cur haec aduerso non nisi sole micet:
Vnde suos capiat radios Aurora sub Arcto,
Aut vnde in nubes lympba perennis eat:
Quid lateat terris, quae tot cernantur Olympo
Lumina, collustrent qua ratione polum.
Audior: en voti compos, et longa relinquens
Taëdia, perlustro, qua via nulla, nemus:
Obvia nã subito Phoebi sese vna Sororum
Offert, et niueo pectine monstrat iter,
Qua sua Maeonides victor vestigia figit,
Qua sua Callimachus, quaque, Phileta, tua.
Et sacram ostendit laurum, filuamque sonantem,
Et fontem, doctas Bellerophontis aquas.
O vtinam possim securam heic ducere vitam,
Et nunquam caro vellier hospitio!

Nam

Nam quid deliciae profunt, quid inania vulgi
 Gaudia, quid lautae plurima gaza domus.
 Haec alii cupiant, cupiant et sanguine partas
 Victorum lauros, Martiaque arma sequi.
 Mi fatis Aonium labris haurire liquorem,
 Et legere e sacro laurea fecta iugō.

GARVLLI.

E L E G I A
 IN FVNERE RICHTERIAE.

*Pietas, quam Priscillae tuae praestas, et
 morum tuorum pars est, et nulli non con-
 ciliare te praecipue marito, potest. Vxorem
 enim vitam amare voluptas est, defunctam,
 religio. Ego tamen huic operi nou ut vnus
 e turba, nec tantum quasi officiosus afflui.
 Statius Silv. V. praef. ad Abascant.*

Lauros pone sacras, moestaque obscura cupresso
 Ora tegens, vatem, Cynthia, plange tuum.
 Plange tuum vatem; nati in luctu atque dolore
 Intactis animis, quis pater esse queat?

Vosque

Vosque nouem vestro Diuæ modo plangite alumno.
 Nunc decet, heu, lacrimis, nunc, maduisse
 sinus!

Quos quondam Odrysiis lugubri carmine in oris
 Tentastis, moestos nunc reuocate modos.
 Eurydicen flebat vestrae pia cura sororis,
 Orpheus; Eurydicen littora lata sonant.
 Tum vos ante rogum tristes sociasse querelas,
 Flebilibusque modis concinuisse ferunt.
 Quodque ministerium vati sua dextra negabat,
 Pullastis doctæ fila sonora lyrae.
 Nunc quoque triste melos vestro et miserabile
 alumno

Concinite; Eurydicen flet miser Ille suam:
 Quemque refert dulci cantu de Strymone vatem,
 Coniugis affectu nec minus Ille refert,
 Nam, fidi exemplum magnum et memorabile amoris,
 Coniugium prisco more fideque colit.
 Scilicet antiquo, cum sceptrâ Astræa tenebat,
 Tempore, cum sancto staret honosque toro:
 Multos cernere erat, iunctos iuuenilibus annis,
 Ardorem iuuenum pectore ferre senes.
 Mutua ad extremam durabat cura senectam,
 Vnaque ad Lethen ibat vterque rate:
 Aut saltem in dulci, cum vellent fata, cadebat
 Coniugis alterius fera senectâ sinu.

Aufus

Ausus es antiqui morem laudemque referre
 Aeui, priscorum iura hominumque sequi.
 Non longum imminuit constantem tempus amorem;
 Annofo senio consenuitue fides.
 Corporis ut vires annique et pallida Febris
 Carpebant, magis hinc ipse vigeabat amor.
 Ille alimenta sibi viresque petebat ab annis,
 Causa etiam ardoris plurima morbus erat,
 O fidum quoties ego sum miratus amorem!
 O quoties sanctam legitimamque fidem!
 Nunc etiam afflicti quanti sint pectoris aestus,
 Vidi, mensque nouo est mota dolore mihi.
 Nam quamquam mea non aequant Tua tempora
 vitae,
 Inque patris pietas Te mea parte colit;
 Foedus amicitiae tamen, hoc iuuenile senili
 Communes curas pectus habere, iubet.
 Sitque etiam illa meae, sit gloria magna iuventae,
 Non tanto iuuenem displicuisse Seni!
 Sicque Tuo iunctum nostrum, haud memorabile
 nomen
 Ad ferae aetatis tempora fama ferat,
 Dicaturque aliquis senior, venerabilis annis,
 Richter iuuenem lege adamasse Senis.
 Ergo, quod patri natus, quod amicus amico,
 Praestat, fas mihi sit; sit, Tua fata queri:

K

Et

Et Tibi folliciti solatia ferre doloris,
Afflictum cura corque leuare graui.
Sed satis est, monuisse animum pietate potentem,
Fidentemque Deo, morigerumque Deo.
Ille Tui luctus, lacrimarum ille vnicus auctor,
Quo senii minuas taedia longa, dabit.
Si nullo comite est via iam calcanda senectae.
Hoc duce tuta tamen, quae via restat, erit.
Nec deerit, Tibi quae subter vestigia laeto
Surgat flore, nouo rore madensque, rosa.
Ah quantum est, fîsum esse Deo! solatia luctus,
Praesidia hinc vitae cuncta, petisse sibi!
Dulce est, heu, lacrimis si turgent lumina, amici,
Solantis fletus, illacrimasse sinu:
Dulcius est, Tibi mens si dicat conscia: amicum
Numen et has lacrimas, hos gemitusque, videt.
Sic Tibi tot decorum, quorum splendore resulges,
Luce diu, et tristi sit sine nube frui!
Praegressamque animam Teque inter gaudia voto
Vno exoptantem, cum vocat ordo, sequi!

CHRIST. GOTTL. HEYNE.

AD

A D
PETRV M LEOPOLDVM
 IMP. AVG.

Vt, quum nigranti nox fera turbine
 Inuecta, terras quae simul horrida
 Caelumque victrici refusum
 Surpuerat glomerans procella,

Lateque, qua se detulerat graui
 Timenda torti fulminis impete,
 Immane degrassata, tandem
 Detonuit, reducem salutant

Horis recinctum magnum Hyperiona;
 Aurei parentem luminis, excita
 Plagaeque terrarum et sequaci
 Adstrepitant vada falsa risu:

Gratante plausu sic stupuit TVO
 Contactus orbis lumine, fulgidum
 O Sidus Europae, o Columna
 Austriacae, LEOPOLDE, gentis.

Vultu paterno TV recreas bonus
Terras Gradiui fulmine dirutas,
Aequisque pacatas refrenas
Legibus, imperioque durus

Cogis rebelles. Concelebrant pia
TE vota, TE suspiria virginum
Matrumque, detestata longum
Martis opus, PATRIAE PARENTEM.

Proh quanta campis Moldauicis iit
Procella ferri, quanta Valachios,
Athena tempestas agrosque
Depopulata tulit Gelonos.

Quum sulfuratis feta tonitruis,
Excita ab antris monstra Acheruntiis,
Tormenta Taurunum Nouosque
Praecipiti quaterent ruina.

Furorque saeuam Bistoniis facem
Vibraret aruis, vt gemeret grauis
Tibiscus, arctatusque pigro
Oceanum peteret fluento

Regnator

Regnator vndarum Iſter arundine
 Squalens cruentata. Heu quoties minor
 Latois exhausto pudendum
 Palluit ore nefas Gradiui!

Ipfumque, dirae qua fureret ſolum
 Torrente caedis, qua meteret, ferum
 Laetata, Enyo denſa ferro
 Aequora, continuiffe currus

Ferunt citatos attonitum plagae
 Horrore Phoebum, quin audas luem
 Odiſſe feralem volucres,
 Et trepidis fugitaſſe remis.

At nunc ouanti Pax graditur pede
 Per arua, centum fertilis artium,
 Et qua renidentes benigna
 Fert oculos, virides tuneſcit

Natura fetus. Horrida frondibus
 Crinitur arbos, luxuriant nouis
 Vites racemis, conſciusque
 Canet ager rutilis ariſtis.

Jamque et nefandos, quos male cuderat
Ciuilis ardor, Flandria proiicit
Enses, suoque adstrictus alueo
Scaldis, aquis minor, ora condit.

O vsque dulci Teutonis otio,
O Austriorum Maxime Caesarum,
Beata, TE donante, laetum
Flore decus vehat in remotos

Felix nepotes. Sic vigeat TIBI
Augusta CONIVX, sic TVA, Numinis
Labor supremus, copiosa
Prole DOMVS stabilis perennet.

An Leopold *).

Wie wenn die graue Nacht in der düstern Hülle
des Sturms Erd' und Himmel in aufgethürmten
Wettern siegend dahin reißt, weit umher, wo sie
hinstürzt, fürchterlich mit schmetterndem Strahle
geschleuderter Blitze grundauss verheeret, nun sie
ausdonnert, und schwindet: endlich wiederkehret
der mächtige Phoebus im Glanze der Horen, des
goldnen Tages Erzeuger; ihn grüßt das auflebende
Land; ihm rauschen die salzigten Fluten lächelnd
entgegen:

So staunte mit dankendem Jubel der Erdkreis,
von deinem Abglanz erhellet, o du Europens strah-
lende Sonne, Leopold, du Austriens sichernde
Stütze.

Länder, der Kriegsflamme Raub, erquickt
dein Vaterblick mild und voll Güte; zu Friedlichen

K 4

neigt

*) Inferui hoc carmen in Leopoldum, vt locum facerem
versioni, qua illud vere nobilitauit *Generosiss. de B***k*,
Musarum Viennensium eximium decus, omnisque po-
litoris literaturae Iudex intelligentissimus, cuius pro-
pensum in me studium semper gratissima mente re-
colam.

neigt sich dein Zepter mit edlem Zwang weiser
Gesetze; aufrührische Horden erbeben vor deinem
schwer treffenden Arme.

In Segenswünschen ertönt, in Seufzern froher
Töchter und Mütter, fluchend dem lang tobenden
Hader, ertönt dein Ruhm, du deiner Reiche hehr-
gepriesener Vater.

O Götter, wie schauervoll schlug auf *Molda-
viens* Fluren der Eisensturm! nieder! wie schrecklich
verheerend stürzte der eherne Hagel auf *Walachiens*
Saaten, auf der *Gelonen* Gefilde!

Als von Schlünden mit Schwefelkeilen ge-
füllt — aus *Acherons* Tiefen hohlte Zwietracht
die Ungeheuer — *Taurunum* und *Noui* schnell zer-
trümmert dahin sank;

Als über *Bistoniens* Gauen der Kriegsdaemon
die graufame Fackel schwang, daß schwer aufseufzte
die *Theysr*; daß *Ister*, König der Ströme beengt
im blutberonnenen Schilfgewande trauervoll die
tragen Wogen zum Ocean rollte.

Wie oft erblasste mit schwindendem Antlitz
Latois? ob *Gradivens* gräßlicher Schandthat!

Selbst

Selbst *Phorbus* — so sagt man — hielt ein den schnellrollenden Wagen, bestürzt beim Anblick des grausvollen Erdstrichs, da wo der Boden aufwallte von rauchendem Blutstrohm; da wo *Enyo* die weiten Ebenen dicht von klirrenden Waffen empört, niedermähte wildjauchzend.

Selbst gierige Geier scheu'ten die Seuche, und entflohen den tödlichen Quaalen mit bebendem Fittig.

Jetzt, jetzt wandelt über die Fluren *Irene* siegprangend, jeder Kunst fruchtbare Mutter; wohin die Holde den glänzenden Blick wirft, schwellt die Natur jeden Keim mit Gedeihen.

Jetzt grünt der lang verwilderte Baum im Schmuck schattiger Zweige; jetzt schwelgt mit üppigem Gefchofs die verjüngte Rebe; so fühlt auch das Blachfeld den einströmenden Segen wallend in goldnen Aehren.

Und sieh! das ruchlose Schwert, von Bürgerwuth zum Verderben geschmiedet, wirft *Flandern* nun von sich, und in ihr Gestade verscheucht hebt leisere Fluthen die *Schelde*.

O daß ewig mit füßler Ruhe beglückt *Teutonia*, beglückt durch dich, größter der Kaiser aus Oestreichs Herrschern! ihrer unverwelklichen Blume segnende Däfte unverfiegbar auf kommende Enkel ergieße!

Dann freue dich lang deiner erlauchtesten Gattin! unerschüttet stehe dein Haus, der Gottheit Werke das Größte, in zahlreichen Sprossen verherrlicht bis an der Zeiten Ende.

AD PHILOSOPHVM THRASONEM.

Ecquid tuas tumentibus buccis crepas,
 Fabulle, laudes? Quid modo simili infonas:
 Si me in Lycea vocet Aristoteles, sequar,
 Si doctus in Academiam Plato, sequar,
 Si Zeno tandem, et ipse Pythagoras, sequar-
 iam te vocat, Fabulle, Pythagoras. Tace,

DENIS.

DE

D E R V F F O.

Miraris, cur te fugiant hominesque, feraeque,
Solutus et incedas per fora perque vias?
Fabula nescio quae narrat te, Ruffe, fuisse
Ex tonitru et nimbis fulminibusque satum.
Scis etenim haec grauidos populari messibus agros,
Et complere metu quidquid in orbe viget.
Horribili sic tu voce, aspectuque minanti
Erras hac illac omnia terrificans.
Quare aut cur fugiant mirari desine, Ruffe,
Aut fieri tandem mitior incipias.

FARSETTI.

IN

I N P A P A M
ORDINEM INQVISITORVM

A DOMINICO DE GVZMAN INSTITVTVM

VT OLIM

FEREBATVR, ABOLITVRVM.

Qui dubitas Christi Petrique vicarius an sit
Papa Pius, demtis credito nunc dubiis.
Gusmanni faeuam depellens orbe cohørtem,
Annon digna Petro, teque, Theander, agit?

POLYDORVS NEMAEVS.

IN ZOILVM.

Zoilus errantem me deprendisse putauit
Et id crepat fodalibus.
Erraui, fateor, fueratque grauissimus error,
Quod hunc amicum credidi.

HEVSINGER.

AD

AD
STANISLAVM AVGVSTVM

POLONIARVM REGEM.

Qui modo depressis nebulosus cornibus ibat,
Signa ferens luctus non dubitanda sui,
Vistula arenosis sanctum caput extulit vndis;
Stillabant hirtæ caeruleo amne comae;
Vidit et antiqua claros virtute Polonos,
Ut legerent regem, rite coire, novum.
Macte, ait, o magnæ stirpis generosa propago,
Multa clarorum laude superba patrum,
Quos ego pro patria, pro libertate tuenda,
Sanguine vidi vndas tingere sæpe meas;
Sed, feruire suis dum nollent regibus, illis
Servitium legum gloria ferre fuit,
Parere et monitis meliorum tuta probare
Consilia, et iustum, fasque piumque sequi.
Quorum nunc memores, memores virtutis auitæ,
O nati, ad Campum nunc properate sacrum!
Nulla, nisi illustri virtute augusta, refulgens
Maiestate, pium frons diadema gerat!

Non

Non eius, vano qui exultet nomine; non qui
Regum ius luxum molliemque putet.
Seruitio adfuetis populis rex imperet ille!
Non vobis dominum fataque forsque ferunt.
Turpe erit, ex cunctis non elegisse priorem
Laude, et qui dignos dignior inter erit;
Regibus ex atavis ortus, virtute paterna
Conspicuus, propriis muneribusque potens;
Quemque animus celsus sublimi in pectore dudum
Destinat, eloquii et gratia melliflui;
Artibus ingenium cultum melioribus, et quod
Spem facit, has populo posse placere meo.
Vox erat in cursu, REGEM vt fremebunda salutat
Turba STANISLAVM; littora lata tremunt.
Exilit, vndifonoque assensum murmure miscens
Laetior admissis ad mare pergit aquis.

C. G. HEYNE.

IN

IN IMAGINEM
IANI SECVNDI.

Si cunctos superasse modis, vt tempore, vates,
Quos Latio ostentat terra Bataua, parum est;
Glorior hoc vno, quod non audita reclusi
Ausus inaccessam vatibus ire viam.
Primus ego, intacta velatus tempora fronde,
E gelidis cecini basia nata rosis.
Primus ego edocui iuuenes, tenerasque puellas
Figere millenis basia mille modis.
Ponere et ambrosiis vitam et reuocare labellis,
Et miscere animas iuncta per ora duas.
Ergo, dum cupidi libabunt dulcia amantes
Basia, erunt Musae basia nota meae.

L. H. HOEVFFT.

IN

IN IMAGINEM

I V L I A E.

Salve, diuino nomen fortita Secundo

Vatis amatoris Iulia sculpta manu.

Vt stupeo roseasque genas, tumidasque papillas,

Luminaque Eoas vincere nata faces!

Cedat ab artifice iam Zeuxide picta Lacaena,

Cedat Apelleae iam Venus artis opus;

Cedat ab arguto Nemesis celebrata Tibullo,

Cedat ab Aufonio Cynthia Callimacho.

His tantum alterutram concessit Fama per artem

Vivere, tu gemina laude superba nites.

Scilicet ambiguum, melius te Mentoris aere;

An melius numeris pinxerit ille suis.

I. H. HOEVFFT.

SPONSAE

SPONSAE AD SPONSAM IN BELLO

LETHALITER VVLNERATVM MONOLOGVS.

O leuis, o fortis nimium mutabilis aura!
 O hominum fati mens male gnara fui!
 Coniugii felix pompam vestesque parabam,
 Ornarem teneros quis noua nupta sinus;
 Iamque propinquantis numerabam temporis horas,
 Mutua quo fidus corda ligaret Hymen.
 Omnia Mars vertit, qui te, plorante puella,
 Axe sub Arctoö tristitia ad arma vocat.
 Nec fat complexu miserae caruisse cupito,
 Nec fat erat thalami gaudia lusa queri;
 Sollicitique dies plenos duxisse timoris,
 Ne feriat carum tela inimica caput;
 Debuit euentus quoque respondere timori,
 Vt mihi perpetuum spes sit adempta tui.
 Sic mihi promissos soluis, miserande, triumphos,
 Sic debellato victor ab hoste redis!
 Victor es, at proprio victoria funere parta!
 Gloria quam care constitit illa mihi!

L

Hei

Hei mihi, quod saltem, te discedente, salutem,
Ultima nec licuit dicere iussa tibi!
Forte meis monitis ad proelia cautior isse,
Plusque memor nostri, plus memor ipse tui.
Nescio quid sperare mali generosa iubebat
Mens tua, et heu! madidis litera lecta genis.
Non mihi, scribebas, praecordia molliet, ausus
Calcar ad egregios sed graue subdet Amor.
Vt studeam regi virtute tibi que placere,
Et te magnanima commeruisse manu.
Ipsa tamen sine te fordet victoria, dextra
Nec nisi nexa tua laurea ferta iuuant.
Omnia nam fordent; somni sine munere noctes
Et gemitu ingratae tempora lucis ago.
Tu noctes, tu, vita, dies mihi redde serenas,
Pectora quaque potes parte leuare leua.
Huc ades, et, Mauors quae nobis abstulit atrox,
Tu refer optati gaudia coniugii.
Non nemorum latebrae, iuga non praerupta mo-
rentur,
Saxaque femineo vix superanda pede.
Ergo sustinui, flammis animosa pudicis,
Spernere longinquae tanta pericla viae;
Vt tua conspicerem aeternae luctantia nocti
Lumina, lethali tactaque membra globo?

Hoc

Hoc igitur meruit pietas spectata fidesque,
 Hoc igitur pretium grande laboris erat?
 Hei vbi nunc, spes vana metum quum corde fugaret,

Somnia, solamen quae mihi ficta morae?
 Iam nunc finitimis, dixi, speculatur in agris,
 Si videat nostras forte venire rotas.

Vt desiderio impatiens stimulante volabit,
 Credat vbi nostras ille venire rotas.

Haerebitque meis non diuellendus in vlnis,
 Iunget et in longas oscula tracta moras!

Vt lacrimis animi motum testabimur ortis,
 Pectore laetitiam non capiente suam!

Currite iam lacrimae, sed luctus currite signa;
 Fugerunt animo gaudia cuncta meo.

O ego, ne tanto superessem moesta dolori,
 Quam vellem lateri iuncta obiisse tuo!

Aut, quum dulce solum patriae carosque parentes
 Linquere, et huc gressum ferre iubebat Amor,

Latronum gladio cecidisse, aut ore ferarum,
 Fluminis aut rapidis merfa fuisse vadis!

Quid precor? hoc saltem praebet solamina menti,
 Quod tristis possum dicere triste vale.

Accipe triste vale, et mistos cum sanguine fletus,
 Accipe pallidulis basia fixa genis.

Accipe et hanc animam, officio, male firma
peracto

Quid cessas vitae rumpere fila, manus?
Quid petere haec cessas transfixo pectora ferro,
Inferiae ut sponsi manibus ipsa cadam?
Quid ferrum prohibes, frater, quid mater amantis?
Me quid, amans, fracta vivere voce iubes?
Nil agis; in luctu traducam tempora, donec
Et lucem et luctum finiat ipse dolor.
Nonne vnum satius, quam funera mille subire?
Impius es, nimium dum cupis esse pius.
Supremum hunc, dilecte, mihi concede fauorem,
Ut tibi, ceu vita, sim quoque morte comes.
Non responsuro sed quid verba irrita perdo?
Corpore iam fugit spiritus; umbra vale.

I D E M.

IN

IN PIVM VI. PAPAM.

Inclamasse Pium fertur Papa Sixtus ab' axe :
Pone caput , fessosque oculos furare labori,
Ipse ego paulisper pro te tua munera inibo :
 Fulmina Pontificis quassans. Nil talia , tristis
 Noster ait , profunt ; audax , qua viuimus , aetas
 Ipsam adeo aetherei declinat fulminis iram.

F. A. KNITTEL.

AEVITERNITAS LIBELLI.

Aeuum principio caretque fine
 Sic aeternus erit Lupi libellus.

D E N I S.

A E L V R I A S.
EPŌS IOCOSVM.

LIBER I.

Aufa atque exhaustos mihi, Musa iocosa, labores
Et fatum magni memora lacrimabile felis,
Qui nigra Tartareae traiecit stagna paludis,
Heroumque instar meruit sub marmore condi.

Sed tu, quae solidam, formosa Rosaura, per
horam

(Parcius annosum flet saepe puella maritum
In iuuenes non dura procos) tua gaudia, Cyprum
Plorasti, iam, quae tacitis tot pectora flammis
Incendunt, agedum, victricia lumina Musae
Aduerte, et facili coeptis allabere rifu,
Vt ne Taenarii feralia murmura riu
Horreat, vt sese palantibus inferat vmbris,
Quae Styga contendunt cymba transire Charontis.

Villa Albi vicina fuit, venerabilis aeuo,
Quam frugi Rabanus neptisque Rosaura colebant.

Late

Vt feram indignans brumam noua robora feruus
Aggereret, frigusque foco lucente leuaret.

Ecce autem tecto Aelurus sese arduus infert.
Vasta pererrarat tota granaria nocte,
Ac populosa diu grassatus in agmina, mures,
Proluerat crudo dentatas sanguine fauces
Luxurians, stragisque ruens resupinus acervos,
Horrea rugitu victor concusserat acri.
Iam furtim thalamum irrepit, quum serua Lycoris
Feruentem bullis inferret forte lebetem,
Et potum Sinicis medicatum poneret herbis
Ad dominam properans. Sed adhuc deuincta sopore
Virgo iacet. Picti demittit serica lecti
Vela et suspenso linquit pede serua cubile.
Herculeis Cyprus defessa laboribus vitro
Ardentem iuxta componit membra caminum,
Atque leoninos praetendens belliger ungues,
Declinat facili paullatim lumina somno.
Aurea multiuagos inuitant somnia sensus.
Nunc nitidas circum feles, Glaucopida flauam,
Se cui non alius potior, quaque vritur idem,
Leucenque, Euligyrenque, et Pannonidem Mya-
phycten
Muscoso in tecto veterisque in vertice muri
Conspicit, ac placidae per amica silentia noctis
Molli-

Molliculos pariter gemitus sibi mittere sentit.
 Nunc hera porrectum gremio blandissima mulcet
 Marmoreis manibus, tereti Mauortis alumno
 Vt misere doleant oculi pinguique toparchae.
 Somnia! fata instant, nec, vt ante, cubilibus hostes
 Exturbare dabunt, nec te, Glaucopi, vocabit
 Amplius acre gemens, gremioque impostus herili
 Sic temere ducet tremulo cum murmure fomnos!

Xanthippes animum in longam cum coniuge
 rixam

Eumenidum soror vna sacro succenderat aestu,
 Iamque viam praeceps patrium relegabat in orcum
 Nube super graecolente sedens, praeterque Rosaurae
 Inuehitur thalamum. Sed garrulus ales vt aurea
 E cauea videt anguicomam, voce increpat alta:
 Vah! monstrum! Et Stygias vrit sua gloria Nymphas,
 Esse sibi veneres, queis certe assurgat Auernus.
 Hinc, fatis vna sui sexus dea, concipit iras
 Alecto, faeuumque gerens sub pectore vulnus,
 Mene tamen, mene, inquit, auis temeraria ridet?
 Nec scelus vlciscor? nec collum obtorqueo? nec te
 In fumum et tenues taeda hac dispergo fauillas?
 Quippe vector, tuque aeternae dignissima Diuae
 Ipsius cecidisse manu. Sic amplius aude
 Talia, nam licet, vltori data victima teli!

Haec secum, somnoque grauem pepit effera
Cyprum,

Insinuatque fitim caedis, dehinc subdola dicit:
Aelure, ignauo quo te dabis vsque sopori?
Quo laudum generosus amor, quo mente cupido
Cessit, inexpertum aeluris ante omnibus vni
Sumere grande tibi facinus, nomenque mereri?
Degener atque atavis cate tigribus edite frustra!
Musculus ergo fugax validos exerceat vngues,
Musue gigas, caudam procerus scilicet hostis?
Haud aliquando fiti maioris sanguinis ardes?
O viden', vt tollat caput, vt se iactet in auro
Psittacus et cauea? Te vocibus vsque laceffit,
In dominamque adeo diras temerarius audet
Dicere, quas laeto, Cypri nil conscia, plausu
Excipit, et magnis subridens laudibus auget.
I! fac, herae quondam sis vna et sola voluptas,
Nec vocem heroam balatro sine rideat vltra,
Ac risus faciat scurrili imitamine caussam.
I! miserum caueae nequidquam claustra tueantur,
Nec raro, quas misit aues Teneriffa, peremit
In cauea fortis proauus. Nunc ergo loquacem
Tu quoque risorem perime, et, quibus ille superbit,
Sparge triumphatas Zephyris ludibria plumas.

Haec

Haec Acherontis ait. Sed somno Aelurus abacto
 Ignescitque oculos rugitque inhiatque cruorem.
 Vt sese in campos erumpit fulmen olympto,
 Floriferamque pirum affligit, quae saepe canoros
 Infantem calamos pastorem acceperat umbra:
 Sic, vt conficeret riualet caede, camino
 Emicat, et plexam Cyprus superinfilit auro,
 Panthera citior, caueam. Perterrita visu
 De radio volucris cadit ac miserabile clamat,
 Sed, ni luctifona percussus voce, repente
 Tum pater adfuerit Rabanus tuleritque salutem,
 Vixerat, et rapido discerpta iacebat ab hoste.
 Forte manu trepidaute senex frugalis agreste
 Nodosa e spino baculum, de more, tenebat,
 Infessamque videns caueam, mox neptis amorem
 Cyprum aures inter medias ingente caput vi
 Percutit. Immitis fatalia flamina Parca
 Deproperat. Secta cadit ille nouemplice vita
 Sub caueam cauea et caueam super irrult ipsam
 Ipse senex. Tremunt horrifono conclaue tumultu.

Confuso strepitu turbata Rosaura soporem
 Abiicit, atque leui circumdata corpus amictu
 Aduolat, et subitos defixo lumine casus
 Spectat. Ter resonas tinnit ferale per aedes
 Pensilis aere cauo concha. At prius ipsa leuarat,
 Indiderat-

Indideratque toro patrum, quam ferua veniret.
Post vbi paullatim posuisset anhelitus oris,
Et iam virgo fui funus proh! flebile Cypri
Cerneret, ecce canem! volucrem lacerare parabat!
Ast habet! hem, possunt etiam nunc brachia! sensit
Lurco rapax, nec ad ausa mihi, certabo, redibit!
Haec iactat superans animis, factoque superbus
Nodoso ter fuste super vultuque minatur
Exanimo. It contra in lacrimas, et lumina palmis
Condens, per digitos crebro labente Rosaura
Imbre sinum rigat, et folio collapso recumbit.
Musa, mihi tristes dominae deprome querelas,
Nec, quos fudit herae male fida dolentis imago,
Mitte referre mihi feruae magnos vlulatus.
Heu! quis te, miserande, tulit, sic orla Rosaura est,
Exitus! Vt primis cecidisti inglorius annis!
Occisus baculo indigne, truculenter! ab ipso
Occisus, qui te donarat munere neptem!
Hoc de te mihi iam superest? Sic tempus in omne
Texisti glaucos, duo sidera frontis, ocellos?
Sic duplices barbae manus haec non amplius alas
Mulceat, aut tremulas, fera sub nocte, tenello
Scintillas crine eliciat? Nec corpore gibbo
Amplius, eut lepidis longas mihi saltibus horas
Eheu! decipies? Sic haec. Sic seruula pergit:

Quantum

Quantum in te instar erat! Quantum tibi, Cypre
catorum

Distabat, quos vilis habet plebecula, vulgus:
Purpureum cunctis longe lateque monile
Fecerat inuidiam aeluris. Redimitus eburna
Colla ostro, quam bellus eras! Nunc ergo putresces?
Atque monile etiam? non dulce monile putrescet!
Hoc domini seruabo memor! Sed inania sensu
Heu! vt membra iacent! Caput heu! vt sanguine
stillat

Puniceo! Fuit! aeternum fuit! Ah! mi Cypre!

Hactenus, et tristes orditur denuo questus
Virgo dolens, fletque ipse senex, dextraque pre-
hensam

Luclifica rogitat neptem decedere scena.

Tum serua exclamat vocalius, ah! mi Cypre!

Et cum singultu repetit domina, ah! mi Cypre!

Clamat Cypre! domus, Cypre, ah! mi Cypre!
peremto

Pfittacus ignoscens hosti. Videt omnia diro

Laetabunda sinu, fuscaturumque aera Erinnyes

Perstrepat, et stygio praeceps illabitur orco.

AELVRIADOS.

LIBER II.

Sed vix sola sibi conclaue Lycoris habebat,
Ponere personam gaudet, querulasque Rosaurae
Alternata refectui desistit imagine voces.
Iam, quem semper erat, dum viueret ille, perosa,
Fronte serenata Cyprum tranquilla tuetur,
Haud aliter fusos campo circumspicit hostes
Laetus Marte suo, et caesorum in sanguine pascit
Victor trux oculos. Super alta cadauera fessor
Ingreditur spumantis equi. Dum classica faustum
Paeana ingeminant, celsum aethera vertice tangit.
At pede sanguineum prouoluit seruula corpus,
Eripiens collo domina gestamen ab ipsa
Nexilibus foliis illudum et floribus aureis;
Quo nunc exultans spolio, me terque quaterque
Et quoties, inquit, non est numerare beatam!
Spes fuit ex longo, tua te petulantia quondam
Sic ut praecipitem daret, abiectissime rerum,
Speque potita fruor. Confectum denique coram

Hunc

Hunc ego te adspicio, neque iam, velut ante, ti-
mendum est,

Ne foueat te virgo sinu, detue oscula rostro.

Horresco! sed enim potuit, dabat oscula rostro,

Lacteolaque manu pellem mulcebat olentem.

I nunc, praedo vorax, assi mea frustula pulli,

Sepositumue mihi porro clepe, carpe minutal!

I nunc, namque licet, teneris epulare columbis,

Et tua non vnus ientacula psitacus ornet!

Talibus extinctum deridet seruula Cyprum.

Quam cito, nulla spei superest vbi cura metusque,

Blandula verba loqui parcit mutabilis aula!

Nunc pede postico prensans, in turpe fimetum

Proiicit Aelurum per apertas serua fenestras.

Sic ruerant regis statuae, sic putrida, quondam

Romae horror, iam truncus iners, in stagna ca-
debat.

Interea fugiens atrum conclaue Rosaura

Aduertit patrui dictis solantibus aures.

Nunc iter in thermas, nunc munera pulcra minatur,

De nitida vestes bombyce, nouosque colores,

Ignotos veteri saeclo nostrique repertos

Temporis ingenio, quos sola, domiue, forisue,

Quos hera frugalis malit, quos bella puella,

Pro-

Proinittit, longumque iubet suspendere luctum.
 Laetior illa suum redit in penetrale, suasque
 Delicias oblita, nihil iusta vltima curans,
 Se comtura sedet. Reteguntur scrinia, capsaë,
 Pyxidulae. Nigris candent calamifera caminis.
 Arte laborato de puluere candida nubes
 Voluitur ad solem, et crines niue spargit odora.
 Accelerant pilenta; frequens conspectus in auro
 Holpes adest. Acri dudum nidore culina
 Aestuat, intinctusque assataque depastaque spirat.
 Iamque sedent structam circum longo ordine
 mensam

Conuiuae, vinoque animos risuque iocisque
 Diffundunt, et nunc annos sibi quisque precantur,
 Nunc bene vos pulcræ dicunt ad vina puellæ,
 Vsq̃ue sub occiduo dum noctifer Hesperus axe
 Emicat. Interea argutos doctissima neruos
 Ad liquidam vocem pulsu concorde Rosaura
 Motat, amicarum circum auscultante corona.
 Sic gemitus omnemque tulit leuis aura dolorẽm.

Aethuri hæc inter sub Taenara venerat vmbra.
 Dii, quibus imperium Stygis est, regesque silentum,
 Vos, Manes, Chaos et Phlegethon, mihi fas sit
 Auernum
 Atque Erebi superis aditus aperire profundos.

Cimmerias

Cimmerias tranſit tenebras et inania regna
 Aelurus Ditiſque domos. Iam fertur in ipſum
 Veſtibulum. Hic Curae vltices, Luſtusque, Fa-
 mesque,
 Et tetri ſtabulant Morbi, triſtiſque Senectus,
 Et cum Pauperie pallens Metus, horrida monſtra,
 Bellum et vipereos quatiens Diſcordia crines.
 Stabant umbriferæ lucis horrentibus vlni,
 Quas circum diris volitant Inſomnia formis,
 Multaque præterea errabant portenta, Chimaeræ,
 Gorgones, Harpyiaequæ, et ſcitiſhomines Centauri.
 Anxius et trepidans per monſtra hæc talia Cypruſ
 Ad Stygias properat ripas, et moeſtuſ oberrat
 Flumina Cocyti iuxta. Ruſt agmine pigro
 Riuuſ et aduerſæ ſe voluit ad oſtia Mortis.
 Haſ tetricuſ cymba fulcabat portitor vndaſ
 Terribili ſqualore Charon, cui plurima mento
 Canities inculta rigens ad cingula pendet.
 Contraſto in rugaſ vultu ſedet ille, ratemque
 Per lentos conto fluctuſ ad litora pellit
 Umbrarum innumera late ſeruentia turba.
 Hic ſimul et reges ibant vateſque, tragoedi
 Aurificeſ, Veſtae Venerique operata iuuentuſ
 Vulgiuagæ, fureſ curatoreſque, medentum
 Turba et humatorum ac facile ſolabilis heres.
 Hic animas inter volucrumque canumque catorumque

Vna ibant dominae, natique in litore matres
Dum clamant miseri, solos in litore linquunt,
Inque sinu secum, sua prislina gaudia, gessant,
Vt dominas pro more decet, trans stagna catellum.
Sicut, vbi quondam autumnani sub frigore primo,
Pallentes Boreas perfridet turbine saltus,
Spargitur in vallem foliorum deflua nubes;
Agmina seu veluti sese peregrina volucrum
Ad Thules glomerant magnis clamoribus oram:
Ad ripas sic turba ruunt, manibusque Charonta
Porrectis orant, primi conscendere puppim.
Ipse senex tacitus nunc hos, nunc accipit illos,
Ast alios lento longe remo arcet arena.
Durus enim nullos transportat nauita manes,
Si non ossa prius tumulto supposita quiescant,
Propterea rate Cypri etiam depellitur umbra.
Litore discurrit toto transmittere certus
Nequidquam, et saltu tandem in vada liuida fertur,
Vt nando superaret iter. Sed portitor inflat,
Excipiens miserum remo, ad terramque reiecat.
Exspes ille igitur lemures sese inter inanes,
Qui superos terrent, miscet, villamque reuifit,
Inque fimo abiectum corpus videt, ipsa renidens
Nasum vt crisparet cum Mopso Nisa bubulco.

L I B E R I I I .

Demulcet Rabanumque quies, fomnoque sepulti
Iam pueri famulaeque iacent villaeque magister.
Sola Lycoris adhuc nocturnam ad lampada nendo
Urget opus, nitidos festinans sedula cirros,
Munera, quae, sua flamma, niger venator haberet.
Ecce sub annosa pendentia concaua turri
Horrificam aera tonant bisseis ictibus horam
Haeret acus medio in puncto tremulisque repente
Excutitur digitis opus, arreptaque lucerna
Cochlidibus scalis serua exsternata propinquat.
Sed quid non formido potest? Dum culinina subter

Summa

Summa domus exile petit, sua regna, cubiculum,
Deorsum, caeca metu, defertur ad ostia cellae.
Ex longo haec fuerat vasta, horrida, lurida sedes
Quorumuis lemurum. Voces audire gementum
Concubia sub nocte et lumina glauca videre,
Hic erat, ardentes inter vigilantia gazas.
Constitit hic veluti de caelo tacta Lycoris
Ad fauces cellae. Crines nouus arrigit horror,
Atque amens ambasque genas exhausta pauore
Ad superum trepidans recipit vestigia tectum.
Iamque magis secura tores aperire cubilis
Dum parat, irati species venit obuia felis
Cum strepitu, horribilis visu, multasque vomentis
Ex oculis flammæ, dentesque ferociter omnes
Rictu exsertantis. Sed magnum exclamat, et alte
In lectum demersa ruit, tresque angitur ipsas
Insomnis, tres corde tremit genibusque per horas,
Nec semel ausa caput confertis promere plumis.
Sub lucem vix prima quies subrepsit ocellis.

Inde senem petit umbra; vltice exaestuât ira,
Ac mensam insultat, qua testa maligna micabat,
Emicat illa tremens, glomeratque exstincta vaporem.
Ac simul Aeluri querulis vlulatibus omnis
Impletur thalamus, somnoque excussus inhorret
Voluentemque senex candentia lumina Cyprum

Tarta-

Tartareosque cauis proflantem naribus ignes
 Diductosque videt rictus, atque intonat ore,
 Ac totae geminis miscentur vocibus aedes.

Iamque subit dominae clementior ille cubiclo,
 Seque dat in somnis vultu languente videndum.
 Ignosce hoc animae Cypri, formosa Rosaura,
 Pallida si placidam tibi turbat imago quietem,
 Ignosce hoc animae, ripis quae pulsa vagatur
 Cocyti, mortis tenui dum prius honore
 Infamique iacent incondita membra fineto.
 Hoc erat, in primis carum quod semper habebas?
 Sic manibus, dum vita fuit, tot basia fixi,
 Sic tibi falcatos texi placidissimus ungues,
 Strenuus ergo tibi monstra inuisissima, mures,
 Exegi, exstinxi, ut tumulo post fata carerem?
 Ecquid ego tantum merui, quod fraude ferebat
 Me deus in volucrem, studuique reuellere frustra,
 Quem natura potens inseuit, caedis amorem?
 Heu! dura facinus, fuerit mea culpa, piaui
 Morte parum, grauiusque luam? Miseratio mentem
 Si qua mouere potest, quidquam tibi si fuit olim
 Dulce meum, en, supplex adsum, diuina Rosaura,
 Cyprus ego ille tuus. Bona sis, vnamque roganti
 Hanc mihi des veniam, rostris anatumque canumque
 Ut ne praeda datus iaceam tuus, optima, Cyprus.

Ossibus indulge terram, concede vaganti
 Pacem animae, ut tandem Styga transeat, utque
 timorum

Desistat iam caussa, aliis comes addita spectris,
 Noctiuago fieri reditu miserabilis umbra!
 Haec ait, et tenues simul euanesceit in auras.

Et iam purpureo vestibat lumine montes
 Orta Eos. Alacris pecudes in pascua poscit
 Buccina; ruricolae redeunt ad aratra iuuenti,
 Et matutinus per agros, per prata feroci
 Villicus ingreditur manno. Sed pectore noctem
 Atque oculis abigit, conchaeque repente Rosaura
 Pensile ter filum trahit, argutoque sonore
 Suscitatur e longo tardoque Lycorida somno.
 Nocturno deformis adhuc venit illa timore,
 Et domina alatis expromit talia verbis:
 Nos vero memores Cypri tumulauimus ossa!
 Scilicet haec nobis pietas fuit! Adstitit ecce
 In somnis anima infelix, heu! munere nostro
 Elysia extorris patria, subque ossia Ditis
 Ipsa per indignos etiam iactata labores!
 Heu! mihi quid volui? Facinus non excidet vn-
 quam!

Da veniam, dilecte, precor! Monuisse, Lycoris,
 Quod poteras, olitor iamdudum, age, deferat ossa
 Sub

Sub tilias armenem iuxta, condatque sepulcro.
Sic hera. Corpus adhuc totum tremo, ferula
pergit,

Namque mihi pariter Cypri comparuit umbra.
Vt trux vultus erat, quum sese praeter euntem
Proriperet, dirum exululans! Inhumare necesse est,
Horrida ne rursus noctem mihi turbet imago!
Nondum ea dicta, senex gressu trepidante pro-
pinquat,

Et stimulo innitens sic interfatur anhelus:
Ocius in terram et tenebras abscondite Cyprum!
Occupat horror adhuc letali frigore membra.
Nam per ego vobis oculos perque omnia iuro,
Vidi furciferum! Quos flabat naribus ignes!
Vt Phlegethontis candebant lumina flammis!
Haec a me vltimus, valde nam deprecor, absint!

Horticolam propere dominae petit Iris, atque:
Huc ades, atque fimo felis, Brachadipse, cadaver
Tolle, et sub tilia ad fluvium compone sepulcro
Amplius vt reditu viuos ne terreat umbra.
Asper ab Hercynia numus, carique liquoris
Haustus erit parui merces non parua laboris.

Dixerat. Inlequitur pacto officiosior haustu,
Deque fimo tollit, superimpositumque bidenti

Sub tiliam defert funus Brachadipus, et alte
 In gelida componit humo. Simul umbra sub orcum
 Deuolat, atque animas miscet sese inter inanes,
 Quae ferrugineam properant inscendere cymbam.

AELVRIADOS.

LIBER IV.

Nunc animum firmare noua virtute, Rosaura,
 Tempus, si Musae comes ire ad Tártara perstas,
 Tartara, quae toties ipsis potuere theatris
 Cor pauido turbare metu, quum daemonas atros
 Crura renidenti bombyce pedesque coruscis
 Indutos soleis choreas agitare videres;
 Quum picta barathri per moenia structa papyro
 Se nigra sulphureo de puluere flamma rotaret,
 Et colophoniacos vomeret specus alta vapores.
 Ni tua traiecta radient mihi lumina nocte,
 Has Erebi sine sole domos bis adire timerem;
 Vt tamen accipias miseri fata omnia Cypri,
 Illum animi fidens mea trans Styga Musa sequatur.

Iamque

Iamque Charon Aeluri in litore conspicit umbram.
 Gnarus, nunc tumuli dignatum corpus honore,
 Appellit, furvamque iubet conscendere cymbam.
 Stridula trans fluuium ratis vltro fertur ad oram,
 Horridus ante fores vbi Cerberus excubat orci.
 Quando tergeminas sensit diducere fauces
 Et latrare canem felis, retro exsilit ille,
 Et fremit, et gibbo sinuat curuamine tergum,
 Tristis vt ipse Charon in risum soluere rugas
 Inciperet; Stygia sed tandem exponit in vluu.
 Raptim se triplici properat subducere monstro
 Subdolos, eque specus euadens carcere Cyp̄rus
 Conspicit igniuomum strepitu Phlegethonta fragoso
 Torquentem ardentes in saxa sonantia fluctus.
 Aereaque hinc triplici circumdata moenia muro,
 Et fixos solido ex adamante ad pallida postes
 Regna videt. Superas stat ferrea turris ad auras,
 Vestibuloque sedens custos insomnis in ipso
 Tisiphone, si quis tenebrosa euadere claustra
 Amens tentet, agit retro ac diuerberat hydri.
 Hinc, quibus ista sonant loca, mugitusque gemeutum
 Verberaque et strepitum ferri, horrifonasque catenas,
 Quas miseri sine fine trahunt, sine fine luentes
 Vltrices scelerum, Rhadamento iudice, poenas,
 Exaudit pauitans Cyprus. Stridente tumultu
 Impulsi aerato laxantur cardine postes.

Proruit ardente Aleſto face. Iamque prehenſum
 Increpat, et collo ſatagit raptare retorto
 Felem ad iuridicos, quum nota ſubiret imago.
 Tune, ait, infelix vindictae victima noſtrae,
 Opprobrii nobis facti audentiſſimus ultor?
 Quae ſaevas tormenta feras per ſaecula vexant
 Ne videas, tibi grata dabo. Nam ſi qua cruore
 Trux olim pauidos ſceleravit belua ſaltus,
 Vriſum hic, et tepido gaudentem ſanguine nigrum,
 Ac Pardum regemque manet ſua poena leonem.
 Dirus inextinctos lupus extorretur ad ignes.
 It medios inter vulpes auidiſſima gallos,
 Et capit, et tenuem nequidquam deuorat auram.
 Quid regalis honos aquilam cunctoſque poetas
 Praecones habuiſſe iuuat? Nunc abdita clathris
 Candentis caueae, ſimul execratur inane
 Laudantum genus, et laudum argumenta, rapinas.
 Vt vero (numeris opus extricabile nullis)
 Omnia poenarum depromere nomina poſſim,
 Quas fera praedatrix, truculenta animalibus olim
 Innocuis frugique luit? Tamen vrna timenda eſt
 Non tibi, non aliis, quotquot genus omne nocuum,
 Rodentes mures, atque angues, atque lacertas,
 Erucaeque humiles et foeta phalangia viro
 Vindice vel roſtro, vel dente, vel vnguibus auſi
 Exſtirpare alacres. Lucis ſpatiantur opacis

Fortunati

Corporis hōspitium. Vates aliena crepantes,
 Ac fatuos habitare sophos tibi, pſittace, fatum eſt.
 Paua ſuperbae animam dominae, vulpecula ſcribae,
 Iudicibus corui debent, is vertitur ordo.

Parte alia Elyſios pax verque perenne per hortos
 Libertasque beat melioris originis vmbras.

Frigidulis per colla iubas criſpantibus auris,
 Acer equus pede prata leui viridantia plaudit,
 Hinnituque ſibi demtas gratatur habenas.

Floribus inſperſa bos otia naſtus in herba
 Stat, neſcitque iugum. Quae nunc ſua gaudia
 norunt,

Innocuae laetis inſultant collibus agnae,
 Manſuetæque ferunt et frugi praemia vitae.
 Frondiferi pictis cantricibus vndique luci
 Suaue ſtrepunt. Ramis colibrorum examina pendent,
 Auri inſtar. Liquida promit modulamina voce,
 Et late vmbroſos mulcet Philomela reſceſſus,
 Qua teneri vates auſcultant molle querentem.
 Litora certatim folis radiata volucris,
 Aureoliſque nitens acalanthis atlantica pennis
 Conſcentu reſonare docent. Sibi guttura large
 Lethaeis humectat aquis, animumque ferocem
 Exuit, ac mores Aelurus ſumit amicos.
 Laetus in aprico recubat, gaudetque columbas
 Impaudas veniſſe ſui, facilisque iocatur.

Imme-

Immemor indignae necis est, et corpore magno
Quondam misceri, tacita spem mente ferenat.

AELVRIADOS.

LIBER V.

E Stygii, Musa, infernis regionibus orci
Ad superas repetamus iter. Sique aurea solum
Saepe mihi potuit testudo fallere tempus,
Si facilis plausum potuit meruisse Rosaurae,
Quidquid Aristarchus quidam, quid acutula forte
Femina, quid Bardus, frontem cui spissus opacat,
Spissus et in nodos collectus crinis adulter,
Opprobrio dicant, mota nihil accipe mente.

Iamque olitor Cyprum terra et nascentibus herbis
Texerat, et qualis, magni quum funeris iuit
Exsequias, functus pompae dux munere fyрма
Colligit, ac lento relegit vestigia gressu;
Talis et ille humeris, arma auxiliaria, palam
Imponens, tarda retro se mole ferebat.

Quo

Quo propius remeare videt, magis vda magisque
 Lumina suffundi lacrimis hera coepit obortis:
 Nec flentem tulit, et pariter bonus ipse rigauit
 Ora senex. Tandem sed moesta silentia rumpens
 Neptis, age, inquit, abi, Brachadipso, fida Ly-
 coris,

Officium Cypro factum heu! lugubre repende!
 Dic violas legat, et manibus det spargere plenis!
 Nec plura his, petasoque tegens caput, atria transit
 Cum patruo. Fossam iuxta, quae circuit arcem,
 Distinctae abietibus tiliae frondentia tollunt
 Culmina. Radices argentea proluit vnda,
 Nobiliorque animat viridantia brachia fuccus
 Maxima de medio sublimi vertice caelum
 Affectat; nemus vna, auibz venerabilis arbor
 Sufficit hospitium, Circum suffimina spirant
 Serpillum laetufque thymus, creberque viretis
 Stellatus lucet ranunculus, inter odoros
 Mille alios flores, quibus arce feracior omni
 Vestit humum Natura parens. Hic condita Cypri
 Membra iacent, tiliam iuxta, quae celsior vna
 Assurgit. Tumulum mollis tegit vmbra silentem,
 Ceu quondam, quum non conferta cadauera
 templis
 Mortalem foetore luem post fata mouerent.

Dum

Dum loquor, huc aderant Brachadipfus et ipfa
Rofaura

Cum Rabano, et Lycida cum venatore Lycoris.
Ter violis replet inde manum, ter virgo fepulcrum
Spargit, et illa fuo dat dona nouiffima Cypro;
Lunatumque niger Lycidas cornu exuit armis,
Funereumque melos filius reboantibus edit,
Venantum vt mos eft, leporem lugere peremtum.
Tunc omnes vna clamorem voce moloffi
Ingeminant, tectisque fuper vis magna catorum
Confluit, heu! miferæ fidi de morte fodalis
Exululans; tacita quum mente haec inter ouaret,
Ac feftas murinum ageret genus omne choreas.
Deflectens tandem tumulo vefigia neptis,
Ergo, ait, aeternum falus mihi, Cypro, valeque,
Arboreaue leuis cineri fit terra fub vmbra!
Ah! quianam Mufae mihi non per tempora laurum
Implicuere comis, nec habet vicinia quemquam
Aqnos doctum numeros! Vehereris ad aftra,
Seraque pofteritas legeret memorabile nomen!
Haec ait illacrimans, feque in penetrale recondit.

Sed pagum resonante tuba mox peruolat omnem
Fama, atque aeditui tandem defertur ad aedes.
Adftabant tunc coram, elementaque prima le-
gendi

Vocibus

Vocibus altifonis clamabant rustica pubes.
 Ipse sedet grauis adspectu, ac si forte quis vnam
 Peccet litterulam, titubet si lingua, repente
 A ferula sibi quemque iubet baculoque cauere.
 Sed dea, sic frustra tibi se, laus maxima Phoebi,
 Famae materies et carminis offerat, inquit?
 Sic elegis inflata fines fata vltima Cypri?
 Atqui tu reduces, Musis plaudentibus, annos
 Saepe salutasti! Stant tecta atque horrea passim
 Versiculis inscripta tuis! Cyprique moraris
 Arguto solers titulo decorare sepulcrum?
 Sic dea Pieriis recalescere pectora flammis
 Aeditui iubet. Exfurgit, mora nulla, fragoso
 Textilibus iuncis folio, datque otia turbae.
 Ceu, canis anseribus quando pascentibus instat
 Exagitans, voce ac pennis grex perstrepat auras
 Garrulus, et stagni aduersa se condit in vlna;
 Carcere sic caeco puerorum exercitus omnis
 Efferuet, patulumque simul procurrit in aequor,
 Quo per inane hilari pila subuolat icta tumultu.
 Aedituus vero sudantem pone fenestram
 Fascibus imperii baculo ferulaque refixis,
 Iamque suus, pennam subito rapit ipse potentem,
 Distortisque oculis, centumque ad tempora rugis
 Inuoluens frontem, presso demurmurat ore,
 Multa putans, lociatque sonos. Ter humi abiicit exspes
 Semesum

Semefum calamum, ter Mufas euocat omnes
 Ac Phoebum te, Alere, fuum. Mox alite saltu
 Tollitur, ac laetos capiens vix mente triumphos,
 Parietibus tacitis declamat flebile carmen.
 Mufa, age, fcis etenim, nifi te vel tinnula terrent,
 Non huius cupidam cultus, crepitacula vocum,
 Vel difpar numerus, titulum deprome fepulcri!
 Talis erat:

*Hic fitus eft felis Dominae fine fine fidelis,
 Quod fierique jolet, pulcra Rosaura dolet.
 Heu! qui tot fures cepit, mihi credite, mures,
 Hunc, quae cuncta rapit, mors violenta capit.
 Hic iacet, et bellos numquam referabit ocellos!
 Ergo, Cypre, iace! Tu, mea Mufa, tace!*

*Quis? Bauius Gluftos, templi pro tempore cuftos.
 Quid? melos hocce meae do, dico, dono Deae!*

Vt circumpicta lugubri margine charta
 Aureolos fcripfit verfus, dextraque fabrili
 Emtos difpofuit prima in ftatione capillos.
 Mox arcem fublimis adit, dominamque falutat,
 Et partum, alterno crepitans pede multa, pro-
 pinat.

Accipit arridens virgo, Cyproque merenti

N

Ponam

Ponam, ait, et memori signabo carmine saxum;
Hoc saltem officio casum solabor acerbum.
At vati ramosa annixos abiete binos
Largior Hercyniae Siluanos grata Monetae.
Sic hera. Praxiteles pagi iam iamque vocatur,
Et picturato versus in marmore scribit.

In tumulo nunc vsque iacet. Quem saepe
frequentant,
Qui peregre veniunt, Mausoleumque superbum
Externis longe fama celebratur in oris.
Sic alta Aelurus, iubar ipse, perambulat astra,
Seraque posteritas leget indelebile nomen.

E vernaculo Zachariae latine vertit
AVENARIUS.

A D
SODALES ACADEMICOS

IN DISCESSV

ROBORETO VINDOBONAM.

O quos in patrio, diisque amato
Lemi littore, roboris sub umbra
Florentis, prope suspicit Tyrolis
Suas delicias, suosque ocellos,
Ludentes cithara; quibus diserta
Jouis filia et Atticos lepores,
Et cum molliculis metris Etruscis
Latinas veneres dedit benigne;
Vobis, quum me hodie sedere vestro
In coetu superi annuant fauentes,
Aequum est dicere, quas magis referre
Gratias cuperem ipse iam sodalis,
Sane nec nimium sciens latine, aut
Graecis literulis sat eruditus,
Nec Thuscis salibus nimis politus;
Verum quem voluistis obtinere
Locum in coetu hominum venustiorum;

N 2

Si

Si vestro in gremio frui liceret
Recessu, atque sequi tam amica Mufis
Otia, o mihi quae beata vitae
Forent tempora! dum politiores
Ciues inter ego sacram quietem
Sectarer, strepitu tumultuosae
Vrbis, quae vocat hinc, procul relicto,
Vos solas, Heliconiae puellae,
Sacro semper amore deperirem.
Quam laeta acciperem aure concinentum
Vatum carmina, seu seuerioris
Instituta scientiae, ducumque
Magnorum incluta gesta, seu latentis
Naturae ingenium, arduasque vires;
Et quidquid veterum docent magistrae
Aeuorum historiae, sacriue ritus.
Sed vestro procul hinc suas ad oras
Ister me vocat ex sinu, Sodales!
Augusta et domina hoc iubet. Valet.
Vnum quod superest, deos, deasque
Vrbis Roboreae, huius ac amicae
Bene vt sit genio domus, precabor.

Ios. a SPERGES.

AD

AD VIRGILIVM
MARIAE THERESIAE AVGVSTAE.

Denisium dederunt Augustae fata Maronem,
Ne minor Augusto magna Theresia foret.

IDEM.

CVI SIC RESPONDIT CEL. DENIS :

AD AVCTOREM.

Augustus quantum cedit virtute Theresae,
Dotibus ingenii tantum ego Virgilio.
Si tantum, quantum tu Maecenatis, haberem
Virgilii, fatum cum Domina effugeres.

CARMEN GRATVLATORIVM
 A D
 COMITES DE EINSIEDEL
 E T
 DE LANGENAV.

Cum anno c10lcccxc Comititia maiora in
 Lusatia superiore. (*den grofen Bewilligungs-*
landtag) haberent.

Qualis trifulci fulminis impetus,
 Quem sulphuratis foeta vaporibus
 Pinguemque pabulata terram
 Nimbiferis alit aura ventis,

Caliginoso cum semel excidit
 Immurmurantum carcere nubium,
 Per fornices coeli nigrantes
 Lethifero minitatur igne;

Coeli

Coeli tumultum et fasua tonitrua
 Exhorret orbis, corda metu micant
 Mortalium clades timentum
 Et domibus subitas ruinas:]

Talis Gradiui nuper inhorruit
 Circumstrepentis terrificus fragor:
 Gentes tremebant, ne cruento
 Omnia corruerent duello.

Vallo minaci cincta Silesia
 Armis tumebat; inilite perstrepens
 Bohema tellus et Moravia
 Fulmineos acuebat enses.

Circumfremientis murmure bellico
 Formido Martis nos quoque fregerat;
 Oblitus, heu, curae paternae,
 Quam patriae *Pater* atque *Custor*

Augustus alto pectore conditam
 Premit, salubris consilii ferax,
 Belli furores expauescit
 Corde nimis trepidante Saxo.

Augustus almo nos beat otio!

Huc omne principium, huc refer exitum,

Quae crinibus myrto reuinctis

Musa modos properas canoros.

Hoc Spreua fertur, caeruleas comas

Dum forte aprico margine pesteret,

Cantasse nuper; nos decebit

Fatidicos iterare cantus;

„Quicumque ripas incolitis meas

Quid vestra terror pectora perculit?

Pax ridet opportuna vestris,

Principis ad pia iussa, terris.

„At Vis et ater Luctus et horridis

Stipata centum Bella cruoribus,

Curaeque, pallentesque Morbi et

Terribili atra Fames hiatu

„Cessere retro Tartaream in specum;

Frustra minatur miles; et aspera

Rubigo, lento dente rodens,

Fatiferos gladios retundit.

„Quocun-

„Quocunque flectit prouida lumina,
Componit alta mente negotia

Augustus, et cura sagaci
Legibus invigilat sacratiss.

„Budissa, terrae Lufaticae decus,
Sublimis effer turrigerum caput,
Ridente resplendesce vultu,
Nectere flore comas memento!

„Adsunt ab aula Principis Optimi
Splendore auito conspicui Viri,
Quos misit *Augustus* ad amplum
Lufatici populi Senatum.

„Auditis? an me ludit amabilis
Imago pompae? Iam videor pios
Audire plausus, iam frementes
Lactitiae strepitu cateruas.

„Aduentat agmen; densum humeris premit
Vulgus morantes; ordine duplici
Dextraque laeuaque in plateis
Turba stupens hiat ore aperto,

„Spectatque vultus magnificos Virum,
 Hic *Einsideli*, *Te* memorat prius
 Venisse legatum huc, at ille
 Ora notat *Tua*, *Langenau*!

„Heu digna prisco nomina seculo,
 Magnasque in ipsis conscia vultibus
 Portare mentes! quae fereno
 Dulce micans fedet ore virtus!

„Quae prosequenti gratia dexteræ,
 Qui candor alti proditor ingeni,
 Saluaque maiestate blandum
 Alloquium, placidique mores!“

Hos Spreua fertur veridicos Dea
 Fudisse cantus, et vitreis caput
 Dum mergeret formosum in vndis,
 Lactificos geminasse plausus.

Praefaga Diuam carmina consciis
 Fudisse fatis iam docet exitus.
 Iam Principis iussa adferentes
 Lusaticum exhilarant Senatum.

Iam.

Iamque ipsa labens aethere Faustitas
Fraudisque vindex cana Fides nouum
 Seclum reducent; atque in omni
 Alma Ceres fluitabit aruo.

Iam sedularum Pieridum cliens
Mentem decoris artibus excolet,
 Phoebique cultus promouebunt,
 Alma Budiffa, tui Patroni.

Quo, Spes, inani me rapis impetu?
Quid, Musa, ludis? quidquid id est, tamen
 Me vate mox florebit aetas
 Aurea Lufaticas per oras.

C. A. BOETTIGER.

Haec

CONIVGE FATO EREPTA

I N T E R

ADORNATVM SECVNDIS CVRIS TIBVLLVM.

Haec ego ludebam, certū dum foedere amoris
Iuncta mihi amplexus, Delia casta, dabas.
Dulce erat, ex tuto iuuenum spectare labores,
Quaeque alios torquent, saeva in amore mala.
Sic ego felicem sperabam extendere vitam,
Illius inque sinu fata videre fenex.
Nunc illa, heu, petiit sua sidera; et ossa sepulta
Nostrae vrgent lacrimae, perpetuusque dolor.
Nunc luisse piget, de teque, Elegēia mollis,
Hoc vnum, quod sis fletibus apta, placet.
At tu, felices melior quos copula amantes
Iunxit, adi, et fausto te abde, Tibulle, sinu.

d. VIII. Octob. MDCCCLXXVI.

CHR. GOTTL. HEYNE.

AD

AD TVMVLVM
IOSEPHI SPERGESII
PALENTINI.

Tu quoque, *Spergesi*, antiquae virtutis imago,
Ire iubes tristes flebilis exequias,
Cui pietas, doctrina, fides, prudentia, morum
Candor, et integritas quando parem inuenient!
Te puerum sacris Musae lauere fluentis,
Inuidit Musis alma Themis iuuenem.
Tu tamen, ut primum toga erat tibi sumpta virilis,
Riualeis nosti conciliare Deas.
Hinc monumenta tibi populorum cuncta patebant,
Et quidquid prisca traditur historia,
Quodque recens fastis per gentes condidit aetas,
Hinc tibi fons latii limpidus eloquii:
Vtilis hinc opera exactos sine labe per annos
Et patriae, et diuis praestita Caesaribus.
Haec immatura sibi funera rapta, Vienna,
Haec tua Tyrolis deflet, et Insubria.
Nos quoque, sincero caros quos corde ferebas,
Flere iubet sanctae nomen amicitiae,

Atque

Atque inter gemitus supremum voce vocare
 Addite *Spergesi* candidae caelicolis!

D E N I S.

A D
 S C H M A L Z I V M
 RECENS MARITVM.

Virgine mas gaudet, mare virgo. Quid, *optime*
Sponse,

In causa est? Causam discere forte iuuat.

In promptu causa est. Sed enim Tibi fabula, lusus

Quae turbet Veneris, sat scio, nulla placet

Pauca tamen referam. Tu, *Vir Doctissime*, cuncta

Fontibus ex ipsis largius hausta petes.

Costam (quis nescit?) Paradiso amisit Adamus,

Dum dulci stertens membra quiete leuat.

Hanc Deus exemptam latere abstulit: inde puellam

Condidit, ut socio viueret apta viro.

Apta viro, quia costa viri, quae foedere certo

In proprium veniat restituenda locum.

Ergo, quod amisit, vir quaerit; femina gaudet

Amissae costae participare vices.

Vera

Vera loquor, neque Tu verissima, *Sponse*, negabis.

Exemplo constant haec mea verba Tuo.

Annon, Oppachium quoties iter ante parabas,

Cura Tibi costam quaerere sola fuit?

Vixque salutaras fidum veteremque sodalem,

Ingemis: „heu turdo membra dolore stupent!

Me quamuis pleno perfundat Copia cornu,

Inque suo portu nauiget vncta ratis;

Nil tamen exhilarat miserum: nam sentio demens

Rebus nescio quid semper abesse meis“

Molliter arridens regerit Tibi *Pietfchius*: „eheu!

Cessator, costa est inuenienda Tibi!“

Forte struens mensis genialia fercula coniux

Adstitit; in tacito risit et illa sinu.

Oscula delibans vxori affatur amicum

Pietfchius: „haec praefens est medicina mali!“

Iamque lubet cunctas penitus perquirere terras,

Dum Tibi, quam velles, costa reperta foret.

Est prope, cui veteres fecerunt nomina patres,

Sohlandum. Sprevus pinguia rura secat.

Huc tuleras gressus. Vitreo de gurgite Nympha

Fertur arundiferas exseruisse comas.

„Heu, quo tendis, ait, vecors! hic meta laborum est.

Hac latet in villa costa petita Tibi!“

Atque

Atque inuenta Tibi est. Inuentis vtere. Nullus
Sit Tibi quaerendi, qui fuit ante, labor.
Hanc alacer costam cape, *Sponse*, tenacibus vlnis
Et bellis belle fige labella labris.
Nectar id est, quo vel saturari Iupiter optet,
Aut qui riuales gestiat esse Iouis.
Num differs? differre nefas haec gaudia vitae,
Concordes taedae qualia multa ferunt.
Nota loquor, ducis Sponsam, quam mille puellis
Moribus et forma praeposuisse decet.
Haec Tibi, si venies hiemalibus imbribus vdus,
Siccabit vestem et basia blanda feret.
Saepe reuertenti teneras Tibi porriget vlnas,
Vt foueat tepido frigida membra sinu.
Quas nostris quondam aduexit Nicotius oris,
Fumificas herbas suggeret ipsa Tibi.
Ipsa nigri laticis blando repleta liquore
Vascula forbendo porriget apta manu.
Inque locum dulcis, quem mos iubet addere, succi
Figet nectareis oscula inuncta fauis.
Nulla quies famulis, pars verrit limina, lanas
Pars trahit, aut glomerat pollice fila leui.
Ipsa praest operi, nec opus fugit ipsa, ministrae
Nullius et vinci sedulitate potest.
Dum Musis vir sacra facit, colit illa Mineruam,
Artibus his coniux coniugis auget opem.

Nec

Nec deerunt casti dulcissima pignora lecti,
 Sed grex paruorum perfstrepet vsque domo.
 Saepius et simili faciet Te prole parentem
 Filiolos pariens, filiolasque patri.
Felix, qui tali potuit se iungere costae!
Vix uni e centum contigit illa viris.

C. A. BOETTIGER.

C O N I V G E
 A D
 RECUPERANDAM VALETVDINEM
 AD TERRAS RHENANAS PROPECTA.

Obsequio et casta coniux mihi mente probata,
 Corpore et ingenio faustaue prole parens:
 Dotibus heu tantis vtinam se adiungeret vna,
 Qua sine certa satis nulla alia esse potest!
 Corpore sis valido, vigeantque in corpore vires,
 Cumque illis redeat mentis et ipse vigor!
 Me miserum! adspiciam hoc casti ingenuique pu-
 doris
 Pallore et lenta tabe perire decus!

O

Vna

Vna mille mihi mortes in morte parantur.

Quid merui vt me vnum spicula mille petant?
 Nunc illa (heu fine me!) vernaies imbibit auras,
 Rheno iam propior qua Nicer arua rigat.
 Vos, Zephyri, quos Flora salubres halat, odores
 Afflate, atque aegram spe recreate animam.
 Vna anima recreate duo. Trahet illa ruina
 Me quoque: cuncta domus, si cadit illa,
 cadet.

d. XXI. MAI. MDCCCCLXXXV.

C. G. HEYNE.

S O T E R I A.

Audierat vix fusa sui moestissima vatis

Cum gemitu ac lacrimis carmina mixta deus.
 „Hanc, miseratus ait, fatis ego, flente marito
 „Hanc finam, adhuc aevi flore tumente, rapi?
 „Non ideo Paphie tribuit sua munera, Pallas
 „Artes, non ideo plectra lyramque dedi.
 „Quam toties nostras animantem pollice chordas
 „Mirabar, doctis mixtam Heliconiasin,
 „Attonitae quoties laudum splendore decori
 „Alternis canerent vocibus acta Viri,

„In.

„Infererentque HEYNI stellis decus, vnde priorem
 „Thracia concentum redderet ista chelys.
 „Non tantum induerint fata inuida crimen, vt, orbus
 „Parte fui, nigros moereat ante rogos.
 Delius haec: motoque gradu ter, substitit, aegrae
 Praesentem praefens exhibiturus opem.
 Herbarumque potens succis melioribus artus
 Erigit, ac mentem fuscitat igne nouo.
 Ipsa deo famulata cohors madidantibus alis
 Adstrepat Florae depopulata sinum,
 Languida nectareo pertingens membra liquore,
 Pallidaque infesta corpora tabe leuans.
 Illicet aegra fugit macies, nitidusque iuuenta
 En redit, in facie qui fuit ante, decor.
 Nectite iam lactis, Parcae, noua licia telis,
 Iam totum ex auro textile surgat opus.
 Solpes vt extremos vitae perduret in annos
 Hoc fidi exemplar nobile coniugii.
 Vtque nouae laetata domus fundamine prolis
 Nominis aeterno robore persistet anus.
 Haec ego vaticinor fatis data; praescius aeu
 En mouet intonsam Phoebus Apollo comam.

P R E N T Z E L I O

Quaestori Reipublicae Budissensis, et Mercatori locupletissimo, quinquaginta abhinc annis Budissam commigranti, quum, laeta liberorum nepotumque turba stipatus, memoriam huius aduentus semi-secularem celebraret. A. d. 30. Iun. 1791.

FORTVNATE SENEX, ciuem, mirabile dictu,
 Te lustris fouit clara Budissa decem.
 Hinc animo quoties vrbis Tibi fata recurfant,
 Filius in promptu est, est pater, est et auus.
 Nam qui, cum peteres nostros nouus aduena muros
 Vagiit in cunis, nunc memoratur auus.
 Pauper eras quondam, nostrae cum tecta subires
 Vrbis; nunc opibus villa domusque nitent.
 Solus eras quondam; nunc Te pia turba nepotum
 Lusibus exhilarans nomine patris adit.
 Qui senio et meritis ciues supereminet omnes,
 Hunc merito PATREM tota Budissa vocat.

C. A. BOETTIGER.

IN

I N
GYMNASII HENNEBERGICI

FESTO SECVLARI SECVNDO.

Extollent alii laudibus inclytis
Ad summum patriam quisque polum suam,
Iactabuntque placere
Solam prae reliquis fibi.

Laudabunt celebres Hellada Rhetores,
Vrbis Romuleae moenia Tullius,
Et Siren Venusina
Rus laetabile Tiburis.

Effer liligerum, Francica gens, decus,
Effer Versaliae delicias tuae:
Et tu, docte Britanne,
Herbosum Thamesia refer.

Me quamuis Philyre, percupidum fui,
Dudum docta sacro contineat sinu,
Et ceu mater alumnum
Exornarit honoribus,

Maiori tamen ad te rapis impetu,
Semper-dulce solum, vallis amabilis,
Vitae grande dedisti
Quae munus puero mihi.

Te noctu mea mens deperit ac die:
Te, non vltima pars Teutonici foli,
Te, Franconia, quis non,
Cum te viderit, ardeat?

Hennebergiadum terra, caput leues:
Cui non et pietas cognita, et integra
Mens, candorque tuorum
Ac follertia ciuium?

Horum Daedaleis plurima millia
Telorum manibus cusa minantium
Quae non vidit et vfa est
Europaeque Asiaeque gens?

Nec

Nec te Pieridum sacra minus tenent:

Pacatis etiam dedita es artibus,

Et foecunda virorum

Clarorum sapientia.

Hoc, Schleusinga, tibi praecipuum decus,

Quae pridem solitum Gymnasii tui

Non seruas modo florem,

Verum auges etiam indies.

Quot, quam nobilium suauiloquens virum

Doctrina, studiis, ingenio, cohors

Omnes orbis in oras

Ista prodiit e schola!

Et me saepe tuo, dulcis in Schola,

Imberbem memini sedulum in angulo,

Summi dia *Maronis*,

Flaccique aurea carmina

Voluentem, et numeros *Klopstockii* sacros,

Et, *Gellerte*, tuos, nocte silentii

Plena fundere ocellis

Prae dulcedine lacrimas!

En quondam gremio sepositus tuo,
Nutritusque tuo nectare largiter,

Cultorumque tuorum

Iam non vltimus, en ego,

Dum lapsi renouas gaudia seculi,

Iustae laetitiae vocem hodie tui

Exfultantis alumni

Festis infero cantibus.

O cresce, o cumula secula seculis,

Ter faustosque dies candidioribus!

Doctorumque bonorum

Semper sit tibi copia!

Sis Troianus equus, sis patriae solum

Foecundum ingeniis, hortus amabilis,

Gemma illustris, et istis

Si quidquam est pretiosius!

clbIocclxxvii

I. G. ECCIVS.

Caesla-

VIRGILII EDITIO ALTERA

SERENISSIMIS

M. BRIT. PRINCIPIBUS

IN GEORGIA AVGVSTA DEGENTIBVS

INSCRIPTA. CIOCCCLXXXVIII.

Caesaris alta domus quem, Caesar et ipse, probavit:

Quem vatem coluit maxima Roma suum;
 Cuius diuinum carmen, ceu fonte perenni,
 Sensibus ingenuis pectora vestra rigat:
 Guelfica progenies, faustis penetralibus orta,
 Hic audet vestras vestes adire fores;
 Proque vno Ascanio ternos miratus Julos,
 Quos aluit magnis Insula feta viris,
 Ingemit, et, vestrae cur non in tempora famae
 Vt seruarer, ait, fata dedere mihi!
 Magnanimum iuuenem licuisset facta videre
 Fortia, nobile epos surgeret vnde mihi.
 Non tamen a lauro venit omnis gloria; laudem
 Non minus aeternam Palladis arbor habet.
 Frontibus hinc vestris aeterna innectite feta.
 Pulchrius ah docta nomen ab arte venit!
 Tunc sibi, tunc nutrix Augusta Georgia plaudet.
 Hoc decore, hoc maius tempora nulla dabunt.

CHR. GOTTL. HEYNE.

O 5

DE

D E

INSTITVTIONE PVERILI

SERMO AD

LVDOVICVM MALEGVZZIVM.

Hocne dabis, Ludovice, tua cum coniuge, post-
quam

Nulla poëtarum iam vox sonat, vltimus vt vos
Adloquar, ingenio minor et sermone, sed idem
Consilio haud impar, veri nec futilis auctor?
Viuite felices, sancto quos foedere nuper
Iunxit amor, prolemque breui date: non decet
esse

Tam clarum genus et nomen sine prole, parentum
Virtutes, et magnorum quae reddat auorum.
Sed neque vos doctis excultos artibus olim
Sponte tulit natura, neque hunc feret, e gremio qui
Matris in amplexus mox paruulus ire paternos
Disceat, voce patrem compellans. Scilicet omnes
Vt doctrinae, sic morum expertes inopesque
Nascimur, et curae nemo non indiget: aetas

Prima

Prima tamen patiens culturae, correa flecti
 Quolibet, atque omni, quam das, obnoxia formae.
 Ergo animum primis pueri instituisse sub annis
 Ipse velim, paruus muliebri ludere palla
 Ante domi quam desinat, atque crepundia ponat.
 Tum rerum primis elementis imbuitur mens,
 Tum primum recti docilis prauique, magistros
 Et bona monstrantes et quae nocitura, sequatur.
 Sed bona quae puero sint, vix erit vnus et alter
 Nauus qui doceat: mala contra et praua magistri
 Hunc totidem docuere, domi quot vernulae, et
 ipsa

Nutrix, ac cellae custos longaeuus herilis;
 Qui dum blandiri puero, et munuscula certant
 Parua dare, auertunt quae detestatur, amico
 Ludere cum verna patiuntur, triste precantem
 Mendico irritant; iratoque oscula figunt:
 In vitium iam proutus abit, crescitque cupido
 Mox ficti prauique tenax. nam vera loqui me,
 Exemplo sit equus, serum multa arte magister
 Fingere quem dura tentat ceruice, sed omnes
 Cui pereunt curae: repetet nam prata, nec vs.
 quam

Aut onus accipiet dorso, aut dominum feret armo.
 Iussit Areopagus multari morte puellum
 Impubem: quae tanta admissa piacula, quaeras.

Fabula

Fabula non longa est : auibus male laeuus, alauda
 Seu turdus, si forte daretur, siue coturnix,
 Effodere ille oculum miseris vtrumque solebat,
 Supplicio gaudens crudeli, cetera mitis.
 Deuotum est morti pueri caput : hunc fore namque
 Cecropii duxere patres, si accederet aetas,
 Ciuibus et patriae faceret qui talia multa:
 Exiguum nihil esse putes, si crescere possit.
 Principiis obstandum, ipsos vellenda sub ortus
 Germina sunt ima ex radice: hoc fingere mores
 Atque mederi animis et mentes flectere tempus.
 Qui prope iam grandis vixit sine lege, labori
 Adfuetus nulli, nullis atque artibus, et iam
 Dicta senum ridet, cenforem spernit amicum:
 Crede, nihil meliora docens hunc flectere cura,
 Aut studiis valeat rebusque incendere honestis.
 Peccat saepe pater, matercula peccat auusque,
 Indulgent puero quum singula, nilque negant,
 quae

Poscere multa die iussit damnosa libido.
 Vt qui maiorem faciunt ratione mala rem,
 Nesciuere modum legemue; ita filius exlex,
 Quod semel impetrarit, idem bis terque rogabit,
 Mire animum stimulante cupidine, quaeque libido est,
 Impune eripiet, matre inuita atque parente.
 Vidi olim puero molles supponere plumas

Qui

Qui posset, magnam et lucis qui stertere partem
 Sponte daret: primaeque idem per tempora brumae
 Cingere villosa ter pectus, gausape, et idem
 Aestate adfuetus soli subducere, ne vis
 Acrior agrestem suffunderet ore colorem,
 Anne his Aufonia olim in magnaeducta iuventus
 Desidiis, vel quam veteres, si credere verum est,
 Durauere gelu, vel quae post creuit in vrbe
 Romanis pubes sub patribus? omnia docta
 Temnere, hyperboreum frigus, momenta leonis,
 Puluerem et adsiduos imbres: tractare sagittas
 Atque trochum, disco certare, ligonibus arua
 Rumpere, falce vltimos vitemque putare. parentes
 Ipsi opus atque artes primi ostendere vetustas,
 Scilicet Etruscis quondam quae gentibus, et quae
 Ante Remo fratrique et auis placuere Sabinis.
 An te quaesitum, Quinti, quos patria misit,
 Inuenere tuo cessantem rure? colonos
 Imo inter duros tum forte bipalia tractans
 Dictator fossam fodiebat; cumque marito
 Solibus vltima aderat Racilia: quae simul audit,
 Legatos Roma aduentare, togam ocius affert
 Laeta viro tuguri raptam de culmine, nuper
 Margine quam Tiberis lotam siccabat. in Aequos
 Hinc ferus absterfo dux puluere Quintius ibat,
 Ibat colla iugo certus submittere. tales

Scipi-

Scipiadae belli duo fulmina, Mummius atque
 Cunctator Fabius, densis qui saltibus olim
 Matris ad arbitrium caedebant ligna, laborum
 Et brumae atque famis patientes: his tamen au-
 cta est

Res Romana, ruit Carthago, excisa Corinthus :
 Haec pubes dirum Hannibalem Antiochumque ce-
 cidit

Ingentem, haec vastum infecit mare sanguine
 Poeno.

Sed neque maiorum fortissimus ille tuorum,
 Threiciae quondam Naupacti ad littora classes
 Quem sensere grauem; aut acres acquirissimus vnus
 Imperio Ligures qui rexit, quique ruentem
 Consilio patriam iuueret et fortibus ausis,
 Hoc vixere modo, qui nunc placet atque pro-
 batur;

At pueros vitiis qui perdidit atque iuuentam:
 Perniciem domibus ferisque nepotibus aequè
 Laturus, mores dum corrigit, extorremque
 Desidiam pellat grauis auctor, primus auitas
 Artes qui reuocet, curas et reddat honestas.
 Mirer ego pueri ingluuiem, si opsonia captat,
 Ducitur aut libo fumante, pater modo quum sit
 Ipse prior dapibus natum carisque placentis
 Pascere, aues suetus coenanti et passeris atque

Rhombi

Rhombi porrigere ilia, vinum et trans mare natum?

Sudando pueri mihi pulmentaria quaerant:

Castaneae molles et olus, potiorque placentis

Latrantem stomachum panis bene leniat: ora

Monticolae ut pueri niteant, nec pallidus illis

Vsq̄ue color, dubia veluti desurgere coena

Harpyis similes, parasitos saepe videre est.

Non ego, nunc morem, Lacedaemone qui fuit
olim,

Iam reuocare parem, tigno ut suspendere panem

Te iubeam, et iaculo pueros certaue sagitta

Deiecisse, famem miseri mulcere, ruentem

Qui stomachum fulcire velint; hoc sanus amicum

Ipse patrem optarim nulli concedere partas

Absque labore dapes: fudet puer, algeat, instet

Sedulus ante operi: praescripta ad munia primus

Matutino idem surgat cum sole: precari

Multa Deum discat, praesenti numine uti se

Sospitet atque domum: clausis vicina gregales

In foribus focii nequicquam ad ludicra tardum

Inuitent: procul hinc penetralibus abditus altis

Conficiat pensi quod habet: tum denique mensae

Hunc liceat tecum confidere, desidiosus

Si nec cessauit correptus voce magistri,

Nec libum deposuit, nec clausa armaria laesit.

Mitte leues curas: nati ne absumere fruges

Venimus

Venimus in lucem, et frustra sublimia nobis
 Ora dedit natura, aut caeli templa tueri?
 Est animus puero divinae particula aurae:
 Hunc colito, hunc totam merito sibi poscere curam
 Crede pater. nam quae auro diuitiisque parandis
 Multa diem noctemque impenditur, alter in vrbe
 Ne sit, nummorum plures qui seruet aceruos;
 Sedula quamque parens adhibet, ne pulcrior alter,
 Comptior aut nato media spatietur in vrbe;
 Non animum ditat, vitium non, si latet, aufert.
 Nempe illum sapere, et natis bene consulere aio,
 Cui mores pueri, potiorque vel vna videtur
 Et specie virtus et forma; nam mihi sane
 Thersites malo sit filius, intus Achillem
 Si virtute refert, Nireus quam vel Ganymedes,
 Turpis at introrsum, et pulcrum sine pectore
 corpus.

Atque illum sapere, et natis bene consulere aio,
 Cui mores pueri potiorque vel vna videtur
 Virtus esse, quam opes, quam praedia: nam mihi
 sane
 Irus egens malo sit filius, Irus Vlysses
 Si virtute refert, quam Croesus siue Midas sit
 Diues opum, stolidi ast aures indutus aselli.

S. A. MORCELLI.

SORS

S O R S T A N T A L I .

Olim, *παλαιων ως εχει βροτων φαις*,
 Inhiasse fertur arboribus gementibus
 Honore ruris improbus Pelopis parens,
 Zephyris eas et hinc et hinc prementibus
 Lusu maligno ad oris vsque spiritum:
 Mox, vndae medius, aridis vagum labris,
 Orique proximum, vt sitim retunderet,
 Petiisse flumen irritò conamine.

Misera illa Tantalì sitis, quis hoc negat?
 At tu miserior, o sinistro Apolline,
 Diaule, nate: quum, sitim quo repleas,
 Abunde suppetat tibi, vel sic tamen
 Vix summa lambis fontis Aonii, at tibi
 Videris heluando, foeneum caput,
 Traxisse *αμυστι* doctae nectar vngulae;
 Crepasque nil nisi absona, et stolide euomis
 Iterum, cate quae dixerant sôphi prius.

Ideo hunc Apollo Parnassî pepulit iugis
 Geminumque tempus extulit micantibus

P

Pinnis,

Pinnis, hiatu quae abderent patulo sonum.
Quaeque admonerent quemque, vt effugeret ferum.
At iste laetus hocce Dii boni! malo
Superbius caput mouere, et horridas
Ciére voces; donec excitus sono
Faciesque monstri territus Tonans Pater
Formam abstulit misertus, ora colligans
Pedesque, inanem vt eximeret superbiam,
Tineamque fecit. Hinc prius ingenium tenet
Veteremque morem adhuc latens animalculum,
Quo summa quaeuis ore parco commolit,
Vorans vomensque rubricas, et indices.

*Carmen hoc, quod Archilocho quidam
tribuunt, latine vertit*

BLAXIPTOLEMON.

AD

A D

VIRVM ERVDITISSIMVM
 FRID. GOTTL. BARTHIVM
 LYCEI, QVOD PORTAE FLORET,
 RECTOREM MERITISSIMVM

Non mea, Coryciis qui spumeus exsilit antris,
 Enthea Castalius proluat ora liquor.
 Nec te, Phoebe, vocem, nec vos in carmina
 supplex
 Sollicitem, Aonii turba nouena chori.
 Ipse ego sufficiam, fatis imple, recondita grati
 Pectoris expromens sensa, disertus ero.
 Dum contacta tua mens haeret imagine, dumque
 Secum agitat, quanta finxeris arte rudem:
 En ipsa in numeros, nullo quaesita labore,
 Sponte sua coeunt ~~verba~~ soluta suos.
 Tu, studiose mei, dexter vernantia, Barthi,
 Rexisti aetatis tempora prima meae.
 Raptastique gradu maiore altissima Pindi
 Per iuga anhelantem currere laudis iter.

P 2

Dum-

Dumque acer monitor „*dele ista, haec corrige sodes,*
Haec depressa nimis, grandius illa sonant”,
Varus * vti, instabas, eadem mox reddita torno
Gaudēbas facie laeta nitere noua;
Dumque per Ausonios, cultissima iugera, campos
Ducebas, diues quasque alit Hellas opes,
Maeonio liquidos haustus de fonte propinans,
Attonitisque animis *Arma virumque* ciens:
Ingenium mira coluisti sedulus arte,
Corda boni ac veri sensibus exacuens.
O tanto gratare viro tibi, Porta, ministro
Quo decus antiquum, quo tibi partus honos.
Vos quoque, qui Musis tanto auspice rite litatis,
Vobis, o Iuuenum, plaudite, lecta cohors.

• *Horatius A. P. 438. seqq.*

A D

IOHANNEM GODOFREDVM HERMANNVM

THEOLOGVM SAXONIAE PRIMARIVM.

Magne loco, FAVOR, titulis et honoribus amplis,

Maior et ingenii bene culti diuite vena,
Maxime sed prisca mentis virtute fideque,
HERMANNE, en! tandem doctrinae, rite fauente
Numine, iam doctor quinquagenarie sanctae,
Si lubet atque vacat (quidni lubeatque vacetque
Hocce die, quem, si qui *Te* venerantur amantque,
Concelebrant votis, memorique in pectore condu-
dunt?)

Cultorum permitte mihi iam, quaeso, *Tuorum*
Non sane extremo, cui tot non falsa fauoris
Propensi nullo non tempore signa dedisti,
Cuius et esse aliquid nugas aliquando putasti,

P 3

(Non

(Non *Te* digna satis modulantes carmina nugas)
 Reichardo permitte *Tuo*, *Tibi* dicere versu,
 Quanta hac luce meam pertinent gaudia mentem;
 Quae, quia non praesens multis cum millibus vna
 Lactitia dare signa potest, nec tollere plausus
 Ad caelum ingentes, gestit *Tibi* carminis abiens
 Per numeros tenues gratos effundere sensus.
 Sin haud sum tanti, nec *Te* mea Musa iuuabit,
 Certe, haec quando leges, *Tibi* fac *Tua* Grimma
 recurrat

In mentem, vere *Tua* scilicet, ante tot annos
 Affiduo quae *Te* atque probo gaudebat alumno,
 Nuuc magno gaudet patrono, et qualibet hora
 Praesidio fruiturque *Tuo* studioque iuuatur,
 Nec *Tibi* non summas memori de pectore grates
 Fundit ob auxilii solatia blanda, quod illi
 Rebus in angustis tam prompta mente ferebas.
 Illa *Tibi* nuper casus moerentibus ausa est
 Enarrare suos numeris, fluctusque rapaces
 Ac tristes Moldae, dentis prope finibus, iras,
 Qui, male vicinus doctrinae sedibus almae,
 Cuncta minabatur merfurum vortice laevo,
 Ni Deus auxilium dextra omnipotente tulisset.
 Hunc placida quum *Tu*, missum *Tibi* fronte li-
 bellum

Legeris

Corporis et mentisque vigor, deciesque peracti
Iam quinque officio in sacro feliciter anni,
Gratantum voces sincere, gaudia, plausus,
Proque salute *Tua* votorum millia multa,
Queis fociam illa suam pietatem iungere possit?

Illa iuuentutis, caste ac feliciter actae,
 Mecum, quaeso, redi, cum *Te Tua* Grimmer te-
 nebat.

In qua rite *Tuae* posuisti quinque per annos,
Doctrinae ac fortis fundamenta prima futurae;
In qua notitiam primum immortalis AMENDI
Nactus, amicitiae post firmum foedus inisti;
In qua supremis, quoties occasio ferret,
Spectandam exhibuit fautoribus atque patronis
Se *Tua* dexteritas; non haec *Te* cuncta sub imo
Pectore delectant, raris et dulcedine mylcent?
Non, memori quoties haec tempora mente reuoluis,
Intima totum animum penetrat completque voluptas?

Moenibus egressum Grimmae suscepit amico
Lipsia docta sinu, sollertem et vidit alumnum
Doctrinae variae, firmae, sacrae atque profanae.
Artibus ingenium hic rectis, studioque colebas
Diuini libri, qui nostrae est norma salutis.
Hic quoque multorum, virtus *Tua*, nescia frangi,
Fautorum stabili sibi conciliauit amorem;
Hinc spem venturae quoque prosperitatis habebas,
Te quippe exemplum nostro, VIR MAXIME, saeclo,
(Cui valde hoc opus est) serisque nepotibus esse
Prouida cura Dei iussit, quam saepe regendo
Ludat in humanis diuina potentia rebus,
Quam sciat ex humili mox sede extollere in altum,
Quos tenui vidit contentos forte, modestos,
Haud seipsis fretos, nec fastu corda tumentes.
Ah! quam nunc aliter sentit studiosa iuuentus!
Vix iuuenum dudum sperata Academia vidit
Tres quatuorue annos artes studiique colentem
Sanctius, ecce! statim mens alta laboris anhelat
Mercedem Herculei largam; plebs rustica sordet
Et schola iam nimium docto, malletque repente
Antistes fieri, magnaeque ac diuitis vrbis
Auscultare sibi populum, noua verba docenti.
Tu paruo contentus eras; hinc magna, fauente
Numine, non poterant *Tibi* non contingere digno.

Prima

Prima *Tibi* sedes, celsae quod subiaceret arci,
Rahnifum, tenuis, claro et sine nomine villa,
 Ac Schleizae vicina meae; quo fida patroni
 De sibi subiecto coetu *Te* cura vocabat.
 Sed mox, cum fidum reperisset *Te* esse minori
 In stadio, iussit Deus. ad maiora venire.
 Altera nam statio post tres *Pegania* soles
 Assignata *Tibi* est, ut eam sacra verba doceres.
 Heic, quantum officii sacri pia cura sinebat,
 Tractabat veteris, tranquilla per otia, coetus
 Christiadum ritus, mores, certamina saeva,
 Quis (o stultitiam!) pro rebus saepe minutis
 Digladiata olim est Ecclesia Graeca Latinae.
 Testis adest *Tuus* ille liber, doctissimus amplae
 Doctrinae foetus, quo, quantas *azymus* olim,
 In Christi sanctis epulis quem fumimus omnes,
 Commoritur panis pugnans, et iurgia quanta,
 Undique collectis monumentis, ordine narras.
 Quid mirum, si *Te* votis optabat avaris
 Exterus? ad sese si Belgica terra vocabat?
 Sed potior patriae tum vox Regique Deoque
 Blanda fuit, *Te* porro suo cupientis habere,
 VIR VENERANDE, sinu, maioraque praemia magnae
 Reddere doctrinae *Tibi* sincerique laboris?
 Non igitur multo post *Te* *Tua Plauia* vidit,
 (Grande sibi mea quam caput esse Variscia gaudet)

Doctoremque gregis primum venerata sacratī,
 Annos paene decem facundae flumine linguae,
 Alloquio, curaue *Tua*, studioque leuata est.
 Hic propius tandem Iuuenis *Te* nolcere Princeps
 Coepit, et, *Hic*, propior nobis, aliquando docere
Dignus, ait, *variis e millibus, unus in aula est!*
 Dixit, et emeritis ierat vix curfibus annus.
 Ecce, gubernatis diuino numine rebus,
 Verbis Ille fidem praestat, Dresdamque vocaris
 Saxoniae Antistes summus, cui publica sacra,
 Relligionis honos, Ecclesia tota, scholarum
 Intemerata salus, et res Academica curae.

Quid *Tibi* mentis erat (liceat mihi quaerere,
 quaeso)

MAXIME VIR, qualis *Tua* per praecordia sensus
 Laetitiae, et verbis vix enarranda voluptas,
 Cum, statione noua quatuor vix solibus actis,
 Nectere amicitiae vetus immortalis AMENDI,
 Iamque diu abruptum longo post tempore, filum
 Iam rursus, Dresdamque vocare liceret amicum,
 Cui schola *Te* iuueni iuuenem bene iunxerat olim?
 Cum quo rem sacram poteras concorditer omnem
 Saxoniae curare simul, prodesseque cunctis?
 Idem utrique animus Vestrum, par cura scholarum,
 Relligionis amor, studium et pietatis alendae.

O quales, et quot, triginta paene per annos
 Doctores patriae, varias hinc inde per vrbes,
 Insignes pietate viros atque arte, dedistis!
 O quot consilio, quot re iuivistis egenos!
 Quot miseros, timidosque simul, recreante clientes
 Alloquioque et spe faciles hilarastis amica!
 Scilicet illa fuit tum, cum primordia Vestri
 Muneris in sacro fuerant capienda Senatu,
 Religionis adhuc, doctrinae et fertilis aetas,
 Qua, quae fecistis, facere hoc maiore licebat
 Laetitia, quanto plura essent vndique, Vestram,
 Per se iam promptam, stimulis agitantia mentem.
 Seria tum (quis nescit?) adhuc plerisque pla-
 cebant;

Sancta colebatur pietas, sine fraude doloque,
 Nec fraudi cuiquam, rerum linguaeque perito,
 Credere simpliciter, caelo vox edita quidquid
 Perspicue docuisset; erat, dubitareque laudi.
 Artibus ingenuis nondum tunc deerat vbiq;
 Assiduus cultor, disciplinaeque severae
 Praenabatur adhuc vinculis lasciuia iuuentus.
 Ingenuos inter iuuenes vitae apta futurae
 Plurima discendi nondum refrixerat ardor.
 Nondum quisquillas, sine quibus maiora nequirent
 Discier, atque meras nugas pars magna putabat.
 Nondum mollis erat tunc disciplina parentum

Vlla

Villa domi, verum sapiens rigor vsque falubri
Lafciuum puerum iuuenemque timore premebat.

Iam mecum, quaefo, (fi laetae gaudia lucis
Forte tamen fas eft rebus turbare moleftis)
Adfpice, transactae quam fit diuerfa, ruensque
In peius femper, quam nos nunc viuimus, aetas,
Et faeculi genius quam fit diuerfus ab illo,
Qui dominabatur noftroꝝ aetate parentum.

Prima aevi labes incuria fumma parentum eft,
Mollitia, et crudelis amor, quo pignora cara
Amplexi perdunt, ab eis perduntur et ipfi.
Omnis in Afcanio matris flat cura patrifque.
Sed quatenam? Vt nunquam ftomacho fint otia nati
Villa fui, vt fatient grata vsque cupedia ventrem,
Rideat vt femper, nunquam fletu ora rigentur,
Veftiat vt puerile figura nouiffima corpus
Quacque, vt membra leuet grefſu saltuque decenti,
Quid mens interea, atque animi cultura profani?
Num legere ille poteft etiam? Num ſcribere, quae
fo? et

Imperiis promptus didicit parere iubentum?
Ordinis in rebus decorifque an gnarus agendis?
An numen nouit ſupremum? Scitne precari? —
„Ah! nimium poſcis. Puer eſt, prope debilis infans:
„Non

„Non pueri tibi mens nimio est oneranda labore,
 „Nec poenis vnquam male perterrenda feueris
 „Solus amor regnet, castiget, corrigat ipsum. —
 Quando igitur discet censeri lege seueras? —
 „Hoc aetas annique dabunt; sperare iuuabit., —
 Quid, si non dederint? si obuerrere cornua tentet,
 Et, monitori asper, vel mollia fraena recuset?
 Si, solitus semper regnare, ac ferre repulsam
 Nescius, obiurget male cautum sponte parentem,
 Cogat et hunc verbis, extrema minantibus omnia,
 Vt gnati nutum nolensue volensque sequatur?
 Sera profecto patrem stultum metanoca subibit.

Si plures fructus, quas indulgentia gignit
 Saeua patrum, cognosse velis, ac damna videre,
 Aspice, quaeso, scholas, vbi disciplina seuera
 Cernitur, et saeculi vitiis se fortiter huius
 Fidorum opponit doctorum sedula cura.

Vix puerum, tecti materni sede relicta,
 Insolitum ludi limen pro more recepit,
 Cum nouus en! alium veluti delatus in orbem
 Hospes cuncta stupet primum moerore metuque.
 Contracta (haud longa est mora) consuetudine
 rerum,
 Exerit innatas paulatim denique labes,

Quas

Quas facili cura vigilantia parua parentum
 Demere cum posset, vix heu! vix demserat vllam.
 Stipitis in morem non respondere rogatus
 Ille potest quidquam, vix dicta iterare loquendo,
 Quin male corrumpat verba, aut stultissima dicat.
 Nulla attendendi, capiendi nulla facultas,
 Nullus amor libri, patientia nulla laboris.
 Quid facies trunco? Sexcentis ille diebus
 Affidet in cassum, donec defessa tenaci
 Doctorum studio paulum socordia cedit,
 Et male tardus homo sensim sensimque micanti
 Dispexisse oculo doctae pretium incipit artis.

Sed vix exorsus studium est, tandemque le-
 gendi

Vtendique libro venit sat tarda facultas,
 En! aliud maiusque malum conantibus obstat,
 Ingluuias, iuueni teterrima pestis, anhelans,
 Sensibus et cupido quae sint iucunda palato,
 Delicias potus, et pulpamenta ciborum.
 Scilicet hic pleno tractabit ventre *Nepotem*
 Gnauiter, aut *Schmidi* veteris praecepta resumet
 Grammaticus, vertetque stilum, qui nocte dieque
 Deliciasque dapesque gula meditatur aperta!
 Nascitur hinc aeris porro profusio foeda,
 Et, quaecunque videt, coemendi insana libido.

Stulte

Stulte namque putat deberi prodigus ille
 Optima quaeque sibi. Libri rarissima quaeque
 Cuiusque editio ratioque nouissima quaeque
 Vestitus puero carissima semper habetur.
 Scilicet, argenti quando penuria vexat,
 Dimidio sociis pretio quod vendat, habebit!

Non minus est aliud iuueni exitiabile monstrum
 Mollities, saeculi vitium insanabile nostri.

Dic mihi, quis, quaeso, hoc aeuo, VENERANDE

PATRONE,

Non hoc infectus morbo est? quis grata feueris
 Posthabet in studiis, grauiori dulcia Musae?
 Praemia virtutis, curae, longique laboris
 Quilibet exoptat, quaerit, venatur, anhelat.
 Ipsam virtutem, curas, longosque labores
 Quaerere nemo cupit. Quis vult esse poeta,
 Seu dici potius; certatim carmina condunt,
 Certatim Flaccos compilant atque Marones.
 Sed num sit forsan mutata, errore suborto
 Syllaba longa breui, pes claudicet vix et
 alter,

Non Hippocrides id curat scilicet! — „Istae
 „Ad coruos abeant, (haec inquit natio) nugae!
 „Ingeniis magnis, feriunt quae vertice stellas;
 „Qualia sunt nobis, minime puerilia curae

„Esse

„Esse decet; summa quis sollicitudine captet
„Litterulas, verborum apices, metrique laborem?„

Est saeculum porro (semel est nam more re-
ceptum)

Mirari veteres Romanos atque Pelasgos.

Namque hoc nunc faciunt omnes, rex, foemina,
doctus,

Miles, anus, monachusque, opifex, iuuenisque
senexque.

Ergo operae pretium est, cognoscere rite, quid illi
Venturis post se doctum atque salubre notarint.

Sed linguis opus est veterum, Graeca atque Latina,
Scilicet: hoc opus, hic labor est; addiscere tot res
Tantasque, arridet paucis; hinc, fonte relicto,
Teutonicos illi riuos plerumque sequuntur,
Proh! dolor, impuros, atque omni labe sca-
tentes.

Mirum, si Gallos atque Anglos insuper addant,
Tantus inest torpor plerisque, vt turpiter omnem,
Vel minimum, fugiant cane peius et angue la-
borem

Mauult quisque frui tantum, mulcere palatum,
Corpore, mente pati, mollique liquefcere sensu,
Quam facere officium, studio durefcere multo,
Et Graecis chartis atque inuigilare Latinis.

Hinc

Hinc sunt in pretio *Wertheri* vulnera caeca,
Siegwarti vesanus amor, martyrque *Sebaldus*,
 Et quae librorum gignuntur monstra nouorum.
 Nam sua, (crede mihi) diuersa prioribus vsque,
 Quilibet annus habet, sed deteriora quotannis.

Iam pietas et doctrinae reuerentia sanctae
 Debita, religio, caelo gratissima virtus,
 Quo sint cuncta loco credo, VENERANDE PA-
 TRONE,

Ipse vides, iustasque cives hinc iure querelas.
 Quid sacer est codex? — „Disiecti membra poetae,
 „Fragmina, tabellae, quae scribebantur, ut esset,
 „Gens oblectaret quo summum Hebraea stupo-
 rem., —

Dogmata quid fidei, quae sancta volumina pan-
 dunt? —

„Sunt apinae tricaeque, et, si quid vilius istis., —
 Quis Christus? — „Cautus doctor., — Quid
 Symbola? — Nugae;

„Triste iugum, pugnans cum libertate loquendi., —

Haec saeculi facies: quam si vidisse Luthero
 Post mortem fieret rediuiuo inopina potestas,
 Tunderet is terram pedibus, grauiusque tonaret,
 Quam tum, cum sacri, Romanos, fulmine verbi,

Q

Con-

Contra Pontifices heroica lingua tonabat.
 Quid faciant iam, quaeso, boni? Num mente pusilla
 Desperare, bonae et fas est diffidere caussae?
 Nil minus. Ille suam recte defendere causam
 Ipse potest, qui cuncta potest; nam solius huius
 Res agitur; cuius rata si promissa putamus,
 Nec vana, Ipsius quae sancta oracula pandunt,
 Tempora iamiam insistent nobis meliora, necesse est.

O! utinam tam longa Deus TIBI flamina vitae
 Extrahat, ut, sperare boni quae fortiter audent,
 Ipse TVIS oculis aliquando cernere possis:
 Artibus ingenuis reparatos vndique honores,
 Et studium veri atque boni commune, sacraeque
 Doctrinae pacem, totius et orbis eosdem
 Diuinos cultus, et religionis amorem!
 Certe TE Pylii viuendo Nestoris annos
 Aequare omnipotens iubeat moderator Olympi,
 Ac vegetam semper viridemque tenere senectam,
 Nostra ut adhuc longos Ecclesia tota per annos
 Doctrinaque TVA, pietate, fideque fruatur!
 Nec TIBI, quaeso, TVAE veniant obliuia Grimmae,
 Nec, qui ibi litterulas vnquam discuntque docentque!
 Denique, (ni nimium est, atque immoderata ro-
 gamus)

Sim postrema TVI vates ego meta fauoris!

H. G. REICHARD.

HVIC

H V I C C A R M I N I
V I R D O C T I S S I M V S

T V M

AD AVCTOREM ITA MANV SVA RESCRIPSIT:

Iubila, quae docto celebraſti carmine, Amice,
Hoc ipſo fiunt nunc mihi laeta magis.
Nunc Grimmana mihi plus ridet vallis et vmbra,
Moldanos colles ſi reſonare doces.
Rahnifium, et Plauiam, et vicinam vtrique Schleizam
Carminе ſi laudas, hac quoque laude placent.
Eſt Deus in verſu, quo tot mihi fauſta precaris;
Sit Deus in voto, quod Tibi reddo, meo:
Viue diu felixque Tua cum ſtirpe viſce!
Cumque tuis Muſis, optima Grimma, vale!

I. G. HERMANNVS.

APOLLO VATICANVS.

„Inuidiae vultu miser o defixe maligno,

„Qui mea hunc referas templaque claudis,

Ion.

„Non, tua si mala nunc, si pessima, non eadem
olim

„Sors erit, hinc animos vsque resume nquos.

„En hiemem, tetro contristantem omnia vultu

„Tempora purpurei veris amoena fugant;

„Ipsaque, frigoribus quae nunc adstricta tenentur,

„Flumina mox cursu liberiore fluunt.

interprete

PALLAVICINI.

IN

IN OBITVM
IO. GOTTLOBI BOEHMII

PROFESSORIS LIPSIENSIS. 1780.

Tristia dum queruli deplorant funera versus;
Dum fluit ex oculo gutta caduca meo:
Factane sint vere, quae moereo, damna, requiro,
An nocturna meum ludat imago caput.
Luderet o vtinam! Lacrimas fudisse iuraret
Si modo, quae nunc est, irrita causa foret.
Sed nimio verum est, nimio irreparabile damnum,
Quod multi, quod ego, quod Philurea tulit.
Et tu Crisenium Beroensem Academia felix
Pastorum Arcadiae perdis, et ista doles.
Mortuus est vates, cuius sacra carmina viuent,
Qui patria fuerat primus in Historia.
Propositi iustique tenax: coniunctior alter
Quo mihi non vllus, nec mage carus erat.
In quo multarum spectata scientia rerum,
Multus, et a studiis maximus, vsus erat:
Pectora qui Recto Fideique sacrata gerebat,
Pectora non pressa candidiora niue:

Q 3

Quem

Quem nuper vidi studiis et honore vigentem:

Quem visum poterat credere nemo senem:

Illius aeterna iam lumina nocte premuntur,

Oraque sub minimo puluere docta iacent.

Si retinere Viros Pietas Doctrinaque possent,

Tardo venissent haec quoque fata pede.

Tu patriam repetis: nos Te lugemus ademtum:

Donec erit nobis vita, dolendus eris.

Te mihi, meque Tibi reddet felicior hora.

Tunc ero colloquii pars, velut ante, Tui.

Vine, vale aeternum: nos ordine quisque se-
quemur:

Longior aut breuior vita quid? Umbra fuit.

IO. GE. ECCIVS.

IN CHOERILVM.

Dextera quae dederat, manus aufert altera: grates

Ergo, ingrate, mihi Choerile, redde datas.

EURYCLES.

AD

A D

T I T A N D R V M

DE ECCLESIAE ET LITTERARVM

STATV PRAESENTI.

Te qui praecipuo nostros iure inter amicos
 Iamdudum censere loco, rerumque mearum
 Pectoris atque mei pars haud spernenda fuisti,
 Quocum tot memini communia habere, tot horas
 Fallere, iucundo tecum sermone fruentem,
 Nec quenquam laedente bonum, cum iungeret
 ambos

Corpore adhuc, studiisque, et amico Lipsia sensu;
 Te, quem non tantum, de consuetudine nostri,
 Laudibus ad coelum simulatis tollere, saeculi,
 Ingenuas verum et didicisse fideliter artes,
 Ac totas hausisse iuvat; quem plena labore
 Egregie doctum monstrare volumina possunt;

Q 4

Te,

Te, quem talari nigra cum veste sciendi
 Deposuisse simul studium, pudet, atque legendi,
 (Quod pauci faciunt) et Graecos atque Latinos
 Eiurasse libros; te, mi Titandre, licetne
 Versibus affari, nunc temporis? idque Latinis?
 Romanis dico, quos vix centesimus audeat
 Scribere, ab indocta irriso ne forte caterua:
Barbarus hic ego sum, quia non intelligor vili!
 Exsule sit tandem sibi cum Nasone querendum?
 Sed tamen audebo; te iudice, credo, licebit.

Magna quidem res est, aduerso flumine nantem
 Nec mox abripiet, nec prorsus gurgite mergi;
 Praefertim cum scribendi subitoque nouandi,
 Quae modo cunque velis, malefana licentia regnat;
 Nec modo, (quod ferrem) pictoribus atque poetis,
 Sed, cuicunque lubet, dum sit versutus et audax,
 Quidlibet audendi conceditur aequa potestas.
 Quis tamen ista ferat, qui non, vti cetera turba,
 Quae videt a cunctis fieri, facienda putabit;
 Sed veri rectique tenax, et iuris amator,
 Non hoc omne statim bucca admiratur hianti,
 Quod parte externa speciem mentitur honestam,
 In se virus habet? Scio, si natura negaret,
 Iratum faceret sola indignatio versum.

Scin-

Scinditur in binas bona iam Germania partes.
 Altera doctrinam damnat communiter omnem;
 Cui tu si credas, veterem quicumque profanum
 Scriptorem impexit, fuerit mox ipse profanus.
 Altera commendat Veteres, at abutitur illis,
 Artibus antiquis quo tutius abdere possit
 Erroris ferale sui pus atque venenum:
 Blanditur specie doctrinae mentibus, atque
 Allicit incautos, fanda atque infanda docendo,
 Nequitiaeque viam, et, dubios iuuenumque fe-
 numque

Corrumpit mores, miscens quadrata rotundis.
 Quid? quod non tuta est ab eorum insultibus ipsa
 Religio, alma parens, coeli veneranda propago.
 Credite (sic clamant) quidquid lubet atque videtur,
 Quis te, quaeso, adigat, sana ratione fruentem,
 Non intellectas, plenas caligine densa,
 Dictatas tantum a proavis, reuerenter anoque
 Cantatas iterum cantare ac reddere voces?
 Omne (mea haec lex est) quod non intelligo,
 falsum est.

Diuini opponis libri mihi verba diserta?
 Concedo; sensum illorum quaeramus vterque,
 An sit id in verbis? Cedo libros, inspicite fontes,
 Atque Arabem, atque Syrum: membranas consule
 cunctas.

Heic aliud verbum est: aliter quoque transtulit ille;
 Heic libri variant; aliter capiendum erit illud;
 Latius hoc fumo; multo contractius illud;
 Hoc nobis scriptum est; soli reliqua omnia Apellae.
 Ergo, cur miseris imponere mentibus amens
 Vincula tanta velim? Cur saeva coactio quenquam
 Discruciet, quid sit credendum, quidue docendum?
 Cur sacri iurent aliena in verba ministri?
 Aut, si iurarunt, quid inanis torqueat ipsos
 Quaeso, datae fidei metus hic, *se credere velle*
Velle docere alios, quodcumque Ecclesia credit?
 Discite, mortales, dissensum ferre sacrorum.
 Barbaries haec est, diuersa vrgere sequentes.
 Ipsa Dei pacem vobis oracula suadent;
 Et facilis Deus est, et nil nisi spirat amorem,
 Nec nimium curat, quid vos credatis, id vnum
 Curat, ut alternis vosmet constanter ametis
 Virtutemque Deam sincera mente colatis.

Haec illi iactant. Tunc haec, Titandre, pro-
 babis?

Non, (scio) non facies. Libeat iam quaerere
 mecum,

Qui sint, tam vehemens quos libertatis amatae
 Scribendi quiduis diuexat pectore cura?
 Hofne putes, quos iudicio de rebus acuto

Anni

Anni instruxerunt atque experientia rerum?
 Aut quibus ingenti pectusque animumque paratu
 Doctrinae insignis nunquam lassata repleuit
 Sedulitas, aegro et vigilatae corpore noctes?
 Aut, quorum medio defixus pectore inhaeret
 Religionis amor simplex, verique videndi?
 Crede mihi, nunquam quibus insunt talia, scribesit
 Litterulam similem his, quos haec mea littera
 tangit.

Quosnam igitur censes? ais. — En, carissime,
 fontem!

Imberbis *Crispus*, petulans cui sanguis in
 omni

Paene salit vena, fugiens curaeque laborisque
 Et tamen esse aliquid cupiens, nec peior haberi,
 Quam reliqui, et digito monstrari, et dicier: *Hic est!*
 Postquam claustra scholae disciplinamque reliquit,
 (Heu! nimium rigidam sibi) iam, custode re-
 moto,

Gaudet equis, canibusque et aprici gramine campi,
 Praeclarum, si non peioribus — inguine, Baccho.
 Sed tamen ille idem cupit olim magnus haberi,
 (Quod non contingit facile stertentibus) ergo
 Vult media quadam ire via, nec mittere captum
 Propositum e manibus, nec se macerare labore.

Hinc

Hinc primum lepidos, haud magna mole, libellos
 Scribit, vt allecli plures breuitate legentes
 Accedant, famamque hominis dispergere tentent.
 Scribit ephemeridas, dextraque minante tremendum
 Vibrat in exiles primum timidosque flagellum
 Auctores; sensim, si rem succedere vidit,
 Maiores tentat, quorum iam nomina certo
 Fama super terras dudum signauit honore-
 Fit celebrer; captat titulos atque ambit honores,
 Supremosque locos, ac iam vult esse patronus.
 Allicit ad sese hinc ex omni parte clientes
 Consimilesque sibi, qui ipsum reuerenter adorent,
 Thura ferant laudis, plures iungantque colonos
 Quotidie, firmentque nouum sine lege tribunal.
 Hi, quidquid plenum dicant scribantue furoris,
 Per *Crispum* toto celebratur in orbe vicissim
 Vt pulchrum, sapiens, et quouis principe dignum.
 Quid nunc? Dictator leges iam scribit aperte,
 Quasmodocunque lubet, scriptoribus omnibus idem;
 Summaque cum voti sit ei, blandirier aeuo
 Praesenti, et genio saccli, de more, placere:
 Quid mirum, quaeuis, modo sint noua, vel vi-
 deantur,

Si mox effuso probat ille per omnia plausu,
 Securus, quidquid diuini oracula verbi,
 Relligio, pietas, ius, fas, rectumque loquantur?

Publius

At *Caius*, grauior vultu, multumque peritus
Doctrinae veteris, verum et versutior istis,
Seria praefatus semper, cum monstra nouorum
Parturit errorum, purgat, secat, vrit, omittit
In sacris libris, quidquid modo displicet ipsi,
Nec male degenerem inuitat nouitate palatum;
Seu,

Seu, quia principibus, (quibus antiqua omnia for-
dent)

Exoptat placuisse viris, seu dira nouandi
Abripit, errorum mater foecunda, libido,
Seu famae studium, et doctrinae turgida vexat
Ambitio antiquae, qua doctos anteit omnes.

Sextius, inuitum occulto quem forte maligna
Detrusit fortuna loco, fecitque ministrum
Oppiduli aut vici sacrum, quum Praefulis instar
Magna sui magna fecisset opinio in vrbe,
Scribit, et errores vel parturit ipse nouando,
Vel compilando bis coctas ruminat herbas,
Scilicet vt dicat sibi mox patronus in aurem:
„Hem! bone vir, pridem qui post caecata latebas,
„Digne loco meliore! Tua en doctrina meretur
„Pinguus officium: non longo tempore habebis,
„Mox mihi Praeful eris: expecta, quacso, pa-
rumper!

Crede mihi, exiguam si spem monstraues, vn-
quam

Sextius (ignoscas verbo, quod Turcia fecit)
Mufftius vt fieri sine caede et sanguine possit,
Extensa munus prendet tam nobile dextra,
Atque finet circumcidi praeputia laetus,
Quin proprio actutum, si iusseris, ipse libello

Ostendet,

Ostendet, facili conatu posse parari
Aeternam Turcarum in religione salutem.

Hi sunt, aut similes, qui nos, Titandre, docere
Vera volunt, veraeque viam monstrare salutis,
Tanquam si Catilina velit iciunia priscus,
Virtutem Piso, mores Caracalla pudicos,
Et mentas modicas Romam docuisse Lucullus.
O specie plenum, centum venerabile linguis,
Sed male peruersum pridem, *Tolerantia*, nomen!
O quantum mulcente soni dulcedine tardis
Auribus illudis rudium, mentisque stupori,
Ne, quid sub blando lateat torpore veneni,
Religio quantum patiatur vera, videre,
Infandoque malo medicinam quaerere possint!
Quid facias, Titandre, rogas, hoc turbine rerum?
Si me audire voles, vox te vna tuebitur: Aude
Credere, nec, fortasse metu correptus inani,
Ingenuosa hominum nequam dicteria cura;
Sed perge intrepida sacrosancta volumina mente
Scrutari, quorum doceat te littera sensum
Intellecta prius linguarum legibus aequis,
(Quas recte, scio, tu calles) non lumine paruo
Ingenii aut animi male diuinata vagantis.
Hoc igitur, Titandre, hoc, hoc faciamus vterque
Assidue, quantum vires patientur; at istos

Gauden-

Gaudentes, laetos, saltantes, atque canentes,
 Exacta vita, subito migrare sinamus
 In paradisiacas sedes, camposque beatos,
 Ipsorum ingenium sibi quos confinxerit ipsum,
 Sed quales nec tu, nec ego, nec futor egenus,
 Exoptare sibi, nec denique rusticus, ausing!

H. G. REICHARD.

AD SPEM.

O Graiis Latiisque simul vexata poetis,
 Quae varias formas, munera mille subis:
 Quae mox in dolio resides, mox iuncta satelles
 Fortunae, aërium mox legis ales iter:
 Nunc laqueo volucres captas, et arundine pisces,
 Nunc male repis humi, nunc capite astra feris:
 Non ego mordaci laesi tua numina versu,
 Lingua nec imprudens impia verba luit.
 Ah quoties posito tibi cespitem, pauperem cultu,
 Vilia sed casto pectore tura dedi!
 Vtque humilem, votis supplex precibusque poposci,
 Dignarere larem numine adire tuo.
 Non tamen attingi pateris te lumine claro,
 Signa nec aduentus prodixit amica tui.

Per-

Pertendensque animo stolidi incolis Anseris aedes,
 Cui nil, quod saliat, laeua mamilla tegit;
 Sed deforme, horrendum, ingens, ac sensibus
 expers

Prodigium infatuat pectus inane — *pepo*.
 Inde veni, tecumque feras, precor, otia docta,
 Otia, queis annos tot miser heu! carui.
 Tum bene decurret suscepti flaminis ordo,
 Tum bene Musarum perfruar hospitio.

Q. PALAEOPHILVS.

EPIPHONEMA.

Quid quereris? tus, Quinte, deae fumumque
 dedisti:

Illa iterum fumum dat, dea iussa, tibi.

EVRYCLES.

CL. CLAUDIANVS DE CONS.
MALL. THEOD. INIT.

*Ipsa sibi pretium *) Virtus, nil indiga laudis,
Nil opis externae, Claudius ecce crepat:
Ornatus statuis, titulis, et honoribus auctus,
Cui res, Arcadio, splendida, dante, fuit.
Nos quoque, non statuis, vanis nec honoribus aucti,
Defensi tantum frigora faeua, famem,
Ipsa sibi pretium, saturo clamabimus ore,
Virtus, nil-externae indiga laudis, opis.*

— — *satur est cum dicit Horatius, Evae.*

Iuvenal. VII. 62.

VOLSCENS, Arcas.

*) Fluxere haec Claudianea forte e poeta tragico, cuius fragmentum extat in Grotii Exc. trag. p. 461,

— — *Αρετη των εν ανθρωποις μονη
Ουκ εκ θυραων ταπιχειρα λαμβανει,
Αυτη δ' εαυτην αθλατων πονων εχει.*

CARMINA ALIQVOT GRAECA.

R 2

GEOR.

GEORGIVM SIDVS.

Ταλοῦεν το Φεγγος αγαστον ορφνας
Εκ μυχων εφλεξε· Σοφων δ'αθρων τις
Ευσκοποις Φρερρησι Φυλαξεν οστων·
Αστερα δ'εγνω

Τονδ' ιδων, νεωτατον Ουρανε παιδ·
Ως ιδ', ως τεθαπεν! εμοι δ'αρ υμνων
Νιν χλιδης σεψοντι δι' αιθερος κε·
--Φα πεταται Φραν.

Ποι δ'ελων κιχοιμ' αν; επ' αντυγος τευ
Θε μ' αγωνων ουραنيων θεωρον,
Ευφρονα γλαυκαπι, τεας τ' αφ' εδρας
Κλειθρα χαλαξον·

Ως ιδοιμ' αν, χωρις α γας πεπρακται,
Των δ'ανω τα κρυπτα· Συ δ'Ερσχελευ, μας
Πε γεγραψαι τας κραδιας; επει τιν
Αμβατος αιθρη·

Σοι γὰρ οὐκ ἔστι δέδωχ' ὁ Λυγρεὺς
Οἷς δέδορκεναι· τὰ δ' ἔχων τὰ θνατοῖς
Ἀστιβὴ ποδῶσσι, Φραδὰν σὺ θῆεις πτε-

-ροῖσιν, ἐποπτή.

Τὰς θ' ὁδὸς Νευτῶνος, ὁ θεοῖς ἰσὸς Φῶς,
Πρεσταλή, τειρῶν δ' ἰδὲ δυσκριτὲς εὐ
Ἀντολάς, πάντων τε θύσεις, πόλος τὰ τ'

Ἐτεφάνωνται.

Εὐρυ δ' ἄρ Δαιμῶν πεδὸν οἱ σαθματο
Ὡν δρομῶν· τῇ ῥ' ἀλλοθεν ἀλλὰ κυκλῶ
Ἀερα διφρεὺςσι θεοσσυτῶ χρυ-

-σοζυγ' ἀναγκα.

Ἀ δὲ Σείραν Ἀρμονία ῥυθμίζει
Τὰν βατὶν τὰν ἐπτατόνον· κρυφα γὰρ
Μαλθακαῖς κηλοῖσι τὰ πάντα θέλγει

Δεσμον ἀδεσμον

Ἀφθίτε πλεκοῖσα ποθε· Τί δ' αὐτὰς
Οὐκ αἰεεῖ; χ' ἂν σὺ, Γεωργίον Φῶς,
Ἐσχάτον πρὸς τειχεσ', ἃ πεπταται νυξ,

Ἐλλαχεσ οἶμον.

Ἀερα-

Αεραπας δ' εν μεσσω ε' δεργμα λευσσων,
 Ομφαλος κοσμοιο, ρυτα 'πι βωμω
 Τε φας ασβεσον ος αμφεπει πυρ,
 Χρυσεος ησαι

Αλιος· παμφλεκτον εφ' ω' τετραπται
 Δωμα, κυκλιος τ' ενοσις· θρος γαρ
 Τονδ' εμεν σφραγιδα θων Πλανατων
 Λιεν επαξεν.

Ενδ' οχ' αρ ζαπλετον αειβρυτος ρεν
 Εκ μυχων ιησι· γελα νιν ωνηρ
 Εισορων, λαμπει δε τα γας· υπ' αυγαις
 Παντα γεγχεθεν.

Η ρα φυ πολλων βροτος ιδρις, αλλ' ε
 Πανσοφος, καν καρτα γαρ ων πυκνος τις
 Ευ φρουγη, πολλ' εκφυγε· χ' ως συ, κυκλων
 Ω νεον ανθρος,

Πρωτον εν πρεπτω φωνε· ειτ' εβλασες
 Αρτικολλον εκ Χχοθ', ειτ' απ' αρχας
 Εν σκοτω τα ευγνα μελευθ' αποπτον
 Αμφιελιχθης·

Τις

Τις δὲ νυν σ' ἐπέμψε; Φοβὸς μὲ θρατταί
 Μαντίς ατὰς — Μῶν σε κακαγγέλων. Θεός,
 Φρυκτὸν αἶς, ἀνηψὲς τι γὰρ ποτ' ἀμμι
 Τεχθρὸν ἐφορμαί;

Ἦ' εἴ τις προῤῥίζον ὀρων ἔδραι δὴ
 Ἐρραγεν σεισμοῖσι, Φλογίξε δ' αἰθρῇ;
 Ἦ' εἴ τις δυστεκνὸς ὁμοσπορῶν γὰ
 Αἶμα πεπῶκεν;

Ἀλλὰ δὴτ', εἰ ποῦ τι μεμαλὲν ἀσροῖς
 Τῶν βροτῶν, νυν πρεμνεγες θμὴ' εἶχεν σέ·
 Φαντί καὶ ἀσροῖσι γένος τι φοῖταν·
 Αἰῶ' ἀφαρ εἶην

Λαμπρὸν ὦραν' ἀμπταμενὸς μελαθρὸν,
 Τὸν πελάς κινηθῆμον ὀχῶν πυρῶπων
 Ὡς σκοποῖμ' ἀν' ἐν δ' ἄρα τιν' περιττῶ
 Θαυματὶ κειμήν·

Σοὶ γὰρ ἐν χρυσώσιν νάπκις ἀδακρὺν
 Οἱ' γὰθοι ταχ' ἀν' βίοτον νεμονταί·
 Ἦ τι, χῶσπερ ἀμμες, οὐαρ σκίας ἐπ·
 -ἀμθρὸν εἶνός;

Φερ-

Φερβεται· κηκει τε το πένθος ηνθεν·

Και τις αυτων τεκνον εκλαυσε μητηρ·

Και τις, ως καμμες τε, πατρας αναϊδη·

Ποτμον οπωπεν.

Τοις τε και ταχ' Ελπις ομαυλος, ουτως δ'

Οιςροπληξ, Υβρις τε, Φονος τε, κ'αιδως

Α βροδα βλεποισα, Φρενων τ' εριννυς

Μαιναδες οργχι.

Ουδ' αρ ερπεις ταν οδον, ω καλον Φως,

Μενον· αμφι γαρ εροφαιδες σε μηναι,

Φωσφοροι συνωριδες, αργυραν σα-

-ζοισιν εερσαν.

Χαιρ', αωτον Ουρανιδαν, εμας γας

Φαιδρον αγλαϊσμα! Βλεπε σου, ω'ναξ,

Εγγραφεν δελτοισι το κνθος κερων·

Σαι δε τα μασσω

Παρ σκόπειν· οιακκ νεμων Φυλαττεις

Πραγος εν πρυμνη πολεως, σαλω ταν

Ση κακω τυπεισαν εσωσε βελη.

Νυν δε νιν ευπλες,

Λισσομαι, πεμψαι τις εφ' ὁρων ειρες·

Σοι τ' αει πλεοντι το κυριον φως.

Αισιως ὑπερβαν επιφλεγοιτ', εκ-

-ωνυμος Ασηρ.

Canabrigiae, in maximis Comitibus Jul. 1788.

AD VIRVM ILLVSTREM
FRIDERICVM GVIL. DOERING
NVPTIAS
CV M
AVGVSTA RITTERIA
CELEBRANTEM.

Ασηρ ἑσπεριος τριποδῆτον Φεγγος ανισχει
την γλυκερην μνησην μνησῶ ες αγκας αγον.

Ανερι παρθενικην ἑλικοβλεφαρον παρακλινας
ειδαλιμην, πασης εμπεραμῶ σοφίης.

Τρισσακς ευδαιμων, ὧ κυπρις μοιραν ενειμε.

Οιην, νυμφι, εχεις, και συ γε, νυμφη, εχεις.

Ουποτε σφων κορος, οίδα, μελιπνοου ἑσσετ' ερωτος,

Ουδε χρονος τηξει την φλογα της κραδίης.

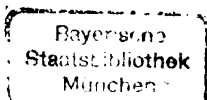
F. IACOBS.

HORAT.

 HORAT. CARM. I. IV.

Χειματος αργαλεου κρυος οιχεται, ειπρος Φανεντος,
 Όλκας δ' απ ακτης ελκεται κυλινδροις.
 Πωϋ δε γηθοσυνη λιπεν αυλιον, εσχαραν τ' αροτρευσ,
 Λειμωσι δ' ουκ ετ' εβριγησε παχνη.
 Κοιρανσει Κυθρεια χορους Κυπρις, αθροοις δε Νυμφαι,
 Λαμπρας ιουσης υψοδι σεληνης,
 Και Χαριτες κροτρουσι πεδον ποσιν· αυταρ εν μυχοισιν
 Ηφαισος Αιτνας εκφλεγει καμινους.
 Νυν χλοεροις λιπαραν πυκασωμεθα μυρσινης τ' εθειραν
 Η γης βρυουσιν ανθων αωτοις.
 Νυν σκιεροις ρεξωμεν εν κλισσι Πανι τω Λυκαιω,
 Ην αμνον αιτη, δοραδ' η ΢εληση.
 Μοιρον την ολονη τις κεν Φυγη; η δομοις τυραννων
 Επεχρα' ιση και τεγαης πενητων.
 Η δε βροτοις ολιγη βιοτου ισοις· η τεχ' αμφι νυκτος
 Βαλει σ' ομιχλη, και κλυτοι καμυντες,
 Ευρωεις τ' Αϊδαο δομος κατω· αυτε τον μετελθης,
 Ουκ αρχος αρξαις εν χοροις Λυκαιω,
 Ουδ' απαλον Λυκιδαν βλεψαις ετι, πασι νυν μελημα
 Νεοισιν, ειτα παρθενοις ποθεινον.

ΛΕΩ-

Λ Ε Ω Π Ω Λ Δ Ω

τῷ δευτέρῳ

ΒΩΙΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙ

εὐδοξοτατῷ

τῇ ἐκτῇ ἰσάμενου μαιμακτηριωνος, εἰς ἀψά
σε φανουμένου.

Σ. α. κ. ι.

Λυρας ἀνακτα δεσποταν
Φοιβον λιγεια, ἡῦκουαν τε χορον
Πιεριδων, ἱερας
Λειποντα κρημνωδων σκηπιας ορεων,
Προφρονι γγνωμα εἰμον
Ξυν Χαριτεσσιν ἔς ἡτορ ἱκανεν
Λισσομαι, μῦθον γε μιν
Εκτελεῖν δοντας μελιγαρυ, ὄν αῖρ
Δηποτ' ἐκλαμπρας παρᾷ
Διρκας ῥοαισιν, καὶ κυλαιοι

Α. α. κ. ι.

Ἐκτ' ευκλεεννα τᾷ πολεῖ
Καθμῶ φυτευθεῖς, θεσπεσίοις ἐπεσιν
Ἄρμος' αἰδοις ἀνῆρ,
Μαντις βαθυφρων τῷ ποτα, Κασαλιας

Ἄνικα

Ἄνικα κρανας πίων,
 Ἄιδεν αελλοποδῶν κρατος ἰππων,
 Ἐν κλυτὰ τ' Οὐλυμπίᾳ
 Ἀθλονικας ἀθανάταισι θείῃ ἐν
 Δαιμονῶν ἐδραῖς βροτῶς,
 Χρυσάμπυνες, παμφαιδίμα

Ε. α. κ. η.

Στεφάνον εἰροῖσαι εἴριχα,
 Λατοῖδα μαλακαῖς δένδρεος
 Δρέψατε χερσὶ θαλός.
 Τίς σε ῥα, φίλον κέαρ, κέφαν θῆος
 Εἰς ἀμετρήτον πελαγοῖο θῆναρ
 Ἀγαγεῖν ὀτρυνε κυμβαν;
 Το θάνειν ἀνοίας σαφὴς μίσθος. Το μὲν
 Δαίδαλῳ κρέσσον τέκος

Σ. β. κ. ι.

Ἐν κυμαθ' εὗρεσκεν μορον.
 Μάσσον το πρᾶγος, καὶ πόλεων καμάτων,
 Μὴ τετυχόντι Φυας.
 Οὐκ ἔγωγε ἀπαρᾶς· καλὸν ἀποσάμεναι,
 Κἂν δὲ τῷ καιρῷ σοφόν.
 Τὸν γλυκύς ἄψε χρυσὴ ποθός, Ἰνδῶν
 Ἐμπορὸς νῶων πλοοῦν
 Ἐσχάταν σπένδεν ποθ' ἐδραν, σφαλερὰ
 Γυῖα πιευσταῖς ἄλι·
 Δοξὰς Φαεινὸν τὰς καλὰς

A.

Α. β. κ. ι.

Τον Φεγγος ἀνδρ' ἀπαξ τυπεν,
 Δεινὸν μαχεσθαι πῶς δυνατός βελεῖ;
 Ἄπτεο Μοῖσα λυρας,
 Οὐρανῶν νεύσει τρεψάμενοιο ἀκρας
 Εἰκον' ἐμψυχον Θεοῦ
 Ἄδυροῦ κελαδοῖσα μελεῖ πρε-

οντα, ταν Πίσσαν ὅς α-

λεξιποτμαν θέρμα ῥεεθρα λιπών,

Ἄλκιμον, φθινοντος α-

δελφῆ, πατρώιας χθονος

Ε. β. κ. η.

Παραλαβὼν σκαπτὸν, παρ' Ἰσρου
 Ἀσυ μολεν ἐλικφῆεσματι,
 Αὐστριακῶν κορυφῶν
 Πολιῶν· ἐνθ' οἱ ποθνεῖνον αἶμα
 Λαμπ' αμαυραν νυκτὰ φυγοντι, Φαος
 Ζακλυτῶ θείας Θερησας
 Παιδ', αἶν σεβονται παρθεδρον μακαρες
 Αφθιτων ψυχῶν χοροί,

Σ. γ. κ. ι.

Τοῖς κεν δομοῖς ἐν ολβίοις
 Μιχθεῖς' ὁμιλεῖ, ἀξια καὶ μεγαλῶν
 Μαρπτ' ἀρετῶν γερατά,
 Γαθοῖσα θυμον. Ἠραξάμενον δὲ καλὰ,
 Καὶ παθεῖν χρη. Ἄλλα μοι

Σκαπ-

Σκαπτον έχοντα χρυσε βασιληα
 Μαλθακας ὕμνων πτυχαις
 Μελπεμεν κειται, μεγαλοσθενεων
 Λαγεται, των νυν περ ε-
 ουτων, αριζον. Οικοθεν

Α. γ. κ. ι.

Και γαρ μοι εξοχωτατων,
 Ω'ναξ ΛΕΩΠΩΛΔ', εν φρεσιν εντι Τεων,
 Παγχοθεν αδυτεραν
 Πνειοντα οδμαν ανθεμα πλεισα καλων,
 'Η πονω πραχθεντα Τιν,
 'Ηε φυα τετυχοντα, αλαθως
 'Αρμενων-λαορχαμω.
 Θαυμα δη μηδεν. Θαλεραν γαρ αγων,
 'Ιλεαν Μοισαν ἐκαθ',
 'Αβαν, νοω ξυν εκφυει,

Ε. γ. κ. η.'

Φιλοπονος ὥσπερ μελισσα,
 Πανποδαῖποισι παγοισ' αγκυλον
 Εν καλυκεσσι ποδα
 Γλυκυν ες σποτειν' ενεικεν δωματα
 Καρπον, οὕτω και Τυ γε, παντα νεων
 Τε, παλαιων τ' εξεταζων
 'Ακαμαντω σπεδα μαθηματα, μελιτος
 Πελυ Φερτισον κταρ,

Σ.

Σ. δ. κ. ι.

Ανθρώπων ἔλεος Φρενῶν
 Καλλισὸν ἔρνος, σωφροσύναν ὅποθεν
 Εκπρεπεὶν ἀρετῶν
 Θαλλοῦντ' αὖθ' ἃ μὲν Θεὸν εὖ σεβόμεν,
 Ἄετοισι ὀρθάν θειμίν,
 Νεν τε καλεῖτο Φίλοφρον' ὀπασθάν,
 Κοινὰ σπιδάζειν περὶ,
 Χρησὰ βελεύειν, προμαθάν τε κακὰ,
 Κάμυνεσθαι, νομῶς
 Θῆκαι καλῶς. αἰσῶν ἀπο

Α. δ. κ. ι.

Οὐλὰν εἰρεφισθῆναι δῆριν τε
 Πάμπαν τ' ἀκινδύνον παρέχειν βίοντον.
 Ταῖσι Τυ χρησαμένοσ
 Τεχνάισι, πολλῶ κεδνοτέρων βασιλῆι
 οἱς εἴατο εἰλάν, ἡ αὖ

Δουρικλονῶν μυρίαί εἰς ἄνδρῶν,
 Χαλκείοις Φρικτ' ἐντεσίν,
 Ἀμφιβαλλῶνται θρόνον, εὐνοῖαν
 Ἀσέων, ἀρχῶν σθένος
 Ἐρῖσμα τ' ἀσφαλεσάτον.

Ε. δ. κ. η.

Σαφάνες ἐντ' ἀρ μοι το δειγμά,
 Ἀγέμονος Σεθεν, εἰς ἀφθονῶν
 Ἀραμένοι κορυφῶν

Υπα-

Ἵππᾶν ὀλβω παλαίῃς ευκλείῃς
 Οἰνωτρῇ, Ἀρνοί' ἐπὶ νασσαμένον
 Ποταμοί' οὐχθαῖσιν αἶμα,
 Ἄλα καὶ παπταίνοντες εὐλιμέναν ταχυ-
 ναυαταὶ Λιβερνιοί.

Σ. ε. κ. ι.

Εὐτειχέων γὰρ εἰσπλοοῦν
 Νάεσσ' ἀνοιξάς παντοδαπαῖς λιμένα,
 Μῆτε γένος ποθορῶν,
 Γλώσσαν τε ἀνδρῶν, μῆτε τ' ἀποινα πορῇ,
 Ἐμπορᾶς δῆξας πονῶ,
 Ἐν τε βαλῆς μελετῶν Φρεσὶν ἀσοῖς
 Ποικιλῶν τεχναμάτων.
 Ἐνθεν ἐχθιστὰ τρεπέσθαι βροτοῖς,
 Πηματ' ἐμβαλλοῖς' ἀπα-
 λαμῶ δομῶς, ἀεργίῃ,

Α. ε. κ. ι.

Ἄφνος τε πλείον ἐρχεται
 Ἐγχωριοῖσιν. Θάλλῃ δὲ δαμοσίῳ,
 Θαλλομένῳ ἰδίῳ.
 Τόσσον δὲ ποταμῶν κτάσῃ ἐρον γένεας
 Μαχαναῖς; καὶ ῥα φίλος
 Ὡς τέκεσσι πατὴρ, πολιάταν
 Μεσσοῦ ἐμμιχθῆς χοροῖς,
 Κυρίῳ, πληθύνει τ' ἐραταῖνος' ἔχε

Κ' ομμα Σον σεμναν χαριν,
 Και ψυχα αδυσαν μελι

Ε. ε. κ. η.

Ανορεαν' πραῦς μεν οργαν,
 Νοον ΦιλοΦρων, ευ γε προσαγορος,
 Σπλαγχνα τε ματρ' κελος,
 Ταλαων οικτειρεμεν προΦρων παῖτος,
 Κ' απαλαλκειν ὑβριν ετοιμοτερος,
 Ακρατες αιδρις θυμη,
 Ευιλατος' πρασσεμεν καλα ενθεεις,
 ΟρΦανων, χηραν θεμεν

Σ. ε. κ. ι.

Σπυδαν, Τεον τερπνον' βραδυς
 Τιων, αναγκα τιομενος τε πατηρ.
 Εσι δε νειανιας,
 Αχνην παρειαυ Φοινικοεντι γεγρα-

Φως ῥοδῳ, γηραιος η,
 Πασσαμενος νιΦαδεσσι καρχ,
 Ουκ οΦειλοντες χαριν;
 Τυ βιον γηρᾷ παρεχεις απονον,
 Και νεοις Μοισαν διΦρον
 Χρυσαλατον δειξαις, ανα

Α. ε. κ. ι.

Βαντας, Φρενων ὀρμης εἰλειν
 Καρπως, εοντων τ', εσσομενων τε ὀμως

Ευκρα-

Ευπραγίας προνοων,
 Ιυγγα εμβλεις Σαν σοφίαν, δυναμιν
 Και λογω, σκλαρας δαμω-
 σαν κ' ακονας. Κλυον άψαμενοιο
 Τευ μελιχρυν επων,
 Σων, κακεργω μαν δολω αντιπαλων
 Ες τασιν πειρωμενοι
 Δαϊφρουων Ούννων αγοι,

Ε. ς. κ. η.

Σοφια δε βαλας κλαπεντες,
 Και λογω άδυτατω θελγματι,
 Στασαν ατυζομενοι.
 Πατερ' ως δ' υιοι φιλοσοργον, φιλον
 Τ' αμφεπεσιν, τηλοθεν ικομενον,
 Μεμαωτες πολυ ματαια,
 Ουκ αλλως οιγ' εξοχον βασιληα Σε,
 Ταν τρυφαν, σωτηρα τε

Σ. ζ. κ. ι.

Λαω σεβονται, καρδιαν
 Δωρον φεροντες. Φεγγε Τεαν δ' αρεταν
 Μοινω επι ποταμω
 Φως. Όσπον ωρσας κυδαλιμων ανερων
 Πληθος, ιφθιμων όποτ'
 Εν χειρι θηκαν αρισεις, αλκαν
 Τευτονων σκαπτω; ποσον
 Ζαλον εμπρασας, χρυσεω κροταφης

Ἀνδρεῖς κρειών σεφει,
Θαητος οχλῶ; ταμερον

Ε. χ. x. ι.

Δ' αρ αξιαις προσκυνεων,
Χαιτας δικερκος Σαις ὑφιησι λεων,
Ζεκχιαδαν θ' ἰλαροι,
Πολλαις συν ευχαις κωμον αγωνθ' ὀμαδοι,
Κηροφιν καυχωμενοι.
Τευ μεδεοντος, ετητυμα Φαμι
Μαντις αμυμων, πολυ-
ολβα νοσησουντι Κρονω τ' ετσα.
Τυ σελανας καρψας ὑ-
περοπλον ογκον, ταν χυδραν

Ε. ζ. κ. η.

Θεομαχαν, κοινω τ', αναξιν
Τ' εχθρα μενοινωσαν, ωλεπως,
Εμπεδον ασυχιαν
Αναγεις, πλεισον χεοισαν αφνεα
Ολβον ατοισιν χερι. Παντα νεμων
Θεος, ὡς πορσις' αλαλκων
Μοιραν, ευ αρχαν διαιταν δος, δραπεν
Θ' υιδεων υιωνεας.

ELEN-

ELENCHVS CARMINVM

ORDINE AVCTORVM ALPHABETICO.

Vop. Hor. Acker.

In reditum veris	—	—	96
De Musae Santenianae praestantia	—	—	106

I. Alxinger.

In mortem Stollii	—	—	93
Initium l. IV. Messiadis	—	—	118

B. C. Avenarius.

Fabulae	—	—	—
1. Iupiter et Viator	—	—	13
2. Gallina et Anaticula	—	—	15
3. Anser et Lupa	—	—	71
4. Iupiter et Ovis	—	—	67
5. Linaria	—	—	74
Aelurias, epos iocosum	—	—	169

Fr. Gottl. Barth.

Geislero suo in patriam reduci	—	—	87
Ad F. G. a Berlepsch	—	—	101
Ad Doeringium	—	—	129

Blaxiptolemon (nomen fict.)

Sors Tantali	—	—	225
--------------	---	---	-----

C. A. Boettiger.

Ad Comites de Einsiedel et de Langenau	—	—	198
Ad Schmalzium recens maritum	—	—	206
Prentzelio, Quaestori reip. Budiss.	—	—	212

Mich. Denis.

Iuuentus rosa	—	—	29
Nox serena	—	—	43
Turtur et Viator	—	—	118
Nunc scio quid sit amor	—	—	120
In mortem Io. Ibarrae	—	—	121
Homo nauis	—	—	125
Feriae	—	—	137
Ad Poetastrum	—	—	138
Votum ad pacem	—	—	138
Ad Philosophum Thrasionem	—	—	154
Acuternitas libelli	—	—	165
Ad Iof. Spergesium	—	—	197
Ad eiusdem tumultum	—	—	205

Fr. Guil. Doering.

Ad Cupidinem	—	—	14
	—	—	In

ELENCHVS CARMINVM.

In mortem filii vnici	—	—	52
Ad Conuiuias	—	—	86
<i>Io. Geo. Eccius.</i>			
In Gymnafii Hennebergici feſto ſeculari ſecundo	—	—	213
In Obitum Boëhmii	—	—	245
<i>Eurycles (forte ex Acad. Arc.).</i>			
In Choerilum	—	—	246
Epiphonema	—	—	257
<i>Farſetti.</i>			
Ad Amaryllidem	—	—	95
Ad Viſturium	—	—	100
Ad Amorem	—	—	107
In Aulum, poetam	—	—	139
De Cloelia canente	—	—	139
De Ruffo	—	—	155
<i>Garulli.</i>			
Pindi deſiderium	—	—	140
<i>I. G. Hermann.</i>			
Ad Reichardum	—	—	243
<i>Heuſinger.</i>			
In Zoilum	—	—	156
<i>C. G. Heyne.</i>			
Ad Editorem	—	—	VIII
In funere Richteriae	—	—	143
Ad Stanislaum, regem Pol. alieno nomine	—	—	157
Coniuge fato erepta	—	—	204
Coniuge ad recuperandam Valetudinem ad terras Rhe- nanaſ profecta	—	—	209
Ad Seren. M. Brit. Principes	—	—	217
<i>I. H. Hoeuſt.</i>			
Ad P. H. Marron	—	—	10
Neaerae carcere detentae ad matrem epiſtola	—	—	44
Iaricus ad Yncium epiſtola	—	—	76
In mortem Myrti	—	—	104
In imaginem Iani ſecundi	—	—	159
In imaginem Iuliae	—	—	160
Sponſae ad ſponſam in bello lethaliter vulneratum epi- ſtola	—	—	161
<i>A. G. Kaeſtner.</i>			
In Obitum Tob. Mayeri	—	—	51
Epitaphium	—	—	69
De Aloyſio Gonzaga	—	—	121
Icon			

ELENCHVS CARMINVM.

Icon	—	—	127
	<i>Henr. Kett.</i>		
Ad Heynium	—	—	23
	<i>F. A. Knittel.</i>		
In Pium VI.	—	—	165
	<i>I. G. Lenz.</i>		
In homines delicatulos, Gallis Chapeaux dictos			74
In Obitum Mosis Mendelidis	—	—	80
	<i>P. H. Marron.</i>		
Ad Spaldingium	—	—	9
	<i>Ios. Aloys. Martyni-Laguna.</i>		
Ad Valgium Berlinatem	—	—	27
Diis Manibus Iul. Guelf.	—	—	89
	<i>C. I. Michaeler.</i>		
Ad Spergesium	—	—	131
	<i>Morcelli.</i>		
De institutione puerili	—	—	218
	<i>Quintus Palaeophilus.</i>		
Ad Spem	—	—	256
	<i>Pallavicini.</i>		
Apollo Vaticanus	—	—	244
	<i>Polydorus Nemaëus.</i>		
Caesar et Pontifex	—	—	37
Quum rege Borussiae e bello redeunte Iris in caelo pul-			
cherrima appareret	—	—	60
Contra Epigramma: a Sextis perdita Roma fuit			104
In Papam, ordinem Inquisitorum aboliturum			156
	<i>H. G. Reichard.</i>		
Veteres in operibus ingenii insuperabiles			16
Ad Hermannum	—	—	229
Ad Titandrum	—	—	247
	<i>F. W. Reiz.</i>		
Doctae Ignorantiae commendatio	—	—	109
	<i>Laur. Santenius.</i>		
Ida	—	—	58
Vitae rusticae laudes	—	—	81
Heynius Apollodori bibliothecam edens			117
Ad Manes Valkenaerii	—	—	124
	<i>I. A. L. Seidensticker.</i>		
Wolframio discessuro	—	—	98

Ios.

ELENCHVS CARMINVM.

<i>Ios. Taruffius.</i>	
Mongolferii machina volans	30
<i>G. L. Spalding.</i>	
Elegia ad Musam	4
Ad affinem patris	55
Ad Brand. Gebhardi	125
<i>Ios. a Sperges.</i>	
Puellae certamen pro pudicitia tuenda	137
Ad Sodales Roboretanos	195
Ad Virgilium Theresiae Aug.	197
<i>M. H. Thieme.</i>	
Fridrico Augusto	127
<i>Volscons, Arcas.</i>	
Ad Claudiani de Conf. Mall. Theod. init.	258
<i>T. Z.</i>	
Cuius generis sit Papa	29
<i>Mea fere sunt.</i>	
Salus Borussia redux, regnante Frid. Wilh.	1
Ad Frid. Franciscum, Acad. Rostoch. instauratorem	24
Ad Possium, I. V. D. creatum	37
Fragm. Carminis in obitum Leopoldi	38
Carmen semisaeulare, cum praef. ad Georg. III.	61
Ad L. B. de Beulwitz	70
Ad cupidam LL. iuventutem	72
In obitum Grabeneri, rectoris Lycei Portensis	122
Ad Pet. Leopoldum II. Imp.	147
Soteria pro Heynii coniuge	210
Ad F. G. Barthium	227

CARMINA GRAECA.

Λεωπωλδω τω δευτερω	268
Georgium Sidus	261
Epithalamium auct. F. Jacobs	266
Horat. C. I IV.	267

Gottingae

Litteris Barmecianis.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

x

1x,87

